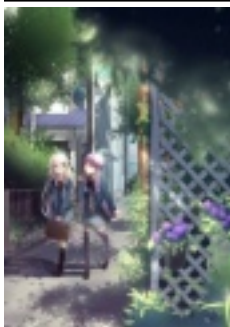

Hotgirl ? Không ! Tôi Không Muốn Làm Hotgirl !!!

Contents

Hotgirl ? Không ! Tôi Không Muốn Làm Hotgirl !!!	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	14
4. Chương 4	21
5. Chương 5	28
6. Chương 6	37
7. Chương 7	44
8. Chương 8	53
9. Chương 9	63
10. Chương 10	71
11. Chương 11	79
12. Chương 12	88
13. Chương 13	96
14. Chương 14	103
15. Chương 15	114
16. Chương 16	123
17. Chương 17	129
18. Chương 18	136
19. Chương 19 End	141

Hotgirl ? Không ! Tôi Không Muốn Làm Hotgirl !!!

Giới thiệu

Cả nhà thông cảm nhân vật của em nhiều lắm nên cho em mạn phép không giới thiệu nha trước sau g

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hotgirl-khong-toi-khong-muon-lam-hotgirl>

1. Chương 1

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA....Muộn giờ rồi.- Hải Linh ném cái đồng hồ sang một bên tức tốc chạy vào nhà vệ sinh.

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA....Muộn giờ rồi.- Hải Linh ném cái đồng hồ sang một bên tức tốc chạy vào nhà vệ sinh.

15

sau:

Nó quơ vôi cái cặp sách trên bàn mà phi thẳng xuống nhà.

- Chị ơi em đi học đây.

Chị nó từ trong bếp nhìn ra thấy nó liền nói:

- Ô khoan đã Hải Linh em...- Chưa kịp nói hết câu thì nó đã đi mất.

.....

” Trời ơi không biết còn kịp bắt xe buýt không nữa amen...

”- Nó thảm nghĩ.

Chạy ra bên thì đúng lúc xe cũng lăn bánh nó phải chạy mất một đoạn để đuổi theo chiếc xe. May sao bác tài xế cũng dừng lại cho nó lên xe. Nó vội nói cảm ơn:

- Cảm ơn bác.

Từ khi nó lên xe tất cả các con mắt đều đổ dồn về nó người thì cười kẻ thì nói này nói nọ gì đó với nhau (lát cả nhà sẽ bít vì sao thui). Nhìn những ánh mắt đó nó chẳng hiểu đang có chuyện gì xảy ra mà nó cũng chẳng quan tâm. Cái nó quan tâm lúc này là mong sao vẫn còn kịp time để vào học. Mà trường đại học này nó nghiêm lắm (Vì đây là trường đại học y nên nghiêm ngặt về time là đúng rồi) nó đã bị gọi lên ban giám hiệu hàng chục lần về cái tội đi muộn nhưng cũng may nó có cái đầu thông minh nên nghĩ ra đủ kiểu để thầy hiệu trưởng tha cho chứ như đứa khác thì đã bị đuổi học từ lâu rồi. Cuối cùng nó cũng đã tới trường nó vội vàng xuống xe rồi phi như bay về phía cổng trường. Đặt được chân vào cổng nó thở hổn hển:

- Phù!!! May...may quá...

Nó đi tới đâu mọi người nhìn nó tới đó y như lúc nó ở trên xe buýt. Bước vào tới lớp nó đã bị Hương Ly- cái loa phóng thanh của lớp sững sốt nói:

- Trời ơi công chúa ngủ trong rừng hôm nay đến sớm nha. (trước những 30 cơ mà không sốc mới lạ.)

Mọi người trong lớp cười muốn tung cả cái lớp học lên về cái hình dáng của nó lúc này. Nó vẫn ngu ngơ hết mức chẳng hiểu đang có chuyện gì Hải Linh hỏi với ánh mắt con nai vàng ngơ ngác của mình:

- Có chuyện gì thế hả? Nó phải hỏi đến lần thứ 3 thì một đứa trong lớp găng lắm mới kìm lại trả lời nó:

- Cậu gan thật định chơi trội hả Hải Linh haha...

- Cậu nói cái gì vậy hả? Chơi trội gì cơ?

- Em xinh trai nhìn lại hình dáng của em coi- Mạnh Quân (biệt danh anh xinh gái cái này là do Hải Linh đặt vì anh ấy có khuôn mặt rất baby mà.)

Nghe theo lời nó nhìn xuống rồi kêu thất thanh:

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA gì vậy nè.- Nói xong mặt nó đỏ bừng lên làm lớp càng cười to hơn. Hóa ra là nó mặc nguyên cái quần ngủ đến lớp lại còn kèm theo phụ kiện là đôi dép ngủ. Nó vừa hay biết cái ngoại hình kinh dị của mình thì đã quá muộn chuông vào học đã reo.

R...E...N...G

Nó tiến về phía chỗ ngồi quay ngay sang Quỳnh Anh nói:

- Quỳnh Anh ơi chạy về kí túc cho em mượn cái quần được không?

-Hahaha...um để lát giải lao ss chạy về lấy cho.

Giờ học hôm ấy thật kinh khủng đối với nó, cứ một lúc lại có người quay xuống nhìn nó cười. Nó tức lắm nhưng đâu có làm gì được nó nghĩ:

” Cười cười cái gì mà lăm thể chẳng nhẽ chưa thấy ai mặc quần ngủ bao giờ ak. Cười tưởng cười đẹp lắm ý mà cười trông như cười ươi xổng chuông ý. Mà cũng tại cái đồng hồ chết tiệt chạy sớm những 30

làm mình tưởng muộn học. Ôi cái cuộc đời này xấu hổ quá huhu.

”

Tạm vậy đã nhá mong mọi người ủng hộ ' cho e ý kiến nha em hi vọng vào fic này lắm đấy vì 2 fic trước em thất bại thảm hại lun đau khổ muốn chết.

* Giờ giải lao *

Mới nghe thấy tiếng chuông nó đã lôi xềnh xệch Quỳnh Anh về kí túc, sau một hồi tìm kiếm nó cũng tìm thấy chiếc quần jean duy nhất của Quỳnh Anh nó nở một nụ cười mãn nguyện. Thay xong cả 2 khoác tay nhau về trường tám đủ mọi chuyện trên trời dưới biển. Vậy là ngày hôm nay cứ thế trôi qua, vừa đi làm về nó quảng cặp sách vào bàn rồi leo lên giường nằm. Nhìn đồng hồ đã 12h15

nó vào nhà tắm thay quần áo rồi ngồi vào bàn học. Nói qua về gia cảnh nhà nó một chút: nó được bà Thanh- mẹ nó hiện tại nhận về nuôi từ nhỏ. Nhà nó rất khó khăn mẹ nó bị bệnh máu trắng cần phải thay tủy, từ trước tới giờ 2 mẹ con nó sống dựa vào tiền lương ít ỏi kiếm được của mẹ. Giờ đây mẹ nó bị bệnh phải nhập viện bác sĩ nói bệnh này rất nguy hiểm hằng ngày cần phải truyền máu để sống cho đến khi có tủy thích hợp để thay. Số tiền còn lại trong gia đình không đủ để trả viện phí lẫn tiền mua máu nên ngày nào sau khi học nó đều phải đi làm thêm kiếm tiền. Nó phải làm 5 việc trong ngày để kiếm tiền lo ẹ. Biết được hoàn cảnh nhà nó khó khăn nên một gia đình giàu có trong vùng đã nhận tru cấp cho nó tiền học đến khi nó học lên đại học.

* Trở về hiện tại * Nó học xong cũng đã 3h cất sách vở vào cặp rồi leo lên giường ngủ. Nó nhớ lại bộ dạng hồ sáng của nó mà phì cười rồi cứ thế nó chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Một ngày mới đã đến ông mặt trời cũng từ từ trui khỏi chiếc chăn bông ấm áp của mình chiếu những tia nắng ấm áp xuống vạn vật. Ánh ban mai len lỏi qua kẽ lá đậu trên hàng mi cong dài của nó đôi môi nó vẫn nở nụ cười đáng yêu, trông nó lúc này thật xinh đẹp như một vị thiên thần nào đó lạc xuống trần gian. Chị Hoa đang đứng trước phòng nó gọi lớn:

- Hải Linh, Hải Linh mau dậy đi sắp muộn học rồi. Hải Linh.

Nó hơi hé đôi mắt nhìn về phía cánh cửa nói bằng cái giọng ngái ngủ:

- Em nghe rồi, chị cứ xuống đi.

- Mau dậy đi sắp muộn học rồi đấy.

- Rồi rồi em dậy ngay đây.- Miệng nói vậy nhưng đôi mắt của nó đâu có làm vậy.

- Hải Linh dậy đi em không muốn lại như hôm qua đấy chứ?

Nghe đến đó nó vội lục lại trí nhớ rồi bật dậy, mắt nhắm mắt mở nó xô vào đôi dép tiến về phía cánh cửa xui thay nó đập trúng đầu vào tường ngồi phịch xuống đất kêu oai oái:

- Ui da cái gì vậy trời bể đầu người ta rồi.- nó sờ tay lên trán thấy có máu liền hét lên- AAAAAA máu bà con ơi!!!!!!

Hoa nghe thấy thế lo lắng hỏi:

- Em sao thế? lại đập đầu vào đâu rồi hả? bảo bao lần rồi đi đứng cẩn thận sao vẫn cứ không nhìn vậy hả? Mau mở cửa ra nhanh lên.- Hoa ra lệnh.

Nó mở cánh cửa ra chị Hoa kéo nó vào phòng ấn nó xuống giường rồi chạy đi lấy thuốc và băng băng cho nó.

- Xong! lần sau nhớ cẩn thận nghe chưa?

- Thank you vinamilk ' luv- Nói xong nó quay lại hôn gió rồi chạy vào nhà tắm.

Chị Hoa lắc đầu cười nhẹ:

- Xuống ăn sáng với chị chứ?

- Thôi...em không ăn đâu...muộn mất- nó vừa đánh răng vừa nói.

7h15 nó đã có mặt ở cổng trường nó thấy rất nhiều người đang đứng trước bảng thông báo nó cũng chạy lại xem.

- Làm ơn ình đi cái.-Nó chen chân vào được 1 chỗ cũng đủ để nhìn thấy cái tờ giấy đó viết gì. ND của nó là:

" Cuộc thi tuyển hotgirl ' hotboy của trường nhận bản đăng kí từ ngày 1/10 ->1/11 mọi học sinh trong trường sẽ tự chọn ra ình người xứng đáng nhất vào ngày 1/12 sẽ thông báo ai là hotgirl ' hotboy của trường...".

Đọc xong nó đi về lớp đâu đâu cũng thấy học sinh trong trường bàn tán về cái bản thông báo ấy người thì khen nhau kẻ thì tự sướng. Vừa nhìn thấy mặt nó Mai Thùy- một người trg nhóm của nó gọi:

- Hey! Hải Linh lại đây.

Nó ngẩng lên nhìn thấy cả nhóm đang vẫy tay gọi nó liền chạy về phía đó.

- Trời ơi angel của tôi làm sao thế này?- Mạnh Quân đưa tay lên trán nó hỏi.

- Yahoo đau.- nó hét lên.

- Um anh xin lỗi.

- Lại đi không nhìn đường đâm phải cái cột điện nào hả?- Kiều Trang nghiêm mặt hỏi.

Nó cười xuề xòa cho qua chuyện.

- Em đọc thông báo chưa?- Quỳnh Anh nói.

- Rồi em vừa đọc xong.

- Vậy em nghĩ sao?- Trang hỏi.

- Sao là sao?

- Thì em có định đăng kí không? - Mạnh Quân nói.

- Anh có khùng không mà hỏi em vậy?

- Thì bọn anh hỏi vậy thôi. R...E...N...G

Nghe tiếng chuông nó vội cất sách quay qua chào tụi bạn thì Mạnh Quân kéo tay nó lại hỏi:

- O khoan đã.

- Có chuyện gì không anh xinh gái? Nói nhanh đi sắp đến giờ làm của em rồi.

- Um...em có...có tấm ảnh nào không cho anh 1 cái?

- Anh xin làm gì?

Mạnh Quân ngập ngừng nói:

- Thì...thì...anh...

Mai Thùy nói nhỏ vào tai Quân:

- Cứ nói đi không sao đâu. Nói đi.

- Nói đi- Quỳnh Anh huých nhẹ vào tay Quân.

- Ủ...Anh...anh có thằng bạn chưa có người yêu nên...nên anh muốn giới thiệu em cho nó.

- Đây em không thích kiểu mai mối đâu anh tìm người khác đi thôi không còn chuyện gì nữa em đi đây.- Nói xong nó chạy đi.

- Trùi ui sao ông ngốc vậy lí do đấy mà cũng nói được.- Mai Thùy mắng lấy tay cốc vào đầu Quân.- Ngốc thế không biết nó không thik như thế rồi lại còn lấy cái đấy làm lí do hết chữa ông luôn.

- Au đau tôi nói thật chứ bộ.- Quân lấy tay xoa trán.

- Đây thật hả người đó đẹp zai không? Gia đình thế nào giới thiệu cho tôi nhá!- Quỳnh Anh nói.

- Giới thiệu cái đầu bà y.- Cả bọn đồng thanh.

- Thôi đừng nói nữa đến nhà xin chị Hoa ỉnh 1 tấm của nó là xong.- Kiều Trang im lặng từ nãy đến giờ mới nói.

- Ủ đúng rồi ý kiến này hay đấy đến nhà nó đi.

Sau một hồi lựa chọn ảnh cuối cùng họ cũng tìm được thấy tấm ảnh nó chụp gần đây nhất và họ cũng ưng ý nhất với cái tấm ảnh này. (Vì ảnh của nó chỉ toàn là những ảnh hồi nó còn nhỏ lớn lên nó chẳng chụp mấy còn lo kiếm tiền giúp mẹ chưa bệnh mà.)

Cả bọn tập chung ở kí túc xá (tất nhiên không có Hải Linh và Mạnh Quân vì ổng là con trai không được vào khu kí túc của con gái mà còn lí do Hải Linh không có mặt các bạn cũng đã biết). Nhìn vào tờ đăng kí Quỳnh Trang cười mãn nguyện nói:

- Phù thế là đã xong, công nhận Hải Linh xinh thật đấy như búp bê ý lần này đoạt giải là cái chắc rồi.- Nói xong nhỏ quay sang đập tay với Mai Thùy.

- Hihhi mình là con gái còn thấy nó xinh vậy bọn con trai có khi...- Nói đến đó Quỳnh Anh ' Mai Thùy cười gian xảo.

- Bà này tôi cũng xinh đấy chứ hay tôi cũng đi đăng kí nhỡ? - Quỳnh Anh tự sướng

- Thôi đi bà với cái vẻ đẹp nghiêng thùng đổ nước của bà có ma nào nó mê nổi.- Mai Thùy lấy tay giả bộ muốn ói.

- Bà nói cái gì? Đây nhá tôi còn xinh hơn bao người đấy nha.

- Thôi đi bà nói câu nữa chắc tôi ói lun wa

.

- Bà...

- Thôi đi mấy người ở đó mà tự sướng với nhau. Để yên cho tôi học.- Kiều Trang lên tiếng.

- Xi! bà học thì cứ học đi mà sao mỗi lần học bà cứ nghe nhạc làm gì vậy hả? - Quỳnh Anh thắc mắc hỏi.

- Ủ đúng rồi đấy nghe vậy mà cũng học được ý ak?- Mai Thùy hòa theo.

- Tôi nghe nhạc còn hơn đi nghe mấy lời hai người tự sướng với nhau chắc tôi phải vào nhà thương điên quá!

- Bà nói gì cơ. - Mai Thùy tức giận nói 2 đứa xông thẳng đến chỗ Kiều Trang cù.

- Thôi...đừng cù...cù nữa...haha. Trời bình minh dâng lên cao, trời vào đêm đang xua đi mau một ngày mới đang đến với những biết bao niềm vui trong mọi người nào nãy hát khúc hát khát cháy đón mặt trời lên để từng ngày thấy vui hơn...

Cũng như lời bài hát nó đang nghe hôm nay nó đang rất vui vì lí do rất đơn giản hôm nay nó sẽ nhận tiền lương, ngân nga theo điệu bài hát chẳng mấy chốc nó đã đến trường. Bước vào lớp với nụ cười rạng rỡ nhìn quanh lớp chẳng thấy tụi Kiều Trang đâu cả nó nghĩ:

" Mọi người đâu vậy nhỉ mọi hôm giờ này cũng đã đến từ lâu rồi mà? Lạ thật

". Nó để cặp sách lên bàn và nghe những bài hát yêu thích đung đưa theo điệu nhạc.

- Đây có nên nói cho Hải Linh biết không?- Mạnh Quân nói.

- Không ông bị khủng hoảng không được nói đâu đấy.- Quỳnh Anh nạt.

- Nhưng...

- Nhưng nhì gì thế ông có muốn die không hả? Ông mà nói với nó thì cả ông ' bọn tôi đều chết dưới tay nó chứ không phải mình ông đâu.- Mai Thùy.

- Hey mọi người. Nó vừa gọi vừa bỏ cái tai nghe ra.

- Ui giật cả mình!- Tụi nó kêu lên.

- Sao mà giật mình chắc làm điều gì đen tối phải không? Khai mau sẽ được hưởng sự khoan hồng.- Nó trêu.

- Không đâu có chuyện gì đâu- mọi người xua tay nói.

- Thật không?

- Thật- cả bọn đồng thanh tập 1.

- Chắc không?

- Chắc- đồng thanh tập 2.

- Thôi về chỗ đi em kể cho chuyện này vui lắm.

Thời gian cứ thế trôi qua chẳng mấy chốc đã đến gần ngày thông báo 5 thí sinh được bình chọn nhiều nhất. Tụi nó lo lắng lắm không biết có nên nói cho nó biết không.

- Mấy bà ơi thôi cứ nói cho Hải Linh biết đi chứ trước sau gì nó chẳng biết chuyện không dấu mãi được đâu.- Mạnh Quân nói.

- Nhưng...- Mai Thùy nói.

- Àk mình nhớ ra rồi nghe anh Huy- người yêu cũ của Quỳnh Anh, nói là nếu đạt được danh hiệu hotgirl sẽ nhận được một khoản tiền kha khá từ phía nhà trường hơn nữa còn được đi chơi cùng hotboy 2 ngày đấy.

- Thật vậy không?

- Thật vì anh ấy làm trong hội học sinh mà. Số tiền này cũng kha khá mà Hải Linh thì nó cần tiền cậu nhĩ nó có đồng ý không?

- Tất nhiên là có rồi nó thương mẹ thế cơ mà.

- Um vậy khỏi phải sợ nữa cứ nói cho nó biết đi.

- Ừ quyết định vậy đi đợi nó đến rồi nói. Kiều Trang này hihi- Mai Thùy quay sang nói.

- Gì đây đừng có thể nha cậu đi mà nói với nó đi.

- Thôi mà cậu nói đi đi mà nha nha Kiều Trang.- Cả 3 đồng thanh.

- Thôi được rồi.

- Trời ơi bọn tớ iu cậu nhứt nhứt lun đấy.

- Stop nổi hết da gà rồi nè- Trang lấy tay xoa vào nhau.

7h30

- Phù phù may...may qua...vẫn kịp giờ.- NÓ vừa nói vừa thở.

- May mà

”bà thím

” chưa vào nha không die rồi đó.- Mạnh Quân trêu nó.- Em đẹp zai phải sửa cái tật đấy đi còn gái gì mà suốt này đi học muộn.

- Yes sir!

* Ra chơi *

- Hải Linh này!- Kiều Trang gọi nó. - Ơi.

- Bọn mình có chuyện muốn nói với cậu.

- Ừ chuyện gì nói đi.- nó thúc.

- Thực ra bọn mình blala...blala...

- HẢ CẬU NÓI CÁI GÌ- nó hét lên làm cả bọn xanh mặt.- các cậu...các cậu thật là...biết mình không thích làm mấy cái chuyện này sao còn đăng kí hả? - nó bực mình nói.

- Khoan đã đừng nóng mà nổi mụn- Mai nói.

- Mụn nhọt gì ở đây cậu đem ngay cái băng đăng kí đó về cho tở.- Nó ra lệnh.

- Bình tĩnh lại đi nghe mình nói hết đã nếu cậu thi cái này và đoạt danh hiệu hotgirl cậu sẽ được nhận một khoản tiền mà cậu thì cần tiền mà đúng không? Nên hãy cứ tham gia đi nha.- Mai Anh.

* * *

2. Chương 2

Nó hơi chần chừ một chút vì thực sự nó đang rất rất cần tiền để lo ẹ nhưng nó được phong cho cái danh hiệu hotgirl của khoa đã đủ một lần rồi. Giờ nó mà đạt được cái danh hiệu hotgirl của trường nữa chắc...-mới nghĩ đến đó nó rùng cả mình.

- Thế nào cậu tham gia chứ?- Mai Thùy hỏi.

- Tham gia đi mà Hải Linh.

- Ừ tham gia đi em

”đẹp zai

” thế này cơ mà.- Mạnh Quân hùa theo.

- Để suy nghĩ đã.- Nó lạnh lùng nói.

Câu nói này của nó khiến cả bọn hơi thất vọng một chút nhưng bù vào đó họ biết là nó đang bị

”xiêu

” lòng về cái số tiền kia (tiền đoạt giải ý) những 5 triệu lần (mình hơi phóng đại tí hihi) ai mà không mê cho nổi.

Cả ngày hôm đó nó đâu có trú tâm vào việc gì, nó thức đến tận 5h sáng mà suy nghĩ có nên tham gia hay không. Mẹ nó mà biết chắc sẽ đánh nó mất từ bé nó đã rất xinh đẹp được nhiều người yêu quý. Cho đến năm học cấp 3 nó nổi tiếng về cái vẻ đẹp trong sáng và học giỏi nhất khối nên được một anh khóa trên để

mất tới mà khổ nỗi ông này đã có bạn gái mà còn là đại ca trong trường, khi biết tin người yêu mình lén phét với đứa con gái khác đã đến tìm và đánh cho nó một trận. Lần đó nó phải nằm ở nhà những 2 tuần để dưỡng thương mẹ nó thì nhìn cái khuôn mặt sưng húp của nó (do bị tát nhiều quá) mà bà khóc lên khóc xuống. Từ đó, nó quyết định đi theo phong cách tomboy cái biệt danh em xinh zai cũng bắt đầu (Mạnh Quân học chung trường với nó mà lại còn cùng lớp nữa khi học đại học thì thi chung 1 trường nên 2 người thân nhau lắm). Nó hiện tại không làm tomboy nữa mà trở về hình ảnh một đứa con gái bình thường.

Cuối cùng nó cũng đã quyết định, nó mở điện thoại ra gọi cho Quỳnh Anh phải rất lâu sau mới có người nhắc máy trả lời:

- Alo ai đấy?- Quỳnh Anh giọng ngái ngủ hỏi.
- Em đây.- Nó nói.
- Em nào tôi là con một đấy nhá.
- Em Hải Linh đây.
- Ủ Hải Linh à có chuyện gì mà gọi sớm thế?
- Ủ...em...em sẽ tham gia.- Nó ngập ngừng nói.
- Ủ. Cái gì? Em vừa nói cái gì cơ?- Nghe đến đó Quỳnh Anh ngồi bật dậy.

Nó nhắc lại một lần nữa:

- Em nói là đồng ý tham gia.
- Thật không? Không được nuốt lời đâu đấy.- Quỳnh Anh nạt.
- Ủ thôi em đi ngủ đây buồn ngủ lắm rồi.- Nó nói uể oải.

Nghe điện thoại xong Quỳnh Anh gọi cả bọn dậy:

- Dậy dậy đi cả nhà ơi tôi có tin tốt lành ọi người đây.- Vừa nói con nhỏ vừa kéo tung chăn của Mai Thùy & Kiều Trang ra.
- Trời ơi mới sáng sớm gọi gì mà gọi. Để ngủ chút coi.- Mai Thùy kéo chăn lên đắp.
- Dậy đi Hải Linh nó vừa điện cho tao nói đồng ý nè'- Quỳnh Anh giọng hớn hờ.
- Hả? thật không? bà đừng lừa tôi nha.- Cả 2 người đồng thanh.
- Thật chính xác 100% lun nó vừa gọi cho tôi nè.- Nói rồi để chứng minh mình nói đúng Quỳnh Anh đưa điện thoại ra nhấn vào nút cuộc gọi đến.
- Yeah!!!- Cả bọn sung sướng ôm nhau nhảy tưng tưng như bị điện giật vậy.

*Sáng hôm sau *

- Hải Linh dậy đi em.- Chị Hoa gõ cửa gọi.(khổ thân ngày nào cũng phải ca cái bài

” gọi người

” người nói thì chán mà người nghe thì đâu có thương cho)

Vẫn không thấy động tĩnh gì Hoa gọi tiếp:

- Hải Linh dậy đi muộn học rồi.
- Cho em ngủ tí nữa đi.- Nó ngái ngủ nói.

- Dậy đi học muộn rồi. Nó chùn chăn kín mít để ngủ tiếp. Biết không gọi được nữa nên Hoa chạy xuống nhà lấy chiếc chìa khóa dự bị phòng nó (nó ngủ bao giờ cũng khóa cửa lại nên Hoa phải làm lấy một cái dự bị để sử dụng cho những ngày hôm nay). Mở cửa phòng ra chị Hoa đến bên giường nó kéo chăn ra khỏi đầu gọi nó dậy:

- Dậy đi em sắp muộn học rồi đó.

- Thôi...cho em ngủ chút đi...hôm qua em ngủ muộn.- Nó vừa nói mắt nhắm tịt lại.
- Dậy đi.- Hoa kéo người nó dậy.- Nếu không dậy là chị té nước vào mặt đấy nha.
- Dậy dậy em dậy rồi dậy.

Mắt nhắm mắt mở nó xỏ vào đôi dép đi về phía nhà tắm.

- Ấy cẩn thận đập đầu bậy giờ.- Hoa gọi nó khi thấy nó sắp đâm đầu vào tường.

Nó quay lại hun gió chị họ mình một cái thay cho lời cảm ơn. Vào đến phòng tắm đánh răng rửa mặt xong chải đầu nó mới thấy cái mặt khó coi của mình, hét lên:

- AAAAAAAAAAAAAAAAA cái gì thế này? Trời ơi mắt mình huhu.

Hoa nghe thấy thế liền chạy từ dưới nhà lên hỏi:

- Có chuyện gì thế?
- Hoa ơi mắt em hixhix.
- Trời ơi sao thâm quầng vậy nè này chị không để ý thế đêm qua em không ngủ được ak?
- Ừ thì...thì gần sáng em mới đi ngủ.
- Vậy đêm qua em làm gì mà gần sáng mới ngủ?
- Em suy nghĩ tí việc hihi.- NÓi xong nó chạy đi tìm kính để đeo.

Tìm khắp ngăn tủ mà chẳng thấy cái kính đâu cả nó hỏi:

- Chị có thấy cái kính gọng đen của em đâu không?
- Không. Ak mà cái kính đó em làm vỡ rồi còn đâu.
- Vỡ? lúc nào cơ?- nó ngạc nhiên hỏi.
- Thì cái tật đi đâu đụng đầu của em làm ra chứ đâu.
- Haizzzz làm thế nào bây giờ mắt ơi là mắt huhu.- nó buồn rầu nói.- chẳng nhẽ lại để thế này đi học.huhu
- Thôi phải vậy chứ biết làm sao xuống ăn sáng đi em.- Hoa khuyên nó.

Nó cầm cặp sách uể oải bước vào phòng ăn. Thấy nó chị Hoa nói:

- Hôm nay chị vào bệnh viện thăm mẹ em, em vào cùng chứ?
- Vâng.
- Vậy lúc nào đi làm về chị qua chỗ làm thêm đón em luôn nhá?
- Vâng.
- Ừ vậy tầm 8h chị qua đón em ở nhà hàng Queen chỗ em làm nhá.
- 8 rưỡi được không? lúc đó em mới được nghỉ.
- Ừ vậy cũng được thôi ăn mau đi còn đi học.

Trên đường đi học có một chiếc xe ô tô từ đâu lao tới đi qua chỗ nó bắn hết nước lên người làm nó tức điên (đêm qua trời mưa mà). Nó chạy theo gọi:

- Dừng lại. Dừng lại...- Nó lấy một chiếc dây ném về phía chiếc xe.
- Trời gì vậy?- tên lái xe nói.

Nhìn qua gương chiếu hậu thấy một đứa con gái quần áo ướt nhẹp trên tay cầm một chiếc giày liên quay xe lại. Nó định ném nốt chiếc giày còn lại của mình nhưng thấy xe quay lại thì thôi. Chiếc xe ô tô đang tiến sát về chỗ nó đứng, thấy vậy theo phản xạ nó bước một bước giật lùi về phía sau. Mở cửa xe bước xuống là

1 tên con trai đi giày hợp mốt, quần áo hàng hiệu, đầu tóc hợp kiểu nhưng với khuôn mặt hằm hằm đang tiến về phía nó.

- Sao cô dám ném giày vào xe của tôi?- Tên con trai đó hỏi.

- Sao tôi lại không dám? Anh đi xe quá tốc độ bắn hết nước bắn vào người tôi mà còn bỏ chạy thì sao tôi lại không dám ném giày vào xe anh.- nó vênh mặt lên nói.

- Con nhỏ này.- hấn tức giận nói.- Thôi được cầm lấy số tiền này rồi đi mua bộ đồ khác đi.

- Đây tôi và anh chưa biết ai hơn tuổi ai đâu nhá đồ công tử bột.

- Cô nói ai là công tử bột hả? đồ gấu trúc.- hấn không kém cạnh nói lại.

- Anh...anh... - Tôi làm sao nói đúng rồi còn gì về soi lại gương xem cái mặt của cô có y chang con gấu trúc không?- hấn vênh mặt.

- Kệ tôi đồ mặt dày.hứ.

- Cô nói ai mặt dày vậy hả?

- Nói anh đấy thì đã sao nào? Anh mau xin lỗi tôi đi.- nó ra lệnh.

- Việc gì tôi phải làm thế tôi đi đúng phần đường của tôi có gì sai mà phải đền.

- Nhưng anh làm ướt bộ đồ của tôi anh phải xin lỗi tôi.

- Đó là việc không may chứ tôi đâu có muốn làm ướt đồ của cô đâu.- hấn ngang ngạnh nói.

Cứ thế câu chuyện chẳng ra đầu vào đầu mà càng cãi nhau to hơn người đi đường thì cứ nhìn chăm chăm vào họ: một cô gái mặc bộ đồ ướt sũng trên tay cầm 1 chiếc giày cãi nhau với một chàng trai nhà giàu nào đó...

- Đây mặt dày không được bỏ đi như thế. Mau xin lỗi tôi đi.- nó kéo tay hấn lại.

- Bỏ tay ra đồ gấu trúc.- Hấn hất tay ra.

- Mau xin lỗi đi.

- Không.- nói rồi hấn đi vào cửa xe.

Nó tiện tay ném nốt chiếc giày còn lại kia về phía hấn. Nhưng chẳng may nó ném quá tay trúng vào một người đàn bà trung niên đang đi đường. Người đó kêu lên:

- A! Thằng nào vậy hả?

Cả nó và hấn hết sức sững sốt khi thấy vậy. Nó chạy lại về phía người đó xin lỗi rồi rút:

- Cháu xin lỗi bác ạ! Cháu xin lỗi.

- Trời ơi cô làm sao vậy hả sao lại lấy giày đi ném người thế?- Người đó tức giận nói.

- Dạ cháu không cố ý đâu ạ. Thành thật xin lỗi bác.- nó lễ phép nói. Nó kể lại chuyện vừa xảy ra vừa để mình bạch và cũng để tìm kiếm người trợ giúp.

Hấn thì đứng đó khoanh tay dựa vào xe cười. Thấy vậy người đàn bà đó quay qua nói:

- Còn cậu nữa cậu làm thế là sai rồi trời thì lạnh cậu đi xe bắn hết nước vào người cô ấy không xin lỗi mà còn bỏ đi được ak...

Sau một hồi bị giáo huấn xa xả thì cái lỗ tai của 2 đứa cũng được nghỉ ngơi. Hai đứa quay qua nhìn nhau bằng ánh mắt viên đạn. Nó lên tiếng:

- Thế nào anh đã biết lỗi của mình chưa hả? Mau xin lỗi tôi đi. Nhanh lên.

- Cô...tôi đã đưa tiền cho cô rồi đó thôi cô còn cần gì nữa?

- Tiền cái tôi cần lúc này là lời xin lỗi của anh. Nói đi.

- Cô...cô cả đời tôi trước khi gặp cô tôi chưa phải nói câu đó với ai đâu đấy.- hấn bực mình nói.

- Vậy bây giờ anh có thể nói được rồi đó. Mau nói đi.

-...Sorry.- hấn nói nhỏ.

- Tôi không nghe thấy anh nói to lên.

- SORRY được chưa.- hấn bực mình.

- Thôi được.-nó cười mãn nguyện.

Nhìn vào đồng hồ đã 8h kém 15 nó hét lên:

- AAAAAAAAAAAAAAA muộn giờ rồi làm sao đây chết mình rồi. Tại anh đấy nếu anh xin lỗi tôi từ nãy thì tôi đã không phải thế này.

Hấn cũng nhìn vào đồng hồ nói:

- Vậy chẳng nhẽ mỗi mình cô bị muộn thôi sao. Bực mình thật đúng là xui xẻo.

- Tôi mới là người phải nói câu đó đây này.

Lại 1 trận cãi nhau nữa xảy ra.

- Thôi đi không thèm nói chuyện với loại người mặt dày như anh tôi đi đây.

- Cô...đồ gấu trúc.

- Đồ mặt dày

- Gấu trúc.

- Mặt dày. Nó hằm hằm bước vào cổng trường vẫn mặc nguyên bộ đồ ướt trên người lấm bầm:

- Đồ mặt dày đừng để tôi phải gặp lại anh lần nữa.

Hấn cũng vậy:

- Xui xẻo thật mới sáng ra đã gặp phải con gấu trúc điên. Bực mình ghê.

Hấn bước vào lớp về chỗ ngồi thấy cái mặt khó coi của hấn cả bọn xúm lại, Hoàng Anh hỏi:

- Sao vậy Nhất Bảo?

- Đừng nói nữa bực mình.

Tụi Hoàng Anh thấy vậy cũng chẳng hỏi gì thêm.

* Quay lại ổn nó *

Bọn Mạnh Quân đang đứng chờ nó từ sáng để hỏi lại nó về cụ hotgirl. Thấy nó cả bọn hớn hở chạy lại.

- Em xinh zai- Quân gọi.

- AAAAAAAAAAAAAAA devil- 4 đứa hét lên.

- Devil gì mà devil.- nó nói.

- Em coi lại em xem mặt mũi làm sao thế kia?- Quỳnh Anh nói.

- Mới sáng ra đã gặp cái tên mặt dày hết chỗ nói.- nó.

- Tên mặt dày? mặt dày nào?- Mai Thùy hỏi.

Nó kể lại mọi chuyện cho họ nghe.

- HAHAHA- cả bọn cười ầm lên.

- Cười gì cười trên nỗi đau khổ của người khác vô tâm.- nó bực dọc.

- Rồi không...không cười nữa.- Kiều Trang.
- Thôi không cười nữa về kí túc tớ lấy quần áo cho.- Mai Thùy nói.
- Ở thế không vào học à.- nó ngơ ngác hỏi.
- Hihi hôm nay được nghỉ tiết đầu nhà thầy có việc chuyển sang hôm khác học.- Quỳnh Anh giải thích.
- Ủ vậy hả làm em tưởng muộn rồi chứ. Hóa ra vẫn còn một chút may mắn.-nó cười đáp.
- As xì'...á xì...
- Em sao thế bị cảm cúm rồi hả?- Kiều Trang hỏi.
- Em...as xì không bí nữa.
- Trời ơi mặc nguyên bộ đồ ướt sũng hàng tiếng đồng hồ mà trời thì lạnh căm căm thế này không ốm mới lạ.- Quỳnh Anh nói.
- Uống thuốc đi này- Mai Thùy đưa cho nó 2 viên thuốc cảm cúm.
- Chỉ tại hơi...hơi á xì cái tên mặt dày đáng ghét đó. Em mà gặp lại hần nhất định phải kill hần cho coi.- nó hầm dọa.

* Trong lớp hần *

- Á xì- hần.- không biết ai nhắc mình mà hát hơi suốt từ này.
- Chắc em nào nhớ rồi chứ gì?- Minh Cường trêu.
- Nhớ cái đầu cậu ý.
- Àk thế chuyện hồi sáng thế nào mà mặt cậu trông kinh dị vậy?- Hoàng Anh hỏi.
- Thì tớ chẳng may...blala blala...- hần kể.
- Hihihi thế cậu biết cô gái đó học trường nào không?- Nhật Duy.
- Nhìn cái bộ đồng phục nó mặc thì chắc chắn nó là sinh viên trường mình.- hần đáp.
- Con nhỏ có xinh hông Nhất Bảo?- Hoàng Anh hỏi.
- Xinh xấn cái nổi gì đã bảo nó là con gấu trúc crazy mà.- Hần tức giận nói.

- Thôi về trường đi cũng đã hết tiết 1 rồi đấy.- Kiều Trang nói.

Cả bọn kéo tay nhau về trường.

- SS ơi em đói quá rẽ qua canteen ăn chút gì đã nhá!- nó nói.

- Ủ. * Canteen *

- Mama cho con 5 cái bánh, 5 cốc sữa, 5 gói bimbin, 5...phù! tạm thời vậy đã.- nó nói.

Cả bọn ôm đầy thức ăn về phía góc bàn cạnh cửa sổ, giờ này canteen vắng người nên tụi nó có thể chọn ình một chỗ ngồi lí tưởng. Đặt thức ăn xuống bàn họ ăn ngấu nghiến. Canteen mỗi lúc một đông hơn, trong đó có cả bọn hần. Hần cũng đang đi tìm chỗ ngồi quay sang đằng cửa sổ thấy có đáng người quen quen đến khi nó ngẩng mặt với lấy li sữa uống thì hần khẳng định đó là nó. Hần hầm hầm tiến về phía bàn nó thấy vậy tụi Hoàng Anh cũng đi theo. Hần nói:

- Trông mấy người ăn như bị chết đói năm 45 vậy.- Nhất Bảo nhếch miệng cười.

Nó giật mình ngẩng đầu lên nhìn. Thấy hần nó sặc sữa phun thẳng vào bộ mặt đẹp zai của hần khiến hần tức điên lên, cả bọn nhìn thấy cảnh tượng này vôùng sững sốt rồi ôm bụng cười. Nó ngạc nhiên nói:

- Mặt dày...sao anh lại ở đây?

- Gấu trúc! Cô vừa làm cái quái gì vậy hả?- Hấn rên lên từng tiếng.
- Tôi không cố ý.- nó vội vàng nói rồi đưa khăn giấy cho hấn.- mà tôi có tên tuổi đằng hoàng sao anh cứ gọi tôi là gấu trúc hoài vậy?

Đến lúc này tụi bạn nó và tụi Hoàng Anh cũng đã biết được ai là mặt dày & ai là gấu trúc.

Hấn vừa lau mặt vừa nói:

- Tôi thích gọi cô như vậy đấy sao nào nó hợp với cái mặt quái dị của cô quá rồi còn gì.
- Anh...anh...mặt dày.- nó bực mình nói.
- Này tôi không phải mặt dày tôi là Vương Nhất Bảo nghe không?
- Her hóa ra tên anh là Ngưu Ma Vương hả? haha

Câu nói của nó khiến cả bọn cười ầm lên lần nữa. Tiếp theo đó là một bài ca

”chém

” nhau giữa nó và hấn làm cả canteen láo loạn. Hết chém nhau không được nó và hấn chuyển sang ném đồ ăn khiến cả cái bàn ăn trở thành bãi chiến trường. Thấy tình hình không ổn Mai Thùy vội kéo tay nó lại nói nhỏ vào tai:

- Đừng ném nữa. Cậu nên nhớ cậu đang tham gia cuộc thi hotgirl đấy. Đừng làm vậy nữa mất hình lắm.
- Nhưng hấn...

Chưa để nó nói gì thêm Mai Thùy ngăn lại:

- Vậy cậu muốn có số tiền đó không? nếu có thì cố nhịn đi đừng cãi nhau với hấn nữa bọn mình còn nhiều time. Nhưng không phải là bây giờ.

Nghe đến đó nó thôi cũng không ném nữa. Hấn thấy vậy liền lên tiếng khiêu khích:

- Sao thế sợ rồi hả? Sao không ném nữa đi.
- Anh...anh đợi đấy tôi không tha cho anh đâu.- nói rồi nó cầm cặp sách tức giận đi về lớp học.
- Này lần này cô thua tôi rồi nhá! haha- hấn nói với theo.

Thấy nó đi bọn Mạnh Quân đuổi theo an ủi nó. Ngày hôm nay quả là tồi tệ ở trường thì chạm mặt với tên Ma Vương hắc ám đến chỗ làm việc thì bị bà chủ la đi xe buýt thì bị ngã chày gối nói chung hôm nay là một ngày vô cùng đen đủi đối với nó. Xuống xe buýt đã 11h30 nó lê tường bước nặng trĩu về nhà khung cảnh lúc này thật tĩnh lặng mọi người đang chìm vào giấc ngủ sâu còn nó thì đang phải chịu những cơn gió lạnh của mùa đông cuốn chặt lấy mình. Về đến nhà mệt mỏi nó leo ngay lên giường nằm ngủ một giấc tới sáng.

* Sáng *

- Trời ơi không kịp rồi.- nó vừa chạy vừa nói. Chị Hoa đi công tác từ đêm qua nên không có nhà nên sáng nay không ai gọi nó dậy cái đồng hồ của nó thì đã nghỉ hưu từ sau cái vụ ngày hôm ấy.
- O bác ơi đợi cháu với, bác ơi.....

Nhưng không kịp nữa rồi chiếc xe buýt đã đi mất hút giữa dòng đường tấp lập. Nó chán nản dừng lại thở gấp:

- Hộc...hộc...mệt quá hộc...hộc...

Vậy là chuyến xe cuối cùng đi đến trường nó cũng đã đi mất nó phải dùng xe cồng kềnh (xe hai cồng) của mình mà đi học. Vừa thấy cái mặt nó tụi Mạnh quân hơn hớn lao tới:

- Trùi ui angel của anh em lợt rồi hihi.

Nó vẫn ngây ngô chẳng hiểu Mạnh Quân đang nói gì.

- Em vào rồi vào top 5 hotgirl của trường rồi.- Quỳnh Anh reo lên.

- Ủ vậy hả.- nó mệt nhọc nói.

- Em sao thế? không vui ak?- Kiều Trang hỏi.

- Không phải em đang mệt á xì quá.

Mai Thùy đưa tay lên sờ trán nó thốt lên:

- Trời nóng vậy nè. Em sốt rồi thôi mau về nhà đi để bọn chị xin nghỉ cho.

- Không sao đâu lát uống thuốc là khỏi ý mà.- nó nói.

- Nhưng trán nóng thế này mà còn nói không sao ak.- Kiều Trang lo lắng.

- Không sao thật mà em vẫn còn khỏe lắm.- nó cố trấn tĩnh mọi người.

Đi được vài bước nó cảm thấy chóng mặt rồi ngất đi. Tụi nó xúm lại đỡ nói dậy. Quỳnh Anh lo lắng gọi nó:

- Hải Linh, Hải Linh em sao thế Hải Linh...

- Hải Linh cậu tỉnh dậy đi Hải Linh.- Mai Thùy gọi.

- Mau đưa đến phòng y tế đi.- Kiều Trang hốt hoảng.

Mạnh Quân bế nó trên tay chạy nhanh về phòng y tế.

* Phòng y tế *

- Em ý bị cảm lạnh và còn làm việc quá sức nữa cần nghỉ ngơi vài ngày.- cô y tá của trường nói.

- Vâng em cảm ơn cô.- Quỳnh Anh thay mặt mọi người nói.

Nó vì mệt quá nên đã ngủ thiếp đi. Mai Thùy đến bên giường cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nó khuôn mặt hiện rõ vẻ lo lắng. Không chỉ riêng mình Mai Thùy mà tất cả mọi người ở đây đều vậy họ yêu thương nó lắm. Nó và họ là một gia đình mà đã là gia đình thì 1 thành viên bị như vậy thử hỏi ai không lo cho được. Một lúc sau nó từ từ tỉnh dậy thấy mọi người đều có mặt ở đây nó hỏi:

- Sao mọi người lại ở đây? mà đây là đâu vậy?

- Là phòng y tế em ngất nên bọn anh đưa em vào đây.

- Vậy hả.- nó cười hiền.

*Nhà hấn *

Bây giờ hấn đang nằm trên giường mãi mê nhớ lại bộ dạng hôm qua của nó rồi cười lớn. Cô ta cũng dễ thương đấy chứ nhỉ? Không mình đang nghĩ gì thế này- vừa nói hấn vừa lắc đầu để cái suy nghĩ đó ra khỏi đầu. Mồ điện thoại ra hấn gọi cho bọn Hoàng Anh:

- Alo- hấn nói.

- Xịt lô.- Hoàng Anh.

- Đi bar không chú?

- Ok vẫn chỗ cũ nhá.

- Ok.

3. Chương 3

* Quán bar NO.1 *

Bọn hắn đang ngồi ở một chỗ VIP trong quán thưởng thức đồ uống và tất nhiên là không thể thiếu các em chân dài. Một đứa con gái mặc bộ váy gợi cảm đang quần lấy hắn nũng nịu:

- Nhất Bảo lâu lắm mới thấy anh đấy nhá. Anh làm gì mà mất tích luôn vậy? hay anh có con khác rồi chứ gì?

Hắn ôm eo đứa con gái ấy nhẹ nhàng nói:

- Làm gì có em chỉ được cái nghĩ nhiều.

Bỗng tiếng nhạc nổi lên. Một đứa con gái bốc lửa đang nhảy trên sàn cô gái ấy có khuôn mặt xinh đẹp, thân hình gợi cảm nhảy những động tác vô cùng chuyên nghiệp hắn ngược lên nhìn thấy người con gái đó rất quen:

"Lẽ nào là cô ta?"

". Nhật Duy lên tiếng hỏi:

- Nhất Bảo đó chẳng phải là gấu trúc của cậu hay sao.

- Đây nói lại đi mình với cô ta là kẻ thù của nhau đó nha.

- Con nhỏ đó xinh thật.- Minh Cường khen.

- Nhưng sao con nhỏ đó lại ở đây?- Hoàng Anh hỏi.

- Mặc xác cô ta quan tâm làm gì- Hắn nói vậy chứ thực lòng cũng rất muốn biết vì sao nó lại ở đây.

- Các anh đang nói con nhỏ đó hả?- Đứa con gái ngồi cạnh Nhật Duy hỏi.- Cô ta cũng mới làm ở đây thôi, cũng xinh đấy nhưng kiêu lắm nghe nói con nhỏ đó chẳng tiếp khách bao giờ đâu. Mà hình như nó có võ thì phải biết như vậy nhưng cũng nhiều thằng ham gái đẹp mà nhào vô nhưng đều bị đánh cho tan xác đấy hahaha ngu không chịu nổi.

Nói xong cô ta quay sang chỗ Nhất Bảo thấy hắn nhìn cô gái đó không chớp mắt nói:

- Anh mê con nhỏ đó rồi hả?

- Hả...Không...không đừng nói bừa.- hắn ấp úng nói.

Hắn rất ngạc nhiên về vẻ ngoài của nó bây giờ, nó khác hẳn với ngoại hình ban sáng trông nó lúc này thật xinh đẹp và quyến rũ. Tiếng gọi của Cường làm hắn thoát khỏi dòng suy nghĩ:

- Nhất Bảo cậu làm sao vậy? Sao cứ ngồi ngây ra đấy thế?

- À không sao.

Hôm nay nó rất mệt nhưng vì mẹ nó vẫn phải đi làm nó cầm số tiền vừa kiếm được chạy ngay đến bệnh viện.

- Bác sĩ tiền đây có thể truyền máu ẹ cháu rồi chứ ạ?- nó hỏi.

- Ủ cháu mang tiền đến quầy thu ngân đi mẹ cháu sẽ được truyền máu ngay.- Bác sĩ nói.

Mẹ nó đang được truyền máu nó đứng ngoài nhìn qua tấm kính thấy khuôn mặt nhợt nhạt gầy ốm của mẹ lòng nó đau lắm. Bỗng một giọt lệ rồi 2 giọt 3 giọt cứ thế tuôn rơi trên khuôn mặt xinh đẹp của nó. Bác sĩ đến bên vỗ nhẹ vào vai nó thay lời cảm thông. Ông nói:

- Tình hình mẹ cháu bây giờ không được khả quan cho lắm. Bệnh của mẹ cháu đang tiến triển rất nhanh đã đến giai đoạn 2 rồi.

Nó cũng học ngành y nhưng nó không nghĩ rằng bệnh của mẹ nó lại tiến triển nhanh như thế. Nó đang suy sụp hoàn toàn nó khụy xuống khóc nức lên.

- Vậy là mẹ cháu sắp chết rồi sao? hức hức...không thể như thế được mẹ ơi huhu...- nó gào trong đau đớn.

- Bình tĩnh đi cháu. Giờ bệnh viện đang tìm tủy thích hợp để thay ẹ cháu, sẽ mau chóng tìm được thôi.- Ông trấn an nó.

Nó ngồi như người mất hồn bên cạnh giường bệnh của mẹ nó, nó cầm lấy tay mẹ những giọt nước mắt lại rơi. Mẹ nó khẽ mở mắt thấy nó bà cười hiền giọng yếu ớt nói:

- Hải Linh hả con...con đến lâu chưa.

Nó quệt nước mắt nói:

- Con...cũng vừa đến thôi.

- Sao con khóc vậy.- mẹ nó hỏi.

- Con nhớ mẹ.- nó ôm lấy bà- mẹ, mẹ đừng rời xa con nhá, con yêu mẹ nhiều lắm. Con yêu mẹ.

Nói rồi nó lại khóc nức nở. Bà ôm lấy nó nói:

- Ủi mẹ cũng yêu con nhiều lắm.-Hai mẹ con cứ thế ôm nhau khóc.

* * * * Sáng hôm sau *

Nó đi học với một tâm trạng rất buồn bồng đang đi đâm phải 1 người nào đó (nó cúi mặt xuống đất mà) nó xin lỗi:

- Xin lỗi.

- Hả? cô mà cũng biết xin lỗi ý ak. Tôi có nghe nhầm không đây?

Nghe cái giọng nói quen quen nó ngược mắt lên nhìn. Sững sốt nó thốt lên:

- MA (gọi tắt của tên Ngưu Ma Vương ý hihi)...

- MA cái đầu cô ý.- hấn cốc vào đầu nó.

- Ui da đau. Mới sáng ra đã gặp phải anh chắc tôi đen cả ngày quá.- nó nói.

- Cái gì tôi còn chưa nói câu đó đâu đấy.

- Vậy anh đến đây có việc gì?

- Tôi đến có chuyện muốn nói với cô đây.

- Chuyện muốn nói tôi có nghe nhầm không vậy? Tôi và anh thì làm gì có chuyện để nói hả Ma Vương?

- Này tôi là Vương Nhất Bảo sao cô cứ chế tên của tôi đi thế hả?- hấn tức giận nói.

- Vậy sao anh cứ gọi tôi là gấu trúc hoài vậy?- nó cũng lên giọng không kém.

- Ủi thì không gọi nữa được chưa hả Hải Linh?

- Sao anh biết tên tôi. Tôi nhớ là đã nói tên cho anh đâu nhỉ?

- Cô gốc thế cái tên lù lù trên áo tôi đâu có mù mà không nhìn thấy.

- Ủi nhỉ hihi quên mất.

- Thôi không nói nữa tới chỗ nào đi, tôi có chuyện muốn nói với cô đây.- Hấn nghiêm giọng nói.

- Ok.

* Khuôn viên trường *

- Anh nói cái gì? Không tôi không làm đâu.- nó hét lên.

- Tại sao?- hấn hỏi.

- Tôi không muốn người khác sai bảo tôi này nọ hơn nữa lại là anh chắc tôi die quá.

- Nhưng nếu cô làm giúp việc của tôi 1 tháng cô sẽ nhận được 10 triệu.

- 10...10 triệu không nhầm đấy chứ?- nó hỏi lại.

- Đúng 10 triệu chỉ cần hàng ngày cô đem thức ăn lên phòng cho tôi và gọi tôi dậy đi học thì số tiền đó sẽ là của cô.Ok?

Nó nhìn hấn với ánh mắt nghi ngờ.

- Anh đừng có đùa tôi như vậy.

- Tôi không đùa đang nói nghiêm chỉ đấy. Đang có hàng trăm người xếp hàng để làm giúp việc cho tôi kia.

- Vậy sao anh không chọn 1 trong số đó mà lại chọn tôi làm gì?

- Ủ thì...thôi đừng hỏi nhiều trả lời đi làm hay không?

- Không.- nó quả quyết nói.

- Cái gì cơ hội tốt như vậy mà cô còn kiêu hãnh?

- Không phải tôi kiêu mà tôi chỉ đang giữ tính mạng của mình thôi.

- Tính mạng? cô nghĩ tôi đáng sợ vậy sao?

- Đúng. Tôi và anh mới hôm qua còn đánh nhau bể đầu mẻ trán mà hôm nay tự dưng anh nói tôi làm giúp việc cho anh thì làm sao không lạ?

- Cô...cô...-hấn tức giận nói hít một hơi thật sâu hấn hỏi lại.- Tôi hỏi cô lần cuối cô có làm giúp việc cho tôi không?

- Tôi cũng nhắc lại là KHÔNG anh nghe rõ chưa.

- Được lắm cô đừng có hối hận đấy. - Oh sẽ không có chuyện đấy đâu Ma Vương ạ.

Hấn tức giận bỏ đi. Nó về lớp thấy tụi Mạnh Quân đang ngồi đó liền chạy vào.

- Anh xinh gái hihi đi xuống canteen đi em đói quá.

- Ủ.- cả bọn kéo nhau xuống canteen.

Bỗng điện thoại nó reo, là số của bác sĩ nó vội nhấc máy:

- Alo bác sĩ có chuyện gì với mẹ cháu ạ?- nó lo lắng hỏi.

- Không bác gọi để thông báo là có tủy thích hợp ẹ cháu rồi.

- Thật không ạ?- nó vui mừng nói, nhưng rồi lại mau chóng xì xuống khi nghĩ đến số tiền lớn để thay tủy.

- Cháu có đồng ý thay tủy ẹ không? nếu có thì mau chóng đến bệnh viện làm hồ sơ đi nha.- bác sĩ nói.

- Vâng tất nhiên là có rồi ạ. Nhưng giờ cháu không có đủ tiền có thể cho cháu vài hôm nữa được không ạ?

- Ủ nhưng bệnh của mẹ cháu thì không thể đợi lâu được nữa đâu.

- Dạ cháu biết cháu sẽ sớm trả lời thôi.- Nó cúp máy. Thấy mặt nó xám xịt Kiều Trang hỏi:

- Có chuyện gì với mẹ à?

- Không bác sĩ nói tìm được tủy thích hợp rồi.- nó buồn rầu nói.

- Vậy thì tốt quá rồi còn gì.- Quỳnh Anh.

- Nhưng...em đâu có đủ tiền để trả chi phí cho ca mổ này chứ.

- Vậy bây giờ phải làm sao đây?- Mai Thùy hỏi.

- Em cũng chẳng biết phải làm sao nữa mới đầu tháng chẳng ai chịu ứng trước ình tiền lương.

- Nhưng chẳng nhẽ lại để mẹ như vậy.- Mạnh Quân hỏi.

- Không nhất định em phải kiếm được số tiền đó.- nó nói.

Hôm đó nó không chú tâm vào bài giảng. Bỗng nhớ đến lời đề nghị của hân, nhưng nó đã từ chối phải làm sao đây. Chẳng nhẽ lại đến đó trả lời lại. Không! không thể thà rằng chết cũng không làm cho hân. Nhưng còn mẹ? mẹ đang rất cần số tiền đó mình phải làm sao đây? Thôi kệ đi cứu mẹ là việc quan trọng nhất. Thôi được mình sẽ đồng ý vì mẹ mình sẽ làm tất cả.- nó nghĩ.

Thấy nó cứ ngồi đờ ra đấy Quỳnh Anh huých nhẹ vào tay nó:

- Em làm sao thế?

- Không em đang nghĩ vài chuyện thôi.

Giờ ra chơi nó chạy nhanh sang khoa của Nhất Bảo, đứng trước cửa lớp nó nhờ một chị vào gọi hộ nhưng Nhất Bảo không có trong lớp. Nó chạy đi tìm quanh trường nhưng vẫn chẳng thấy bóng dáng của hân đâu cả ngay cả nhóm bạn của hân cũng chẳng thấy đâu. Nó chán nản bước về lớp học, thấy nó về Mạnh Quân chạy ra kéo nó về chỗ hỏi:

- Em chạy đi đâu thế?

- Em đi tìm Ma Vương.

- Ma Vương?- cả bọn đồng thanh nói.

- Em tìm hân có việc gì?- Kiều Trang hỏi.

Nó kể lại mọi chuyện ban sáng cho họ nghe.

- Vậy em tìm hân để thay đổi quyết định đó hả?- Mai Thùy hỏi.

- Vâng. Nhưng hân không có trong lớp.

- Nay em chán sống rồi hả mà đi đồng ý làm giúp việc cho hân sau những vụ vừa xảy ra?- Quỳnh Anh nói.

- Nhưng số tiền đó rất cần với em.

Cả nhóm im lặng chẳng nói thêm câu gì vì họ biết dù có nói gì đi nữa thì cũng chẳng có thể thay đổi được gì. Nó yêu mẹ nó vì thế dù có phải làm gì (không trái với lương tâm đâu nhá) nó cũng phải giữ lại mạng sống ẹ nó.

* Đêm qua * - Thưa cậu chủ đây là lí lịch của cô gái đó.- Ông quản gia nói, đưa cho hân tờ lí lịch của nó.

Ông ta nói tiếp:

- Tên cô ấy là Trần Hải Linh, đang học tại trường đại học y Hà Nội, có một người mẹ nuôi là bà Hoàng Thu Thanh...

- Thôi được rồi để cháu tự đọc bây giờ bác có thể ra ngoài.

- Dạ! Chúc cậu ngủ ngon.

- Chúc bác ngủ ngon.- hân đáp.

Nói rồi hân nhìn vào tờ lí lịch của nó. Hân vô cùng ngạc nhiên khi đọc thấy một ngày nó phải làm những 5 việc để kiếm tiền giúp mẹ. Đọc đến đây lòng hân bỗng có một cảm giác đau xót khó tả.

- Mình làm sao vậy nè.- hân tự hỏi chính mình rồi tiếp tục đọc tiếp.

Đọc xong tờ lí lịch của nó hân thốt lên:

- Choáng toàn tập. Không ngờ cô ta cũng giỏi vậy chứ.

Nói rồi hân leo lên giường ngủ. Nhưng nhớ đến chuyện nó phải làm phụ mẹ như vậy rồi cả cảnh tối nay ở quán bar nữa hân không sao ngủ được. Hình ảnh của nó lại xuất hiện trong đầu cậu, một đứa con gái ngây thơ hồn nhiên lúc cậu mới lần đầu gặp rồi lại hình ảnh quyến rũ khi nó trong quán bar làm cho cậu không thể rời mắt khỏi con người ấy.

” Chẳng lẽ mình đã...Không không chỉ là kẻ thù thôi. Là kẻ thù.

”-hắn tự nhủ với chính mình. Hắn cố nhắm mắt lại để ngủ nhưng không sao chớp mắt được. Cứ nhắm mắt lại hắn lại nghĩ về nó, thấy hình ảnh của nó.

- Trời ơi!!! Gấu trúc tôi ra lệnh cho cô mau biến ra khỏi đầu tôi ngay!

Bỗng nhiên trong đầu hắn nảy ra ý định sẽ cho nó làm giúp việc ở đây.

”Nhưng việc quái gì mình phải làm thế? Thôi kệ đi coi như làm từ thiện đi. Ừ cứ vậy đi. Nhưng phải nói với cô ta thế nào đây mà chắc gì cô ta đã đồng ý. Nhưng...thôi kệ đi quyết định vậy đến lúc đó tính sau.

”- hắn nghĩ.

* Hiện tại *

Hắn và tụi bạn đang chơi trong quán bar NO.1 như mọi quán khác trong thành phố thì vào cái giờ này sẽ chẳng có ma nào đến cả nhưng quán này dành cho khách VIP nên ở đây vào lúc nào cũng đông khách. Bọn hắn vẫn ngồi ở chỗ cũ đang nhâm nhi li Cocktail hắn nghĩ lại câu nói của nó không ngờ nó lại nghĩ hắn xấu xa như thế hắn cảm thấy buồn vì nó nghĩ hắn như vậy. Hắn vẫn mãi mê suy nghĩ về chuyện đó chỉ khi Minh Cường lay tay hắn mới quay lại hiện thực.

- Sao thế từ hôm qua cậu như người mất hồn ý?

- Ừ đúng đấy cậu sao thế?- Hoàng Anh nói.

- Không chẳng sao cả.- hắn.- Thôi về đi mình mệt rồi.- hắn đứng dậy bỏ đi.

- Mới đến mà.- Hoàng Anh ngơ ngác hỏi.

- Thằng này lạ thật. - Minh Cường.

- Về thôi.- Nhật Duy vẫn cái thái độ lạnh lùng nói.

Bước ra cửa quán bar đã chẳng thấy bóng dáng hắn đâu cả.

- Nó đâu rồi.- Hoàng Anh ngó nghiêng hỏi.

- Ai biết được. Thôi gọi cho nó xem.- Minh Cường móc điện thoại gọi hắn nhưng hắn tắt máy.- tắt máy rồi kì thật mọi lần hắn có như vậy đâu.

- Haizzzzz chắc kết em nào nhưng bị nó đá rồi đây.- Hoàng Anh.

- Khùng hả thằng này có bao giờ yêu thật đâu mà đá mới đấm.- Minh Cường cốc nhẹ vào đầu Hoàng Anh.

- Ừ nhờ tớ nói đúng thì sao? biết đâu được đấy.- Hoàng Anh biện minh.

- Thôi về biệt thự thôi.- Nhật Duy. (3 người này ở chung biệt thự còn hắn thì ở 1 biệt thự khác.)

- Hả về làm gì sớm đi đâu chơi đã.- Minh Cường và Hoàng Anh đồng thanh.

Chẳng nói gì thêm Nhật Duy bước lên xe đi về thấy vậy Hoàng Anh & Minh Cường chán nản đi theo.

- Chán thật.- Hoàng Anh.

- Haizzz. * Hôm sau *

Nó đang đứng trước cửa lớp hắn ngó nghiêng vào trong nhưng vẫn không thấy mặt mũi hắn đâu, nó đoán hắn chưa đến. Nó đã đứng đây đợi hắn hàng nửa tiếng đồng hồ rồi nhưng vẫn chưa thấy hắn đâu chân nó thì đã mỏi rã rời rồi. Bực mình nó định quay về lớp nó thì có tiếng gọi đằng sau:

- Gấu trúc!!!

Nó bực mình quay lại thấy tụi bạn hắn đang lại gần nhìn quanh nhưng chẳng thấy hắn đâu cả liền hỏi:

- Chào. Các anh không đi cùng Ma Vương ak’.

- Ma Vương?... Ak Nhất Bảo hả? Bọn anh không ở chung với nó sao đi cùng được.- Hoàng Anh nói.

- Nó chưa đến hả? Em tìm nó có chuyện gì không?- Minh Cường hỏi.

- Em có chút chuyện thôi.
 - Chắc hôm nay nó không đi học đâu.- Nhật Duy lạnh lùng nói.
 - Dạ không đi học? nó hỏi lại.-vậy các anh có biết anh ta ở đâu không?
 - Chắc ở nhà gì đấy. Ak mà em nhảy trông đẹp thật đấy.- Minh Cường khen.
- Nó tái xanh mặt. Sao họ lại biết nó đi làm thêm ở quán bar chứ? Nó kéo cả 3 người ra một góc nói:
- Các anh đừng có nói chuyện đó với ai đấy. Em chỉ làm thêm ở đó thôi chứ không có làm chuyện gì bậy bạ đâu.- nó thanh minh.
 - Thì bọn anh có nói gì đâu hihi. Hoàng Anh nói.
 - Vậy anh cho em địa chỉ nhà hay số điện thoại của anh ta được không?- no se ngại nói.
 - Nó tắt máy từ hôm qua để anh đọc địa chỉ cho.- Minh Cường nhanh nhẩu.
- Nó đến ngay nhà hấn. Xuống xe buýt nó phải đi bộ thêm 1 đoạn nữa mới tới nhà hấn, trước mặt nó là một ngôi biệt thự đồ sộ nó xem lại mảnh giấy ghi địa chỉ nhà hấn trên tay đọc đi đọc lại nhìn đi nhìn lại thì đây chính là ngôi biệt thự hấn đang ở. Nó nhấn chuông giọng một người phụ nữ phát ra:
- Xin chào ai vậy?- người phụ nữ nhìn qua chiếc màn hình nhỏ hỏi nó.
 - Dạ chào bác. Cháu là Hải Linh.- nó lễ phép nói.
 - Cháu đến đây có chuyện gì?- người phụ nữ vẫn tiếp tục hỏi.
 - Dạ cháu đến gặp Ma...ak Nhất Bảo ạ.- nó suýt lỡ miệng nói Ma Vương.
 - Cô là gì của cậu ấy?
 - Dạ cháu là bạn ạ.
 - Thiếu gia nhà tôi hôm nay không được khỏe hôm khác cô ghé lại.
 - Dạ cháu có việc quan trọng cần nói với cậu ấy. Phiên bác nói với cậu ấy là cháu đang đợi ở đây.
 - Thôi được đợi tôi chút.
 - Dạ.
- Nói rồi người phụ nữ chạy đến chỗ quản gia thông báo:
- Dạ có một cô gái đến tìm thiếu gia.
 - Ra nói cậu chủ không được khỏe bảo người đó về đi.- ông quản gia nói.
 - Dạ nhưng cô gái đó nói có chuyện gấp cần nói với thiếu gia thưa ông.
 - Cô ta là ai?
 - Cô ấy tên Hải Linh.
 - Hải Linh?- ông quản gia nhắc lại rồi à lên một tiếng vì ông nhớ ra đó là người con gái hôm qua cậu chủ bảo ông điều tra. Ông nói tiếp:
 - Để tôi lên gọi thiếu gia.
- * Phòng hấn *
- Thưa thiếu gia có cô Hải Linh tới gặp cậu.
- Hấn đang nằm trên giường nghe thấy những gì ông quản gia nói liền ngồi vục dậy.
- Hải Linh? cô ta đến đây có chuyện gì?- hấn hỏi.
 - Cô ấy nói có chuyện quan trọng cần nói với thiếu gia.

- Vậy giờ cô ta đang ở đâu?

- Dạ cô ấy đang đợi ngoài cổng.

- Ông xuống mở cửa cho cô ta đi tôi sẽ xuống bây giờ.-hắn ra lệnh.

Nó đang ngồi ở phòng khách vô cùng ngạc nhiên trước nội thất của căn phòng.

- Woa đẹp quá.

- Cô là Hải Linh?

Nó đang mãi mê ngắm nhìn căn phòng bỗng nghe thấy tiếng hỏi làm nó giật mình quay lại.

- Dạ chào bác.- nó cúi người chào.

- Thiếu gia nhà chúng tôi sẽ xuống bây giờ.- ông ta lạnh lùng nói.

- Dạ.-nó ngồi xuống nhắc hùm nước uống để tinh thần thoải mái hơn. Nó đã từng dạy thêm cho 1 học sinh con nhà giàu có nên nó cũng có đôi chút biết về nghi lễ hoàng gia. Nó căng thẳng về mấy cái việc lễ nghi hoàng gia kiểu này, chỉ cần sai sót một chút là họ sẽ quy tình tội vô lễ mà nó đã mắc phải nên đã phải nghỉ việc ở chỗ đó.

- Đi thôi.- Hắn xuống mặc một bộ đồ cá tính ra lệnh cho nó giọng lạnh băng.

Nó chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã bị hắn kéo tay đi.

- Khoan đã tôi có chuyện muốn nói với anh.- nó nói.

- Để sau đi.- hắn vẫn lạnh lùng nói.- lên xe đi.

- Đi đâu?- nó hỏi.

- Cứ đi rồi khắc biết.- hắn ngồi trên xe đợi nó.

4. Chương 4

Nó ghét cái kiểu ra lệnh thế này nhưng vì mẹ nó phải nuốt cái cục tức này vào trong. Nó leo lên xe, hắn đưa cho nó mũ bảo hiểm rồi lao xe như bay ra cổng nó mất đà nên ôm lấy người hắn. Hắn và nó đang lao như bay ngoài đường nó sợ cái vụ mạo hiểm kiểu này nên nói:

- Anh...anh có thể...đi chậm lại được không?- tiếng nó bị tạt vào trong gió.

- Không.- vẫn cái giọng lạnh băng.

Bỗng

”kít

” nó tưởng chiếc xe đâm vào ai đó nhưng không hắn dừng xe trước quán bar nó biết quán bar này vì ngày nào nó chẳng làm thêm ở đây. Nó vẫn ngồi trên xe thấy vậy hắn hỏi:

- Cô không định xuống xe mà cứ ôm tôi vậy sao?

- Ak...- nó vội rút tay lại bước xuống.- Sao anh dẫn tôi tới đây?

- Chơi.- hắn nói ngắn gọn.

- Anh khùng hả Ma Vương?-nó tức giận nói.

Hắn không nói gì thêm bước vào quán thấy vậy nó cũng đi theo.

- Đây tôi có chuyện muốn nói với anh.- nó gọi với theo.

- Tôi biết.- hấn quay lại.

- Nhưng...

- Hey! đến muộn vậy? - Hoàng Anh hỏi.

Nhìn sau thấy có nó 3 người rất ngạc nhiên. Minh Cường:

- Sao Hải Linh lại ở đây?

Nó không nói gì nhìn hấn với ánh mắt viên đạn.

- Ủ mình đem cô ta theo.- hấn thản nhiên nói.

- Đem theo? - Hoàng Anh nói- nhưng cậu và Hải Linh chẳng phải...

- Cô ta là giúp việc của mình.- hấn.

Câu nói này khiến mọi người vô cùng ngạc nhiên ngay cả nó cũng vậy. Thì ra hấn đã biết chuyện nó muốn nói với hấn là gì. Hấn chẳng nói gì nữa cũng chẳng quan tâm đến nó hấn ngồi vào bàn gọi một ly whisky uống rồi lại quần quýt với đứa con gái lẳng lơ, không chỉ hấn mà Minh Cường & Hoàng Anh cũng vậy người thì ôm eo người thì hun nhau khiến nó rùng mình. Nhật Duy thấy nó vẫn đứng đó bắt cái nhìn dao găm của mình về phía Nhật Bảo nói nó ngồi xuống:

- Hải Linh đừng đứng đó nữa ngồi xuống đi.

Nó quay lại phía Nhật Duy thấy anh ta ra dấu vỗ nhẹ vào chỗ ngồi bên cạnh của mình. Nó tiến đến chỗ đó ngồi xuống nó nghĩ:

"Ít ra ở chỗ này cũng có anh ta là tử tế.

" Nó ngồi cạnh Nhật Duy anh ta đưa cho nó một ly Cocktail nói:

- Em uống tạm đi.

Nó nhắc lên uống một hớp rồi lè lưỡi;

- Có rượu.

- Ủ Cocktail mà.- Nhật Duy cười đáp.

Từ lúc đó họ chẳng nói với nhau câu nào nữa nó bỗng thấy túi quần của mình rung. Rút điện thoại ra thấy số của anh xinh gái nó xin tế nhị xin phép ra ngoài nghe điện thoại.

- Alo em đây.- nó trả lời.

- Em đang ở đâu thế sao không đi học vậy? có chuyện gì ak? - Mạnh Quân lo lắng hỏi.

- Không có chuyện gì đâu.

- Thế sao em không đi học mọi người lo lắng cho em lắm đấy biết không?

-....

- Em đang ở đâu mà ồn vậy? - Mạnh Quân hỏi.

- Em...em đang ở ngoài đường.- nó ngập ngừng nói.

- Nhưng có tiếng nhạc mà.

- Thì em đang đứng gần quán cafe. Thôi em bận rồi để lúc khác nói chuyện sau.

Nó tắt máy đang chuẩn bị bước vào trong thì có một đám thanh niên gần chục thằng gì đấy tóc xanh tóc đỏ nhìn với đôi mắt zê xôm vây quanh nó. Một thằng trong bọn đó nói:

- Trông em cũng xinh đấy chứ. - Em đi với tụi anh cho vui.- vừa nói hấn vừa đưa tay lên vuốt ve mặt nó.

Nó hất tay ra nói:

- Tránh ra đi không tôi gọi bảo vệ đấy.

- Hơ hơ gọi bảo vệ để anh gọi cho em nhá. Bảo vệ ơi! bảo vệ ơi...haha

Mấy thằng cầm lấy tay hấn kéo đi nó vung tay ra đá ổi thằng một phát. Thấy vậy một thằng xô lên tóm lấy tóc nó giật lại:

- Mày dám đánh tụi này hả?- vừa nói hấn vừa tát vào mặt nó.- để xem tụi tao xử lí mày thế nào nhá con nhãi. Tụi bay kéo nó đi.

- Buông tôi ra.- nó hét lên-có ai không cứu tôi với.

- Cứ kêu đi, cứ la đi chẳng ai cứu mày được đâu.- một thằng giữ tay nó nói.

- Nào bây giờ thì mày sẽ biết hậu quả của việc đánh bọn tao haha- hấn vừa nói vừa kéo chiếc áo khoác của nó ra.

Nó vùng vẫy nhưng không sao thoát ra được vì đã bị những loại người thô bỉ kia giữ chặt. Chúng đang chuẩn bị làm những trò như bắn thì một giọng nói phát ra:

- Bỏ cô ấy ra.

Cả bọn quay sang nhìn, nó cũng quay sang là hấn nó nở một nụ cười nhẹ. Thằng đại ca đứng lên nói:

- Mày là thằng nào? Đừng có xen vào chuyện của tao...

Chưa để thằng đó nói thêm hấn xông vào đánh thấy đại ca của mình bị hạ gục cả bọn xông vào hoàn cảnh bây giờ thật hỗn loạn một mình hấn đấu với 10 thằng. Nhưng không vì thế mà hấn run sợ, mỗi động tác đánh của hấn thật dứt khoát và mạnh mẽ khiến cho từng thằng lần lượt bị hạ gục. Xử lí xong hấn quay sang chỗ nó cởi áo khoác của mình ra khoác lên người nó nói:

- Sao cô lại ra đây một mình vậy hả?

- Tôi...tôi nghe điện thoại.- nó nói xen chút hoảng sợ.

Hấn đỡ nó đứng dậy móc điện thoại ra gọi cho ai đó rồi dìu nó vào trong. Hấn và nó đi vào quán bar tụi Hoàng Anh thấy vậy chạy lại hỏi:

- Hải Linh em làm sao thế?- Minh Cường lo lắng hỏi.

- Quần áo em sao lại...- Hoàng Anh.- Hay thằng Nhất Bảo nó làm gì em ak để anh xử lí cho.

- Không...không phải vậy đâu.

- Cậu nói bừa gì thế hả?- Hấn tức giận.- Đi về thôi.

Hấn kéo nó ra xe nhưng nghĩ bộ dạng nó trong hoàn cảnh này làm sao mà ngồi xe máy được lên hấn bảo Hoàng Anh đưa nó về biệt thự hộ. Về đến biệt thự của hấn nó được người giúp việc đưa ột bộ đồ khác để thay. Họ đang ở trong phòng hấn nghe nó kể lại sự việc. Hấn nói:

- Sao cô ngốc vậy hả? chỗ đó ít người qua lại toàn bọn nghiện bầy đặt nghe điện thoại ở đó nữa. Cô không sợ mất mạng ở đó hả?

- Tôi.

- Không sao là tốt rồi để cô ấy nghỉ ngơi một chút đi.- Nhật Duy lên tiếng.

- Ủ Hải Linh nghỉ ngơi đi.- Minh Cường.

- Thôi đến giờ em phải đi làm rồi.- nó nói.

- Hả đi làm?- Cả bọn đồng thanh.

- Cô định đi làm trong tình trạng này hả?- hấn nói.

- Tôi đâu có bị làm sao.

- Cô đã làm giúp việc của tôi thì từ giờ cô sẽ chỉ làm ở đây thôi.- hấn ra lệnh.

- Nhưng...
- Đừng có nói gì nữa nếu không thì đừng có làm ở đây.
- Thôi em nghe lời thằng Bảo đi.- Hoàng Anh khuyên.
- Chị Thư.- hần gọi.

Một cô gái tầm 26 hay 27 tuổi bước vào nói:

- Dạ thưa thiếu gia.
- Chị đưa cô gái này về phòng giúp tôi.
- Dạ mời đi theo tôi.

Nó đứng dậy đi theo ra đến cửa nó quay lại nói:

- Cảm ơn anh đã giúp tôi.-nó nhìn về phía Nhất Bảo.

Hần nghe xong câu đó cảm thấy trong lòng rất vui nở một nụ cười nhẹ. Nhật Duy quay sang bắt gặp nụ cười ấy đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy nụ cười thật lòng của thằng bạn thân mình. Cậu chắc chắn một điều rằng Nhất Bảo đã thay đổi kể từ khi cô gái đó xuất hiện. Người đó không là ai khác chính là nó- Trần Hải Linh.

* * * Nó đi theo cô gái ấy xuống tầng 1 dừng lại trước một căn phòng, cô gái quay sang nói:

- Đây là phòng thiếu gia đã chuẩn bị cho cô.
- Dạ cảm ơn chị.- nó.

Cô gái đó đẩy cửa cho nó vào, nó bước vào vô cùng ngạc nhiên trước vẻ đẹp của căn phòng. Căn phòng rộng rãi, đồ đạc trong này đều vào loại đắt tiền nó nghĩ:

” Woa phòng của osin cũng đẹp vậy sao hả trời nó còn to gấp 2 lần căn phòng của mình ý chứ.

”

- Thôi cô nghỉ đi đến giờ ăn tối tôi sẽ gọi.
- Khoan đã chị cho em hỏi thế ai ở chung phòng với em vậy ạ?
- Căn phòng này của cô.- Chị Thư lạnh lùng đáp.
- Dạ vậy nghĩa là một mình em ở phòng này sao?- nó vẫn tiếp tục hỏi.

Thư không trả lời nó chỉ gạt đầu nhẹ một cái rồi ra ngoài. Nó nói với theo:

- Cảm ơn chị.

Ngắm lại căn phòng một lần nữa nó phải công nhận một điều căn phòng phải nói là vô cùng đẹp. Nó nằm trên giường lăn qua lăn lại một cách thích thú rồi cứ thế nó ngủ lúc nào không hay.

.....

Đang ngủ nó bị tiếng chuông điện thoại làm tỉnh giấc uể oải với lấy cái điện thoại nó nhìn trên màn hình tên người gọi là của Quỳnh Anh, nó nhấc máy:

- Alo em nghe.
- Em đang ở đâu thế? Bọn chị đến chỗ làm của em nhưng họ nói hôm nay em không có đi làm. Về nhà thì khóa cửa em đang ở đâu vậy?- Quỳnh Anh lo lắng hỏi.
- À...em - nó ấp úng nói.- Em...đang ở nhà Ma Vương.
- Hả cái gì?- Quỳnh Anh.- Em nói đang ở nhà Ma Vương á?- Quỳnh Anh hỏi lại.
- Vâng.

- Em đến đó làm gì?

- Em đến xin làm giúp việc.

- Hấn đồng ý?

- Vâng.

Blala....blala...

- Thôi để lúc khác em kể lại cho.- nó nói.

- Ừ.

Quỳnh Anh tắt máy tui Mai Thùy hỏi tới tấp:

- Sao con nhỏ lại ở nhà Ma Vương?- Mai Thùy hỏi.

- Nó đến đó xin làm giúp việc.- Quỳnh Anh.

- Trời.- cả bọn đồng thanh.

- Thôi về đi.- Quỳnh Anh nói.

- Không được mình phải đến đây đem con nhỏ về.- Anh xinh gái đang chuẩn bị chạy đi thì Kiều Trang kéo tay lại.

- Ông có biết nhà hấn không mà tới?

- Tôi...không biết. Nhưng gọi điện cho Hải Linh là biết chứ gì.

- Chắc hấn không dám làm gì nhỏ đâu. Mà nó đã quyết định làm ở đó rồi thì có trời cũng không cản được.- Mai Thùy nói.

- Nhưng...

- Thôi đi về sáng mai gặp nó nói tiếp.- Quỳnh Anh.

* Nhà hấn *

Tắt điện thoại nhìn đồng hồ cũng đã gần 8h bụng của nó biểu tình dữ dội xỏ đôi dép nó tìm đến phòng ăn, bọn hấn đang ngồi đây thấy nó Minh Cường liền gọi:

- Hải Linh em dậy rồi à. Tưởng em vẫn mệt nên bọn anh không gọi. Dậy rồi thì qua đây ăn luôn đi.

Nó nhìn vào bàn ăn trời ơi bao nhiêu là đồ ăn nó nuốt cái

”ực

”.

- Cô định đứng đó nhìn đến bao giờ.- hấn nói.

Nó chẳng thèm quan tâm đến câu nói đó của hấn ngồi vào bàn ăn nó ăn ngấu nghiến căng phồng cả mồm (thông cảm từ sáng chưa ăn). Trông nó ăn hấn nói:

- Gấu trúc có khi từ giờ tôi phải gọi cô là con heo mới đúng.

Nó nghe thấy vậy dừng ăn ngược lên nhìn hấn bốp lại:

- Her Ma Vương này anh không ăn được như tôi thì ghen àk?

- Tôi mà phải đi ghen cái kiểu ăn của cô á? Chưa tỉnh ngủ hả gấu.

- Trời vậy tôi ăn kiểu gì kệ xác tôi anh xen vào làm gì?- nó vênh mặt lên nói.

- Ừ tôi thích vậy đây sao nào.

- Đồ Ma Vương xấu xa.- nó tức giận nói.

- Sao bằng cô được chứ hả gấu trúc.- hấn bộp lại.

Cứ như thế họ cãi nhau suốt cả bữa ăn làm cả bọn ngán ngẩm hết mức.

Sau khi tiễn tụi Nhật Duy về hấn quay sang nó nói:

- Lên phòng tôi. Tôi có chuyện muốn nói.- nói rồi hấn đi thẳng vào thang máy về phòng.

Nó chạy theo, lên đến phòng hấn và nó ngồi ở ghế sofa hấn nói:

- Từ giờ cô đã là giúp việc của tôi đây là bản hợp đồng cô đọc và kí vào đi.

Nó cầm bản hợp đồng từ tay hấn đọc.

- Hả sao dậy sớm vậy?- nó nói. - Đó là việc của cô. Cô dậy sớm chuẩn bị đồ ăn và gọi tôi dậy đi học.

- Nhưng 7h30 mới vào học anh bắt tôi dậy từ 5h chuẩn bị đồ ăn cho anh có phải là quá đáng lắm không?- nó hỏi giọng trách cứ.

- Không.- hấn thản nhiên đáp làm nó tức nổ cổ.

- Anh...ít ra cũng phải để tôi ngủ đến 6 rưỡi chứ.- nó cố thuyết phục.

- Không! Nếu cô không làm được những yêu cầu đó thì khỏi cần làm ở đây.- hấn nói giọng lạnh băng.

"Đồ Ma Vương xấu xa. Ôi cha mẹ quỷ thần ơi làm sao mà có thể dậy vào cái giờ oái oăm như thế?"

"-nó nghĩ.

- Thế nào cô làm được chứ?- hấn hỏi.

- ...Nhưng 5 rưỡi được không?- nó vẫn gắng thuyết phục.

- Đừng có nói nhiều. Cô đi làm mà sao cứ vịn vẹo này nọ vậy hả?

Thì từ trước tới giờ nó đều đi làm vào giờ ăn trưa đến đêm nó mới về nó đâu có thức dậy vào cái giờ đấy bao giờ. Nhưng vì mẹ nó ngậm ngùi kí vào cái bản hợp đồng ấy.

- Tốt xong rồi cô có thể về phòng.- hấn nói.

- Nhất Bảo này.- nó gọi.

- Cô vừa gọi cái gì?- hấn ngạc nhiên.

- Thì tôi gọi tên anh.- nó nói.

- Có chuyện gì nhờ vả hả?- hấn nghi ngờ.

- Àk tôi có thể ứng trước tiền lương 2 tháng cho tôi được không?- nó cười nói.

- Cô chưa làm cho tôi ngày nào đã đòi ứng trước tiền lương cơ có nhầm không vậy?

- Tôi biết điều đó là không thể. Nhưng thực sự tôi đang rất cần tiền anh có thể cho tôi ứng trước được không?- nó hỏi.

- Không.- hấn thẳng thừng đáp.

- Tôi xin anh đấy.

- Không.

- Nhất Bảo anh thấy chết mà không cứu hả?

- Cô vẫn sống sờ sờ ra đấy còn cãi nhau với tôi được mà sao chết được.

- Anh...- nó cố nhịn cơn giận này vì dù sao nó cũng đang nhờ hấn mà. Nó cười rồi nói tiếp- Nhất Bảo tôi xin anh đấy thực sự tôi đang rất cần tiền.

- Cô cần để làm gì? ở đây cô có cái ăn chỗ ở thì còn cần tiền làm gì?- hấn nói.

- Nhưng tôi cần để sử dụng vào việc khác không phải cho tôi.
- Thôi không nói nhiều nữa tôi mệt rồi muốn nghỉ ngơi cô về phòng đi.- hấn.

Nó lặng lẽ bước về phòng. Bây giờ hấn đang nói chuyện với ông quản gia:

- Thừa thiếu gia mẹ của cô Hải Linh đã tìm được tùy thích hợp. Nhưng số tiền để chi phí cho ca phẫu thuật này rất lớn. Tôi nghĩ cô ấy xin cậu ứng trước tiền để làm vào việc này.- ông quản gia nói.
- Vậy cần bao nhiêu tiền cho ca phẫu thuật đó?- hấn hỏi.
- Dạ cần 150 triệu.
- Được rồi ông ra ngoài đi.
- Dạ.- ông ta cúi nhẹ người chào rồi ra ngoài.

* * * * Sáng hôm sau *

Gắng lắm nó mới chui ra khỏi được chiếc chăn ấm áp nó tự phong inh là anh hùng. Thay đồ xong nó mở cửa ra ngoài, nó không ngờ không chỉ riêng mình nó phải dậy sớm mà tất cả mọi người giúp việc trong nhà đều đã đang làm việc. Bỗng có một tiếng nói phát ra đằng sau nó quay lại nhìn:

- Cô Hải Linh.- Người đàn ông đó nói.
- Dạ. Chào buổi sáng.- nó cúi người chào.
- Tôi là quản gia của biệt thự này.- ông ta nói.
- Dạ cháu chào bác. Thất kính quá hôm qua cháu không đến chào bác được ạ.
- Không sao.- ông ta khách sáo nói.
- Đây sẽ là người hướng dẫn cho cô công việc ở đây.- nói rồi ông ta chỉ sang người bên cạnh.- Đây là bà Nhung đã làm ở đây được gần chục năm. Mọi công việc khi tôi vắng nhà đều do bà ý quản. Cô là người mới nên bà ấy sẽ là người giám sát của cô. Thôi tôi đi trước.
- Dạ.- nó quay sang chào người phụ nữ trung niên đó.- Cháu chào bác cháu là Trần Hải Linh...
- Cô đang mặc gì vậy hả?- bà ta hỏi.

Nó nhìn xuống bộ đồng phục mình đang mặc thản nhiên đáp:

- Dạ là đồng phục trường ạ.
- Cô nghĩ cô sẽ làm được gì khi mặc cái bộ đồng phục chạy khắp nhà làm việc? Đã có ai đưa cho cô bộ đồ người giúp việc chưa hả?
- Dạ rồi ạ.
- Vậy tại sao cô không mặc nó. Hay cô xem thường...
- Dạ không đâu ạ. Để cháu vào thay ngay.- nói rồi nó bước vào phòng mặc chiếc váy đó vào rồi ra ngoài đi theo bà ta.
- Thôi được rồi. Mọi người tập chung.- bà ta vỗ tay gọi.

Tất cả mọi người dừng hết những việc mình đang làm tập chung trước mặt bà. Họ xếp thành 2 hàng sau khi đã ổn định bà Nhung lên tiếng:

- Giới thiệu với mọi người đây là -bà ta quay sang nhìn nó. Nó nói nhỏ vào tai bà: Dạ Trần Hải Linh.

Bà ta nói lại:

- Giới thiệu với mọi người đây là Trần Hải Linh người giúp việc mới của biệt thự. Cô giới thiệu về mình đi- bà ta quay sang nói.

- Dậy đi không tôi tạt nước đó.

- ZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZ

- Anh không chịu dậy phải không? Đừng trách tôi làm thật đấy.- nói rồi nó chạy vào phòng tắm lấy một cốc nước đem ra.

- Anh có dậy không thì bảo.- nó nói.

- ZZZZZZZZZZZZ

- Tôi hỏi lần cuối anh có dậy không?- nó hét lên.

Nó kéo chân ra hất nước vào mặt hắn. Hắn ngồi dậy la lên:

- AAAAAAAAA nhà bị đột.

- Dột cái đầu anh ý. Dậy đi.- nó cười lớn.

- Thì ra là cô. Sao cô lại ở đây.- hấn hỏi.

- Thì tôi không ở đây thì ở đâu.- nó.

- Mới sáng ra cô đến nhà tôi làm gì?-hắn.

- Hả? Anh không nhớ gì sao anh thuê tôi làm người giúp việc ở đây còn gì?- nó hỏi lại.

- Tôi thuê cô?

- Đúng.

-...Ak ừ tôi quên mất.

Hắn nhìn thấy tay nó đang cầm cốc nước rồi không hắn tức giận nói:

- Cô cô hắt nước vào mặt tôi hả?

- Ủ.- nó thảo nhiên.

- Cô đứng lại cho tôi. Đứng lại...- hấn vút chần sang một bên đuổi nó khắp phòng.

* Ngoài phòng hẩn *

- Thiếu gia với cái con nhỏ Hải Linh đây có quan hệ gì vậy nhỉ?- một người giúp việc hỏi.

- Chắc là người yêu.- người khác.

- Nhưng người yêu sao lại để làm giúp việc ở đây?

- Ủ cũng đúng.

- Các cô làm gì ở đây?

- Da chào bà. Da bon cháu đang quét dọn thôi a.

- Vậy à. Tôi thấy các người đang lười biếng thì có muốn nghỉ việc phải không?- bà ta nghiêm giọng.

- Dạ không ạ.

- Đi làm việc đi.

- Da.

* Trong phòng *

- Có đứng lại không?-hắn nói.

- Không. Tôi đâu có ngu mà dừng lại để anh đánh.- nó vênh mắt nói.

- Cô...đứng lại ngay.

- Không.

- Thiếu gia.-bà Nhung gõ cửa gọi.- Thiếu gia mời cậu xuống ăn sáng.
Hắn nghe thấy vậy liền dừng lại nói:

- Lát nữa đi bà tôi đang bận.

- Thiếu gia sẽ trễ giờ mất- bà ta nói.

- Cô đứng lại.- hắn vẫn tiếp tục đuổi nó.

- Không.

Thấy ồn ở trong bà ta mở cửa vào.

- Cô đang làm gì vậy hả?- bà ta hỏi nó.

Nó quay ra.

- Cuối cùng cũng đứng lại rồi hả?- hắn chạy lại chỗ nó nói.-Ồ sao bà vào đây?

- Dạ tôi có gõ cửa nhưng cậu không nghe thấy nên tôi mới vào đây.- bà ta thanh minh.

- Bà có thể ra ngoài được rồi.-hắn ra lệnh.

- Dạ đã sắp muộn giờ mời thiếu gia xuống ăn sáng.

- Được rồi tôi xuống ngay đây.

- Dạ. Hải Linh đi theo tôi.-bà ta nói xong quay sang nó nói.

- Dạ.- nó.

- Khoan đã cô không được đi.- hắn nói.

- Thưa thiếu gia tôi là người giám sát của cô ấy tôi cố quyền được làm vậy.- bà ta quay lại nói.

- Nhưng...

- Hải Linh đi theo tôi.

- Dạ.- nó rụt rè đi theo bà ta xuống tầng.

- Cô đang làm cái gì vậy hả?- bà ta nói lớn.- Có phải cô ý mình được thiếu gia đưa về mà muốn làm gì thì làm phải không?

- Dạ không đâu ạ. Cháu chỉ gọi Ma ak thiếu gia dậy thôi ạ.- nó nói.

- Vậy cảnh ban nãy là thế nào? Tôi không biết giữa cô và thiếu gia có quan hệ gì nhưng đã vào đây thì cô cũng giống như bao người khác thôi. Tôi không muốn có trường hợp tương tự xảy ra. Cô hiểu rồi chứ?

- Dạ cháu hiểu.- nó đáp/

- Được rồi vào buồng đồ ăn lên đi.

- Dạ.

* 7h15 *

- Lên xe đi.- hắn nói.

- Không tôi đi xe buýt được rồi.- nó từ chối.

- Ở đây ra trạm xe buýt cũng phải mất 15
cô định lên văn phòng nghe
”giảng
” hả?- hắn nói.

- Tôi...

- Lên đi.- hấn ra lệnh. - Vậy anh đèo hay ai đèo.- nó hỏi.

- Cô nghĩ là ai. Sắp muộn học rồi không nói nhiều nữa lên xe đi.

- Nhưng anh đi chậm thôi nhá.- nó rụt rè nói.

- Chậm? Vậy cô đi mà đèo tôi không muốn muộn giờ. Nếu không lên tôi đi đây.

- Thôi được rồi.

Nó ngồi trên xe mà tưởng mình sắp đi gặp Diêm Vương rồi chứ cứ ôm chặt lấy người hấn mắt nhắm tịt lại. Đến trường tại Kiều Trang đang đứng đợi nó ở cổng bắt gặp bọn Hoàng Anh cũng ở đó chắc đang đợi hấn.

” Kít

” hấn dừng xe trước cổng trường làm tập chung ánh nhìn của mọi người nhất là các sinh viên nữ họ ném cái ánh mắt tóe lửa về nó. Nó vẫn chưa kịp hoàn hồn vẫn cứ ngồi bất động như vậy.

- Đến nơi rồi.-hấn nói.

Nghe vậy nó khê mở mắt ra.

- Phù!!!- nó.

- Cô thích ôm tôi lắm à?- hấn cười nửa miệng.

- Hả?- nó nhìn xuống cánh tay nó bây giờ nói mới biết từ nãy vẫn ôm hấn mặt nó đỏ bừng, vội rụt tay lại nói- Ai thèm ôm anh cơ chứ.

Bước vào cổng thấy nó nhóm nó chạy tới hỏi:

- Sao em lại đi chung với hấn?- Anh xinh gái.

- Đừng nói em ở nhà hấn cả đêm qua nhá.- Quỳnh Anh nói.

- Vâng.- nó nói.

- Hả?- Cả bọn đồng thanh.

- Vậy em và hấn đã có chuyện gì với nhau chưa?- Mai Thùy.

- Đừng nghĩ linh tinh em chỉ là làm thêm ở đó chứ không có chuyện gì cả.- nó vội nói.

- Vậy sao lại ở nhà hấn.

Chẳng nói gì thêm nó mở cặp đưa bản hợp đồng ọi người xem.

- Vậy em định nghỉ làm ở mấy chỗ khác à.- Kiều Trang hỏi nó.

- Phải vậy chứ biết làm sao.- nó.

- Ủ mình thấy được đấy chứ. Hải Linh làm một chỗ khỏi chạy đi chạy lại còn tiền lương thì gấp 2 lần các chỗ khác tội gì mà không làm. Có chỗ ăn chỗ ở là mình thì mình cũng chịu.- Quỳnh Anh tán thành.

- Cái tôi lo là hấn có định bày trò gì cho con nhỏ không ý?- Anh xinh gái nói.

- Đúng rồi đấy em đừng thấy cái lợi trước mắt mà thiệt cái thân.- Mai Thùy khuyên.

- Nhưng em đã kí rồi.- nó nói.

- Thôi đã như vậy thì có nói cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì. Em phải đề phòng đấy.- Kiều Trang dặn.

- Em biết rồi ngủ thì khóa cửa, không gặp hấn khi không có người được chưa?- nó cười nói.

- Nhưng anh vẫn lo lắm.- Mạnh Quân.

- Thôi vào lớp đi.- Quỳnh Anh.

* Bọn hần *

- Này mày với Hải Linh đi học chung đây à?- Hoàng Anh hỏi.

- Thấy rồi còn hỏi.- hần lạnh lùng đáp.

- Ủ hời vậy thôi.

- Vào lớp đi.- hần.

R...E...N...G

- Hải Linh đi uống chút gì đi.- Quỳnh Anh.

- ...Nhưng em phải đi làm rồi.- nó nói.

- Đi một chút thôi. Bọn anh có chuyện muốn nói với em.- Anh xynh gái.

- Ủ vậy đi một chút thôi đây.-nó đồng ý.

Cả bọn kéo nhau ra quán Lucky.

- Hải Linh bọn chị có chút tiền tiết kiệm được tuy không nhiều nhưng em cầm lấy lo ẹ đi.- Mai Thùy đưa cho nó.

- Em...

- Cầm lấy đi.- Mai Thùy dúi vào tay nó.

- Em cảm ơn.- nó xúc động nói.- lúc nào có tiền em sẽ trả lại ọi người ngay.

- Thôi uống đi còn về.

* Nhà hần * Nó vừa bước vào nhà đã bị bà Nhung mắng:

- Cô đi đâu mà bây giờ mới về vậy hả? Muộn những nửa tiếng rồi, cô có muốn làm việc nữa không vậy?

- Dạ cháu xin lỗi ạ. Cháu có chút chuyện.- nó nói.

- Lên thay đồ đi rồi mau xuống làm việc.- bà ta vẫn cái giọng lạnh tanh nói nó.

- Dạ.

10

sau nó đã có mặt dưới phòng bếp.

- Cô đã rửa tay chưa?- bà Nhung nói.

- Dạ rồi ạ.- nó.

- Được rồi. Anh Luân (đầu bếp nhà hần) có thể nấu rồi.- bà ta ra lệnh.

- Vâng.- Luân.- Hôm nay chúng ta sẽ nấu món Pháp, trước tiên chúng ta sẽ nấu món gà marengo. Chúng ta cần 1 con gà Ai Cập...

- Dạ.- nó nói.

- Được rồi bây giờ bắt tay vào làm.- ông Luân nói.

.....

- Hải Linh.- bà Nhung gọi.- Hải Linh...

- Dạ.- nó chạy lại.

- Đến giờ ăn tối rồi sao không thấy thiếu gia đâu vậy?- bà ta hỏi.

- Dạ cháu không biết ạ.- nó nói.

- Không biết? Vậy thiếu gia thuê cô về để làm gì hả?- bà ta la nó.

- Dạ cháu không thấy Ma ak thiếu gia từ sáng rồi ạ.- nó.

- Thôi vào chuẩn bị dọn món ra đi.

- Dạ.

- Alo- bà Nhung.- Thưa thiếu gia đã đến giờ ăn tối...

- Tôi về đến nhà rồi đây.- hần nói.

Hần mở cửa tất cả giúp việc trong nhà đều ra chào trong đó có cả nó.

- Chào thiếu gia.-họ đồng thanh.

-.....- hần đi lên phòng.

- Hải Linh lên gọi cậu chủ xuống ăn cơm.- bà ta ra lệnh cho nó.

- Dạ.- nó.

Nó nghe thấy vậy liền chạy ngay lên phòng hần. Mở cửa phòng đúng lúc hần bước từ phòng tắm ra trên người cuốn mỗi chiếc khăn tắm.

- AAAAAAAAAA.- nó và hần đồng thanh.

Mặt nó đỏ bừng quay đi chỗ khác, hần thì cũng chẳng khá hơn mặt như quả cà chua hét lên:

- Cô vào phòng sao không gõ cửa vậy hả. Cô không biết lịch sự là gì à?

- Tôi có gõ nhưng không thấy anh trả lời...-nó thanh minh.

- Vậy cô cứ thế mà xông vào sao.- hần tức giận nói.

- Không nói chuyện với anh nữa xuống ăn tối đi.- nói rồi nó chạy thật nhanh ra khỏi phòng của hần.

- Phù!!! Trời ơi đau mắt quá chắc tối nay phải nhỏ hết cả lọ thuốc đau mắt mắt.

- Ashi...con nhỏ này huhu mất công mấy chục năm nay mình gìn giữ là vậy. Thế mà cô ta trời ơi còn gì là đại thiếu gia của tập đoàn Vương thị nữa huhu.- hần than vãn.

Nó vừa đi vừa rụi mắt lia lịa để vớt cái cảnh ban nãy ra ngoài bỗng nó va phải bà Nhung.

- Cô làm gì vậy hả?- bà ta mắng.

- Dạ cháu xin lỗi.- nó chạy lại đỡ bà ý dậy.

- Ui đau quá cái mông của tôi. Cô đi đứng phải nhìn trước ngó sau chứ.- bà ta tức giận.

- Dạ cháu xin lỗi.- nó xin lỗi rồi rút.

- Thiếu gia đâu?- bà ta hỏi.

- Dạ...thiếu gia sắp xuống rồi ạ.

- Thôi vào bếp bưng đồ ăn ra đi.

- Dạ. - Ui da đau quá.- bà ta vừa đi vừa nói.

- Dạ mời thiếu gia dùng bữa.- 5 cô giúp việc đồng thanh.

Nó ngẩng đầu lên bắt gặp cái nhìn của hần làm cả 2 mặt đỏ bừng. Nó vội quay đi chỗ khác.

- Hải Linh mang đồ tráng miệng lên đi.- bà ta ra lệnh.

- Dạ. Mời thiếu gia dùng món tráng miệng.- nó nói lí nhí.

Nó vẫn ngại cái cảnh ban nãy nên không dám quay mặt lại làm đồ tráng miệng rơi xuống người hần.

- AAA cô làm cái gì vậy hả?- hần la lên.

Đến lúc này nó mới quay lại nhìn.

- Hả...ơ tôi tôi xin lỗi.- nó vừa nói vừa rút cái khăn từ túi áo ra lau.
- Sao cô làm gì cũng không trú tâm vào vậy hả?- bà Nhung mắng nó.
- Dạ cháu...
- Thôi cô ấy cũng không cố ý. Bỏ qua đi.- hấn bênh nó.
- Dạ...- bà Nhung ngạc nhiên trước thái độ này của hấn.

Trước giờ hấn có bệnh ai đâu chỉ cần người làm trong nhà sai sót một chút đều bị hấn cho nghỉ việc vậy mà lần này nó đổ cả đĩa đồ ăn vào người mà hấn lại bênh nó. Hấn lên tắm rửa và thay đồ lại, nó cũng lên theo.

- Tôi xin lỗi.
 - Thôi cô ra ngoài đi cho tôi thay đồ.- hấn nói.
- Nó đang định bước ra nhớ ra một chuyện nó nói:

- Tối nay tôi ra ngoài được không?
- Có chuyện gì sao?- hấn hỏi.
- Tôi đi thăm mẹ.- nó nói.
- ...Ừ nhưng nhớ về sớm đấy. À đợi tôi chút tôi cũng có chuyện cần ra ngoài để tôi chở cô đi luôn.
- Thôi không cần đâu. Tôi đi với tụi bạn.- nó nói.
- Ừ vậy thôi.- nghe câu nói đó của có hấn có cảm giác hụt hẫng. Hấn hôm nay đâu có chuyện gì cần ra ngoài đâu chẳng qua hấn muốn được đi cùng nó nên mới nói vậy. Vậy mà...
- Thôi tôi đi đây.- nó chạy thật nhanh về phòng thay đồ sau khi xin phép bà Nhung nó phi như bay đến bệnh viện.

Tụi Mạnh Quân đang đứng đợi nó ở trước cổng bệnh viện thấy nó Quỳnh Anh gọi:

- Hải Linh, Hải Linh ở đây.
- Hihi mọi người đến lâu chưa?- nó cười tươi.
- Ukm cũng được một lúc rồi.-Kiều Trang.
- Thế em đã mang tiền chưa?- Mai Thùy hỏi nó.
- Rồi nhưng số tiền em tiết kiệm được cộng với số tiền mọi người đưa vẫn chưa đủ.- nó buồn rầu nói.
- Thôi vậy vào đi chuyện tiền nong để tính sau/- Mạnh Quân nói.
- Vào thôi.

.....

- Mẹ. Con nhớ mẹ quá, mẹ xem ai đến này tèn tèn tèn.- nó cười.
- Con chào mẹ hihi- cả bọn đồng thanh.
- A tụi con đến à?- mẹ nó hỏi.
- Vâng hôm nay rảnh tụi con mới ghé thăm mẹ được.- Mạnh Quân.

Quỳnh Anh chạy đến bên giường ôm bà Thanh.

- Mẹ gầy quá.- con nhỏ nói.

Mẹ nó cười hiền. Rồi cứ thế họ nói chuyện vui vẻ với nhau cả buổi đến tận tối mịt mới về. Trước khi về nó có rẽ qua phòng bác sĩ hỏi:

- Bác sĩ hiện giờ cháu chưa có đủ tiền. Có thể cho cháu thêm vài hôm được không?
- Ủ nhưng cháu mau chóng xoay xở đi. Tình hình mẹ cháu để lâu nguy hiểm lắm đã đến giai đoạn 2 rồi.- ông nói.
- Dạ cháu biết. Cháu sẽ cố gắng.- nó vừa nói vừa khóc.
- * * * Nó về nhà với đôi mắt sưng húp bước khễ về phòng đã thấy hấn đứng trong đó.
- Cô đi đâu mà giờ này mới về?- hấn lo lắng hỏi.
- Tôi có chút chuyện thôi.
- Mắt cô sao vậy?
- Không. Không sao cả.- nó chối.
- Cô khóc hả?- hấn vẫn tiếp tục hỏi nó.
- Không tôi đã nói không sao mà. Sao anh lại ở phòng tôi vậy?
- À không tôi...- hấn ngập ngừng nói.
- Tôi mệt rồi anh ra ngoài đi.- nó mệt mỏi nói.
- Ủ.

Hấn thật sự rất lo lắng cho nó thấy nó như vậy tìm hấn đau nhói. Hấn muốn ôm nó, muốn được chia sẻ với nó, muốn biết mọi chuyện của nó nhưng giữa hấn và nó luôn có một bức tường vô hình ngăn cản. Mỗi khi ở bên nó hấn cảm thấy rất dễ chịu và thoải mái, nó rất khác với những cô gái hấn từng gặp nó không biết từ bao giờ đã trở thành người đặc biệt của hấn. Hấn muốn bảo vệ, muốn được chăm sóc cho nó....nhưng nó luôn chỉ coi hấn như những người con trai bình thường khác điều đó làm hấn đau rất đau.

* Sáng hôm sau *

- Cô dậy muộn 1

78s.-bà Nhung nói.

- Dạ cháu xin lỗi.- nó cúi người nói.
- Mau vào nhà bếp chuẩn bị đồ ăn đi.- bà ta ra lệnh.
- Dạ.

.....

- Thiếu gia dậy đi.- nó gọi.

- ZZZZZZZZZZZZ

- Thiếu gia dậy đi muộn giờ rồi.

- ZZZZZZZZZZZZZZ

- Ma Vương mau dậy đi tôi không phải là người kiên nhẫn đâu đấy.- nó nạt.

- ZZZZZZZZZZZZZZZZ

- Ma Vương.- nó vừa gọi vừa đập cửa nhưng vô dụng.
- Cô đang gọi ai vậy hả?

Giật mình nó quay lại.

- Ma Vương nào? Cô có biết mình đang nói gì không?- bà ta nghiêm mặt nói.
- Hơ dạ cháu đang gọi thiếu gia nhưng mãi cậu ấy không dậy.
- Được rồi xuống dưới nhà đi để tôi gọi cậu ấy cho.

- Dạ. Phù!!!
- Thưa thiếu gia đã đến giờ ăn sáng.- bà ta bước vào phòng nhẹ nhàng nói.
Nghe thấy giọng của bà Nhung lúc này hần mới hé mắt nhìn.
- Sao lại là bà? Gấu trúc đâu?- hần hỏi.
- Ô...nhà ta đâu có nuôi gấu trúc?- bà ta ngạc nhiên.
- À ý tôi hỏi là chẳng phải Hải Linh là người phải đánh thức tôi dậy sao?- hần.
- Dạ đúng nhưng giờ cô ấy đang ở dưới chuẩn bị đồ ăn.
- Được rồi tôi xuống đây.- nói rồi hần vào phòng tắm.

* 7h20 *

- Vừa xuống xe nó đã nghe thấy anh xinh gái gọi nó.
- Hải Linh hihi bọn anh ở đây.- Mạnh Quân gọi.
 - Sao lúc nào cô cũng đi với hần ta thế?- hần tức giận.
 - Kệ tôi.- nó vênh mặt nói.
 - Cô...cô với hần yêu nhau à?- hần hỏi.
 - Không anh nói bừa gì vậy.- nó thanh minh.- chỉ là anh trai với em gái thôi. Tôi đi đây.
- Hần nghe nó nói vậy lòng cảm thấy rất vui.

" Việc gì mình phải nói quan hệ của mình với Mạnh Quân cho hần làm gì nhỉ? haizzz

"- nó.

- Em lại đi cùng hần ak?- Mạnh Quân hỏi.
- Vâng. Do sắp muộn giờ nên em đi nhờ thôi.- nó nói.
- Đi xem bảng thông báo đi hôm nay là ngày công bố top 3 đấy.- Quỳnh Anh kéo tay nó đi.
- AAAAAAAAAA Hải Linh em có trong danh sách này.- Mai Thùy hét lên.
- Hahaha vui quá. 2 ngày nữa là công bố kết quả rồi ra về bọn mình đi mua đồ nhá.- Quỳnh Anh rủ.
- Nhưng em vẫn còn đồ mà.
- Em định mặc quần jean với áo khoác đi nhận giải hả?
- Vậy chị bảo em phải mặc gì đây?
- Tất nhiên là váy rồi.- Quỳnh Anh.
- Hả váy? trong khi trời rét căm căm thế này á?- nó ngạc nhiên nói.
- Có sao đâu. Chị cũng mặc đây chứ bộ.- con nhỏ nâng nhẹ bộ váy mình đang mặc lên
- Nhưng em chẳng có cái váy nào cả.
- Chính vì thế nên mới phải đi mua.
- Quyết định vậy đi ra về đi mua luôn.
- Ừ.

* Ra về *

6. Chương 6

-Nhanh lên chị biết một shop đẹp lắm mà giá cũng phải chăng nữa.- Quỳnh Anh.

- Vào đi mọi người.- Quỳnh Anh vừa nói vừa đẩy cửa vào.- Anh Lâm hihi. Em có dẫn đứa em tới mua váy, anh có kiểu nào mới không?

- Ủ em hihi. Có anh mới nhập về hôm qua vào coi đi.

- Đi nào.- Quỳnh Anh kéo tay nó vào.

Nó thử hàng chục chiếc váy làm nó mệt như:

- Thôi em không thử nữa đâu chóng hết cả mặt.

- Em tưởng mình em mệt à. Chị cũng vậy đấy chứ chọn cho em lác hết cả mắt rồi này.

Quỳnh Anh đi một vòng cầm về trên tay một bộ váy đỏ bộ váy ôm sát lấy người làm tôn lên những đường cong của cơ thể.

- Woa.- Kiều Trang & Mai Thùy đồng thanh.

- Thế nào bà thấy tôi chọn được đấy chứ.- Quỳnh Anh vênh mặt nói.

- Nhưng em thấy nó hở hang quá.- nó nói.

- Ủ đẹp thì có đẹp thật đấy. Nhưng Hải Linh nó mà mặc bộ váy này đi nhận giải tôi e nó hơi...- Mai Thùy.

- Hơi làm sao quá bắt mắt còn gì. Bà này thật chẳng có mắt thẩm mỹ gì cả. Bây giờ con gái đều mặc váy ra ngoài đường có sao đâu.

- Thôi dù sao em cũng không mặc nó đâu. Chị chọn cho em bộ khác đi.

- Chán mấy người ghê.

- AAAAAA bộ này được nè.- Con nhỏ cầm lên bộ váy màu trắng.- mau thử đi.- Quỳnh Anh đẩy nó vào phòng thay đồ.

Nó bước ra mặc bộ váy màu trắng hở bờ vai trắng ngần, chiếc váy cũng dài tới đầu gối lộ ra đôi chân dài thon gọn, bàn chân mang một đôi giày cao gót màu trắng. Trông nó lúc này thật giống một thiên thần chỉ có điều còn thiếu đôi cánh.

- Duyệt.- Cả bọn đồng thanh.- Anh Lâm em lấy bộ này.

Nó về đến nhà đúng lúc hấn cũng về tới nơi 2 người vào nhà cùng nhau. Vừa mở cửa ra có một thằng bé chạy lại gọi hấn:

- AAAAAAAAAA chú. Hihhi chú về rồi.- nói rồi nó nhảy lên người bắt hấn bế.

- Ô Gia Huy sao cháu lai ở đây?- hấn ngạc nhiên hỏi.- Cháu về lúc nào vậy?

- Cháu vừa về. Bà đưa cháu sang đây.- nó chỉ tay về phía phòng khách.

Hấn đặt nó xuống rồi đi theo thằng nhỏ vào phòng khách nó cũng vào cùng. Một người đàn bà đang ngồi đó uống trà thấy hấn bà ta đặt cốc trà xuống nói:

- Con về rồi hả?

- Vâng.- hấn lạnh lùng đáp.

- Lại đây ngồi đi.- bà ta ra hiệu kêu hấn ngồi xuống

- Thôi con lên phòng đây.- hấn quay đi.

- Nhất Bảo con ghét mẹ thế sao?- bà ta nói giọng run run.

- Đúng không những tôi ghét bà mà tôi còn hận bà nữa kia.- hấn nói.

Bà ta bật khóc. Thằng nhỏ thấy vậy chạy lại ôm lấy bà nó:

- Bà bà đừng khóc bà mà khóc là Gia Huy cũng khóc theo đấy.

- Mẹ biết mẹ có lỗi với ba và con. Nhưng thực sự mẹ không cố tình làm vậy đâu. Con hãy tha thứ ẹ được chứ?-bà ta cầu xin.

- Tôi không muốn nói chuyện với bà. Bà về đi.- hấn lạnh lùng.- Bác Hùng.

- Dạ.- ông quản gia chạy lại.

- Hãy vứt những thứ bà ta đã động vào.- hấn ra lệnh.

- Dạ thưa thiếu gia...

- Tôi nói thì cứ làm đi.- nói rồi hấn đi lên phòng.

- Nhất Bảo...- bà ta gọi theo.

- Bà chủ bà đừng buồn rồi từ từ cậu chủ cũng sẽ hiểu mọi chuyện thôi.- ông trấn tĩnh bà.

* Phòng hấn *

Hấn đập phá mọi thứ hấn rất ghét mẹ mình hấn căm thù người đàn bà ấy đã từ lâu hấn đã không coi bà ấy là mẹ mình. Nó gõ cửa phòng hấn.

- Ma Vương tôi đây. Tôi vào được chứ?- nó hỏi.

Hấn nghe tiếng nó hỏi nhưng vẫn không trả lời. Đến lần thứ 3 hấn mới ra mở cửa.

- Có chuyện gì không?- hấn lạnh lùng.

Nó bước vào phòng thấy mọi thứ bừa bộn. Nó nói:

- Tôi không biết chuyện gì xảy ra giữa anh với mẹ của mình.

- Tôi không có mẹ.

- Người đó đã sinh ra anh...

- Cô thôi đi nếu cô lên đây chỉ để nói chuyện này thì có thể ra ngoài được rồi.

- Tôi...- nó không nói gì nữa định bước ra khỏi phòng nhưng bị một bàn tay nắm lấy kéo nó vào lòng.

- Chỉ một lúc thôi. Tôi xin cô đấy. Nó để yên cho hấn ôm nó, nó không hiểu vì sao mình làm vậy nhưng nó biết bây giờ hấn cần có người chia sẻ và người hấn chọn là nó. Nó cảm thấy vai áo mình ướt, đúng hấn đang khóc nó không biết chuyện gì đã xảy ra với hấn nhưng nó nghĩ chuyện đó làm hấn rất sốc và khó có thể nào hấn có thể tha thứ được. Và người gây ra chuyện đó là mẹ của hấn.

- Chú. Chú ơi!- Gia Huy chạy thẳng vào phòng.

- Ôi cảnh tượng gì đây?- thằng nhỏ vừa nói vừa lấy tay che mắt lại. Thấy vậy nó và hấn vội vàng buông tay ra mặt đỏ bừng.

- Sao cháu vào mà không gõ cửa vậy?- hấn hỏi.

- Ai vậy chú? Girlfriend của chú hả?- nó hỏi.

Câu hỏi đó của thằng nhỏ làm hấn và nó mặt đã đỏ nay còn đỏ hơn.

- Cháu nói đúng rồi hihi.- Gia Huy cười.

- Đúng gì mà đúng...cô ấy là người giúp việc của chú thôi.- hấn nói xong cảm thấy hơi có lỗi với lòng mình.

Không hiểu sao khi nghe thấy câu trả lời này của hấn nó cảm thấy hụt hẫng.

” Hải Linh mày làm sao vậy? Hấn nói đúng rồi mà mày chỉ là một đứa làm thuê cho hấn thôi. Nhưng...không sẽ không có chuyện đó xảy ra đâu không. Mình và hấn chỉ có quan hệ chủ tớ thôi. Đúng vậy.

”- nó tự nhủ với mình.

- Cô...cô không nghe cháu nói à?- thằng nhỏ lay tay nó nói.

- À sao?- nó hỏi lại.

- Cô tên gì?

- Cô tên Hải Linh. Còn cháu?

- Cháu tên là Gia Huy- Vương Gia Huy hihi.

Bỗng bà Nhung gõ cửa bước vào gọi nó:

- Thiếu gia.- bà ta chào hấn rồi quay ngay sang nó nói.- Hải Linh cô không định làm việc hay sao?

- Dạ cháu xuống ngay đây.- nó đi theo bà ta.

Nó và bà Nhung đi khỏi Gia Huy quay sang hấn nói:

- Cô ấy cũng xinh đấy chứ hihi cháu thích cô ấy.

- Này đừng nói linh tinh cháu có Nana rồi cơ mà.- hấn tức giận nói.

- Ý cháu đâu có phải là thích kiểu trai gái đâu. Chú yêu cô ấy à?

- Không đã nói không mà.- hấn mặt lại đỏ quay sang chỗ khác tránh cái nhìn supper soi của thằng cháu trai.

.....

* Bữa tối *

Hấn và thằng nhỏ đang ngồi ở bàn ăn thấy nó bụng thức ăn ra thằng nhỏ gọi nó:

- Cô Hải Linh ngồi xuống ăn cùng cháu đi.

- Hả? không cô chưa đói.

- Ngồi đi mà.- Gia Huy chạy lại kéo nó.- đi mà cô không ăn là cháu cũng không ăn đâu đấy.

- Tiểu thiếu gia của tôi không được đâu. Người giúp việc không thể ngồi ăn chung với chủ được.- bà Nhung nói.

Thằng nhỏ bắn ánh mắt viên đạn về bà ấy nói:

- Cháu nói được là được.

- Dạ nhưng quy định là vậy...- chưa để bà ấy nói hết câu Gia Huy ngăn lại.

- Cũng có quy định người giúp việc không được dạy bảo này nọ với chủ. Bà đang vi phạm đấy không biết có hình phạt nào cho tội này không nhỉ?

Câu nói đó của thằng nhỏ làm bà ta xanh mặt. Từ trước tới giờ ai trong cái biệt thự này cũng phải nghe theo lời bà ta. Ngay cả thiếu gia- hấn, cũng không thêm đếm xỉa gì vào chuyện dạy bảo người giúp việc thế nào. Vậy mà 1 thằng nhỏ mới 5 tuổi miệng đầy hơi sữa vào đây chưa được bao lâu đã dám vạ vạ này nọ. Những người giúp việc đứng quanh đó thấy mặt bà ta lúc này che miệng cười.

- Gia Huy không được nói với người lớn thế?- hấn lên tiếng.

- Cháu nói đúng mà. Cô cô ngồi đi. Ngồi cạnh cháu này hihi.

Nó vẫn đứng đấy nhìn về phía bà Nhung để xem thái độ của bà ấy. Thấy nó như vậy hấn nói tiếp:

- Cô ngồi đi.

- Thiếu gia.- bà Nhung.

- Mọi người có thể ra ngoài nếu cần gì tôi sẽ gọi.- hấn ra lệnh.

- Hihi cô ăn cái này đi ngon lắm. Cháu thích món đó nhất đấy.- thằng nhỏ nói với nó.

Ba người ăn rất vui vẻ, nó và hấn trong bữa ăn hôm nay không cãi nhau câu nào.

Nó có thêm nhiệm vụ mới là phải chăm sóc cho Gia Huy từ giờ cho đến khi thằng nhỏ về Mĩ, sau khi ăn tối xong thằng nhỏ kéo cả 2 lên phòng nó:

- - Cô ngày mai cô đi chơi với cháu cả chú nhá.- Gia Huy rủ.

- Ngài mai? không được đâu cô phải...

- Đi đi mà.- Gia Huy lay tay nó.- đi nếu cô không đi cháu sẽ nói ọi người biết cô và chú Bảo ôm nhau trong phòng đấy.- thằng nhỏ nạt.

- HẢ? Cháu không được nói...cái đó chỉ là...- nó áp úng nói.

- Vậy cô đi thì cháu không nói.

"Phải làm sao bây giờ Gia Huy nó mà nói cho bằng chữ cái (nhóm của Nhất Bảo, cả nhà nếu để ý thì tên của mỗi người trong nhóm hấn bắt đầu là A, B, C, D nên tụi nó gọi vậy) biết thì mình chết mất huhu hay là đi nhưng đi thì chết với bà Nhung làm sao đây đi cũng không được ở cũng không xong. Help me!!!

"- nó nghĩ.

- Thôi được để cô xin bà Nhung đã. - Yeah!!! Hihihhi.

- Nhìn đồng hồ đã 9h giờ tối nó nhắc thằng nhỏ đi ngủ:

- Đến giờ đi ngủ rồi, đi ngủ đi Gia Huy.

- Mới 9h mà giờ này Nana chưa ngủ dậy đâu.

- Nana nào?- nó hỏi.

- Người yêu cháu.- thằng nhỏ hồn nhiên đáp.

- Người yêu cháu á? Cháu mới 5 tuổi sao đã có người yêu?- nó ngạc nhiên hỏi.

- Trời ơi yêu thì phân biệt gì tuổi tác.

- Câu đó dùng trong trường hợp khác mà.- nó.

- Kệ nó đi nó yêu từ năm mới 3 tuổi ý.- hấn im lặng từ nãy giờ mới lên tiếng.

-

" Cái tính đào hoa giống y chang như chú nó haizzz khổ thân cho người nào yêu phải chú cháu nhà này.

"- nó nghĩ.

- Cô nhìn gì?- hấn hỏi nó làm nó giật mình.- tôi biết cô đang nghĩ gì nhưng nói cho cô biết từ trước tới giờ tôi chưa có yêu đứa con gái nào đâu nhá. Chỉ có bọn họ yêu tôi thôi.

- Anh tự tin nhỉ? Tôi có nói gì đâu mà anh phải thanh minh làm gì.- nó.

- Cô...

- Tôi làm sao?- nó vênh mặt nói.

- Thôi xin 2 người đấy sao có thể cãi nhau trước mặt trẻ con vậy?- Gia Huy can.

- Cháu mà là trẻ con à?- cả 2 đồng thanh.

- Chứ sao.

- Nghe câu này xong mà nó cả hấn choáng.

- - Đi công viên.- nó.

- Không đi trượt băng.-hấn.

- Một thằng nhỏ như nó mà biết trượt băng à?

- Chứ sao nó còn trượt giỏi hơn tôi ý chứ. Hay cô không biết trượt?- hấn nghi ngờ hỏi.
- Sao...sao chứ dĩ nhiên là tôi biết.- nó ấp úng nói.- Nhưng chúng ta không thể trượt trong cái thời tiết lạnh thế này.
- Tôi nói được là được.- hấn vênh mặt nói.
- Không.
- Được.
- Xin 2 người đẩy sao cứ nhìn mặt nhau là cãi nhau hoài vậy?- Gia Huy can.- Quyết định là sẽ đi cả 2 được chưa.(thằng nhỏ này nói năng như người lớn ý vậy mà còn nói mình là trẻ con) Thôi đi.- Nói rồi nó kéo tay cả 2 đi.
- Ra đến cửa nó hỏi:
- Vậy đi bằng gì đây?
- Mô tô.
- Không đã vậy tôi không đi đâu.- nó hốt hoảng nói.
- Why?- hấn.
- Tôi chưa muốn đi.
- Cô nghĩ tôi lái ẩu vậy sao?
- Không chỉ làm cho người ngồi trên xe anh đi gặp Diêm Vương sớm thôi.
- Cô...mặc xác cô nếu không cô cứ việc ở nhà.
- Được thôi.
- Xin 2 người cho lỗ tai cháu nghỉ một chút được không? Chú nhường con gái tí đi.
- Cô ta mà là con gái à?- hấn nói.
- Vậy anh nghĩ tôi là đàn ông chắc. Nếu tôi là đàn ông thì anh là đàn bà đấy.- nó vênh mặt.
- Cô...
- STOP.- Gia Huy hét lên.- còn cãi nhau như vậy nữa thì khỏi đi đâu hết.
- Được thôi vậy cháu nói chúng ta đi bằng gì?- Hấn hỏi.
- Cô quyết định đi.- thằng nhỏ quay sang nó nói.
- Đi xe buýt nhá.
- Xe buýt?- 2 chú cháu hấn đồng thanh.
- Tôi chưa đi xe buýt bao giờ đâu đi cái khác đi.- hấn từ chối.
- Chưa đi thì đi cho biết đúng không Gia Huy?
- Hi' thay đổi chút cũng được.
- 2 người...
- Đi nào.- nó kéo tay thằng nhỏ đi.
- Haizzz thế là cuộc đấu khẩu cũng tạm dừng ở đây chỉ tạm dừng thôi nhá. Lên xe họ lại cãi nhau thêm tăng nữa khiến cho cả cái xe buýt láo loạn. Điểm đến đầu tiên là nhà trượt băng.
- Mau đi giày trượt vào đi cô định đứng đấy đến bao giờ?- hấn nói nó khi thấy nó cứ đứng ngây người ra nhìn về phòng trượt.
- Xong. Oh cô chưa đi à? mau đi đi cháu muốn trượt lắm rồi.- Gia Huy phấn khích.

- Ủ...-nó.

Nhìn thái độ nó không được ổn hần hỏi:

- Cô làm sao vậy? Không khỏe à?

- Không à có tôi hơi khát nước.

- Đi giày vào đi.

"Cô tưởng tôi không biết cô bị làm sao à haha.

"- hần nghĩ.

- Ủ.

- Xong rồi đi thôi.- hần nói.

* Phòng trượt *

- Hihhi lâu lắm rồi cháu không được trượt thôi cháu ra trước đây.- nói rồi thằng nhỏ trượt ngay ra sân băng mất dạng vào đám đông trên sân.

- Vào thôi.- hần nói.

- Nhưng...

- Cô không biết trượt chứ gì.

Nó cười xòa.

- AAAAAAAAAA.- nó hét toáng lên khi thấy hần kéo nó vào sân băng.- anh làm cái gì vậy mau đưa tôi ra khỏi đây.- nó nói mà mắt nó nhắm tịt lại.

- Người như cô mà cũng biết sợ à. hần cười nửa miệng.

- Vậy anh nghĩ người như thế nào thì mới biết sợ.- nó vẫn cố cãi.

- Không nói nữa để tôi dạy cô trượt.

- Không tôi không muốn. AAAAAAA.- nó lại la lên.

- Đừng có hét lên như thế mọi người đang nhìn cô kìa. Mở mắt ra đi.- hần ra lệnh.

- Không. - Cô định nhắm mắt để trượt à? mở mắt ra.- hần nghiêm giọng nói.

Đến lúc này nó mới mở mắt ra. Nhìn những người đang trượt mà nó chóng hết cả mặt hần dạy cho nó cách đứng làm sao để giữ được thăng bằng rồi hàng nghìn nhưng câu nhắc nhở khác cẩn thận trọng khi trượt. Học lý thuyết hàng tiếng đồng hồ là thế nhưng đến khi thực hành thì ôi sky thầy dạy một đẳng trò làm một nẻo khiến cho hần tức ói máu.

- AAAAAAAAAA.- xong một cú ngã ngoạn mục. Nó đang nằm trên đất mà kêu oai oái. Chẳng là hần đứng đằng sau từ từ thả tay ra nó tưởng hần vẫn giữ cứ thế mà lướt mình trên sân băng rồi đến khi quay lại OMG thầy đâu rồi và hậu quả ra sao thì các bạn cũng biết rồi đấy. Hần trượt lại chỗ nó hỏi:

- Cô không sao chứ?

- Anh ngã đi rồi biết. hix...hix...hix đau quá...

- Đưa đây tôi xem nào.- hần nhẹ nhàng tháo giày ra lấy tay xoa nhẹ vào chỗ đau.- có đau lắm không? Tôi xin lỗi.

Cử chỉ này của hần khiến trái tim nó loạn nhịp mặt nó đỏ bừng. Bỗng một đôi gà bông đi qua thấy vậy cô nàng hỏi anh chàng:

- Anh nếu em bị thương như cô ấy anh có làm như thế kia không?

- Tất nhiên rồi.

- Hai người họ hạnh phúc thật đấy.- một đôi khác đi qua.

Nó nghe thấy vậy vội nói nhỏ với hấn:

- Anh bỏ tay ra đi tôi tự làm được.

- Để im đi.- hấn vẫn tiếp tục.

- Nhưng mọi người đang nhìn kìa.

- Cô để ý họ làm gì. Được rồi cô thử đứng lên xem.- hấn đỡ nó dậy.- còn đau không?

- Cũng đỡ rồi. Cám ơn anh.- nó nói.

- Ừ cũng tại tôi nên cô mới bị như vậy. Từ nãy không thấy Gia Huy đâu chẳng biết nó đang ở đâu nữa.- hấn và nó nhìn quanh rồi dừng lại một góc của sân băng. Gia Huy đang đứng cùng với một đám con gái cùng lứa tuổi (thằng này còn đào hoa hơn cả chú nó, mà cũng phải thôi ai bảo trời cho nó vẻ đẹp baby như thế).

Hấn rút điện thoại ra gọi thằng nhỏ kêu nó về. Một lúc sau nó đã có mặt chỗ 2 người đang ngồi, hấn:

- Đi thôi.- hấn nói rồi đứng lên đi nó cũng vậy. Thấy chân nó đi khập khiễng Gia Huy hỏi:

- Chân cô làm sao vậy?

- À cô bị ngã.

- Có đau lắm không cô?- thằng nhỏ lo lắng.

- Cũng đỡ rồi.

- Dừng đứng đấy nói nữa mau về thôi.- hấn gọi.

- Chú đợi chút đi chân cô ấy đang đau mà.

Hấn nghe thấy vậy liền đi chậm lại.

Trên phố có 3 người đi đến đâu đều thu hút ánh mắt của mọi người: 1 người con trai có dáng người cao, tay xỏ túi quần, mặc đồ hăng hiệu về mặt lạnh lùng nhưng rất cuốn hút, 1 người con gái xinh như thiên thần với nụ cười tỏa nắng đang nói chuyện với một thằng nhỏ có khuôn mặt baby nếu ai không biết họ cứ ngỡ rằng đây là một gia đình mà họ hằng mong ước. Mãi nói chuyện bỗng nó đánh mắt sang bên kia đường thấy có 2 dáng người quen quen nhìn kĩ hóa ra đó là Hoàng Anh và Quỳnh Anh. Họ đang làm gì vậy? để ý kĩ một chút sẽ thấy họ còn đang nắm tay nhau nữa. Nó dừng lại nói với hấn:

- Hoàng Anh và Quỳnh Anh sao họ lại đi với nhau vậy?

Hấn nhìn theo ánh mắt của nó thấy vậy hấn thản nhiên nói:

- Thì hẹn hò chứ sao.

- Hẹn hò? nhưng tôi đâu có nghe chị ấy nói gì đâu.

- Chẳng nhẽ họ hẹn hò với ai phải bào cho cô biết sao.

- Nhưng...không thể nào sao họ lại yêu nhau chứ. Để tôi hỏi chị ấy.- nó đang định lấy điện thoại ra gọi thì hấn ngăn lại:

- Họ yêu ai thì kệ họ cô đừng xen vào.

- Nhưng...

- Về thôi.

- Chú ơi cháu đói.- thằng nhỏ kéo tay hấn.

- Vậy đi ăn.

- Cô đi thôi.- Gia Huy kéo tay nó.

* Nhà hàng Latino *

- Woa ngon quá nhập tiệc thôi hihi.- Gia Huy.
- Anh có nghĩ họ yêu nhau thật không?- nó hỏi.
- Chưa biết được.- hấn đáp ngắn gọn.
- Vậy có nên ngăn họ lại không?- nó vẫn tiếp tục hỏi.
- Tôi không xen vào chuyện tình cảm của người khác.
- Nhưng chúng ta chỉ quan tâm họ thôi.
- Không nên như vậy chút nào họ yêu ai là việc của họ. Nếu họ yêu nhau thật thì sao? cô làm vậy chẳng phải phá đám họ sao?- hấn ngừng ăn nhìn nó nói.- cô không cần phải lo lắng quá như thế. Giờ họ không còn như trước nữa.
- Ừ.
-
- Mới có 2h đi đâu chơi đi chú.- thằng nhỏ nói.
- Về thôi.
- Sao về sớm vậy chán lắm.- Gia Huy.
- Chân cô ấy vẫn đau.- hấn lạnh lùng nói.
- Không sao tôi hết đau rồi.- nó vội nói.
- Để lúc khác đi.-hấn.
- Haizzz về đi cô.
- Cô xin lỗi nhá vì cô mà cháu không được đi chơi.
- Còn nhiều thời gian mà hihi.- thằng nhỏ nheo mắt nói.
- Ừ hihi.
- Vào đâu ngồi uống nước đã lát nữa bác Hùng sẽ cho xe tới đón chúng ta.
- Chúng ta không đi xe buýt à?- nó.
- Với cái chân như vậy sao?- hấn.

7. Chương 7

15

sau một chiếc xe limousine đen bóng dừng trước mặt họ. Đây là lần đầu tiên nó được ngồi trên chiếc xe đẹp như vậy ở đây như một căn phòng thu nhỏ có đầy đủ mọi thứ vậy nào là đồ ăn, rượu vang mọi thứ ôi cả đời nó cũng không dám mơ có được chiếc xe ô tô như thế này. Gia Huy chắc vì chơi mệt quá (hay vì tán gái nhiều quá không biết) nên gục đầu vào người nó ngủ nó cũng vậy ngày hôm nay thật thảm hại nó cũng đi vào giấc ngủ một cách nhanh chóng. Hấn nhìn 2 người họ ngủ cười nhẹ.

- Alo.- nó
- Bác thông báo cho cháu tin vui. Có người đồng ý trả toàn bộ chi phí cho ca phẫu thuật của mẹ cháu.- bác sĩ nói.
- Thật...thật không ạ...- nó ngạc nhiên nói.

- Thật. Bây giờ cháu đến ngay bệnh viện làm thủ tục được không?
- Dạ được ạ.- nó vội cúp máy chạy đến chỗ bà Nhung.
- ” Ui quên mất không hỏi là ai rồi. Thôi lát hỏi cũng được.
- ”- nó vừa đi vừa nghĩ.
- Bà Nhung...- nó gọi lớn.
- Cô vừa gọi ai vậy hả.- bà ta giọng lạnh tanh hỏi nó.
- Dạ. Cháu xin lỗi.- nó sợ sệt.
- Có chuyện gì?
- Dạ cháu có chút việc gia đình hôm nay cháu có thể nghỉ được không ạ? Cháu sẽ làm bù vào ngày chủ nhật.- nó hứa.
- ...Thôi được.- bà ta đồng ý.
- Yeah!!! Cảm ơn bà nhìu chụt chụt chụt.- nó hun.
- Dừng.- bà ta quát.
- Dạ hihi cháu đi đây ạ. Cảm ơn bà hihi.- nó hạnh phúc nói.

Bà Nhung tuy thường ngày quát mắng nó là vậy nhưng thực tâm bà ấy rất yêu thương nó. Trước đây bà cũng có một đứa con gái nhưng nó bị tai nạn mà chết nếu con nhỏ còn sống thì cũng bằng tuổi nó bây giờ. Từ khi nó vào đây làm bà đã có cảm giác thân quen lạ thường, bà không hiểu vì sao lại vậy bà gặp rất nhiều người cũng tầm độ tuổi này nhưng chỉ khi gặp nó bà trong bà mới có cảm giác đấy. Nhìn nó bà lại nhớ về đứa con gái xấu số của mình.

* Bệnh viện *

- Học...học...học bác...bác sĩ cháu...- nó nói gấp.
- Từ từ thôi cháu uống nước đi.- ông ta đưa cho nó cốc nước.
- Dạ cháu đến làm thủ tục để phẫu thuật.
- Ủ cháu điền vào tờ giấy này đi.- ông ấy đẩy tờ hồ sơ ra cho nó.
- Người đồng ý chi trả số tiền đó là ai vậy bác sĩ?- nó hỏi.
- À chuyện đó...
- Mà sao người đó lại biết chuyện của mẹ cháu vậy ạ?
- Người đó biết hoàn cảnh của mẹ cháu khi đến đây làm từ thiện cho bọn trẻ và đã đồng ý.
- Bác có thể cho cháu biết tên và địa chỉ được không ạ? Cháu muốn đến cảm ơn người đấy.
- Nhưng họ muốn giữ bí mật về danh tính. Mọi người bây giờ đều vậy cả hihi.
- Nhưng...
- Đến giờ khám ẹ cháu rồi bác cũng chưa thông báo ẹ cháu biết đâu vừa biết tin bác điện luôn cho cháu đấy.
- Hihihi cháu cảm ơn bác.

* Phòng bệnh *

- Mẹ ơi, mẹ ơi.- nó chạy vào phòng bệnh theo sau là bác sĩ, nó hét toáng lên.- mẹ ơi, mẹ sẽ được phẫu thuật vào thứ 5 tuần sau hihi.- nó hí hửng nói.
- Con nói gì? Phẫu thuật.- mẹ nó hỏi lại.
- Vâng.

- Nhưng con lấy tiền đâu ra mà chi trả cho ca phẫu thuật?- mẹ nó lo lắng hỏi.- Con đi vay nặng lãi hả?

- Không mà là bla...bla...- nó kể ẹ nó nghe toàn bộ sự việc.

Mẹ nó xúc động quay sang hỏi lại bác sĩ:

- Có...có thật không hả bác sĩ?

- Thật.

- Người đó thật là tốt bụng.- mẹ nó rút nước mắt nói.

- Kìa mẹ. Mẹ đừng khóc thế mẹ phải vui lên chứ.- nó.

- Ủ mà người đó là ai thế?

- Bác sĩ nói ông ấy không muốn tiết lộ danh tính.

- Trời vậy sao được. Bác sĩ xin ông hãy nói cho tôi biết tôi thực sự rất muốn cảm ơn người đấy.- mẹ nó quay sang cầu xin.

- Nhưng ông ấy không...

Chưa để bác sĩ nói hết bà Thanh nói:

- Nếu vậy tôi sẽ không phẫu thuật nữa.- mẹ nó kiên quyết nói.

- Sao cơ mẹ không được đâu. Mẹ cần phải phẫu thuật bệnh của mẹ...

- Mẹ biết nhưng mẹ không muốn mắc nợ ai cả. Người đó không quen biết gì mẹ nhưng lại bỏ ra hàng trăm triệu để giữ mạng sống ẹ.

- Thôi được rồi để tôi hỏi lại ông ấy.

- Alo.- nó.

- Thông báo cho cháu 1 tin vui có người đồng ý trả toàn bộ chi phí cho ca phẫu thuật của mẹ cháu.

- Thật...thật không ạ.- nó vui mừng nói.

- Thật, cháu mau đến làm thủ tục để phẫu thuật đi.

- Dạ cháu tới ngay.- nó cúp máy chạy đi tìm bà Nhung.- Bà Nhung, bà Nhung ơi.

- Cô không còn nhớ những gì tôi đã dạy cho cô rồi sao.- bà ta nghiêm mặt hỏi.

- Dạ cháu xin lỗi vì chuyện gấp quá nên...- nó sợ sệt nói.

- Chuyện gì mà gấp?

- Dạ nhà cháu có việc bà có thể cho cháu nghỉ hôm nay được không ạ???

- Tôi tưởng chuyện gì. Chuyện đó dĩ nhiên là không được.- bà ta giọng lạnh tanh nói.

- Dạ nhà cháu thực sự là có chuyện gấp bà cho cháu nghỉ một hôm thôi.

- Không. - Bà chỉ một ngày hôm nay thôi.

Sau một hồi xin xỏ ỉ ôi nó cũng được bà ấy cho phép đổi lại nó phải làm bù vào ngày chủ nhật.

- Cháu cảm ơn bà nhiều

”chụt...chụt...chụt

”- nó hun bà ấy.

- Dừng.- bà ấy đẩy nó ra.

- Thôi cháu xin phép bà cháu đi đây hihi.

-Hi...cái con nhỏ này.

Bà Nhung tuy luôn la mắng nó nhưng thực tâm bà rất yêu quý nó. Trước đây bà có một đứa con gái nhưng nó đã chết sau một vụ tai nạn xe hơi khi đó nó mới 12 tuổi nếu con nhỏ còn sống thì cũng bằng tuổi nó bây giờ. Kể từ khi nó vào đây làm bà có cảm giác thân thuộc với nó, nó có nét gì đó rất giống với đứa con gái ấy tính cách của nó cũng vậy rất lễ phép và vui vẻ. Bà đã gặp nhiều người cũng ở độ tuổi như nó nhưng chỉ khi gặp nó cảm giác ấy mới xuất hiện trong bà. Nhìn nó bà lại nhớ về đứa con gái xấu số của mình lòng bà lại quặn đau.

Nó bây giờ đang ở trong phòng của bác sĩ.

- Cháu điền vào đây.- ông ta đẩy tờ giấy về phía nó.

Sau khi làm xong các thủ tục cần làm trước khi phẫu thuật nó hỏi ông :

- Bác sĩ người trả chi phí đó là ai vậy ạ? bác có thể cho cháu biết tên và địa chỉ của người đó được không ạ?

- Chuyện này...chuyện này...- ông bác sĩ ấp úng nói.

- Sao vậy ạ?

- Ông ấy không muốn cho biết danh tính của mình.

- Nhưng cháu chỉ muốn biết để đến cảm ơn ông ấy thôi mà.

- Nhưng tôi không thể nói cho cháu biết được.

- Tại sao ạ?

- Vì ông ấy muốn vậy. Đến giờ khám ẹ cháu rồi cháu đến đó luôn chứ?

- Vâng ạ.

- Bác cũng chưa nói chuyện này ẹ cháu biết đâu. Nhận được tin là điện cho cháu luôn đấy.

- Hihi vậy ạ chắc mẹ cháu vui lắm hihi.

- Ừ.

Họ vừa đi vừa nói chuyện, đến cửa phòng nó vội mở cửa chạy vào gọi lớn:

- Mẹ, mẹ ơi hihi.- nó chạy đến bên giường bệnh ôm lấy mẹ nó.

- Có chuyện gì mà con vui thế?- mẹ nó hỏi.

- Hihi có người đồng ý trả toàn bộ chi phí cho ca phẫu thuật của mẹ.- nó vui mừng báo tin.

- Thật...thật không?- mẹ nó như không tin vào những gì mình vừa nghe quay lại hỏi bác sĩ.- bác sĩ có đúng là như vậy không?

- Đúng đó là sự thật.- ông cười.

- Ôi vậy là tôi sẽ được sống.- mẹ nó xúc động nói.

- Mẹ phải vui lên chứ sao lại khóc thế.- nó lấy tay lau những giọt lệ trên đôi má gầy của mẹ nó.

- Ừ mẹ đang vui lắm con gái ạ.- hai mẹ con nó ôm lấy nhau. Bỗng như nhớ ra điều gì bà đẩy nhẹ nó ra hỏi:

- Vậy con có biết người đó là ai không?

- Dạ không ạ. Bác sĩ nói ông ấy không muốn tiết lộ danh tính.

- Tại sao chứ? ông ấy làm việc tốt thì sao phải giấu giếm. Bác sĩ xin ông hãy cho tôi biết người đàn ông ấy là ai?

- Như Hải Linh đã nói ông ấy muốn giữ bí mật.

- Bí mật?

- Đúng vậy.

- Nếu vậy tôi sẽ không phẫu thuật đâu.
 - Tại sao vậy mẹ? mẹ cần phải phẫu thuật.- nó sưng sốt.
 - Mẹ khôn muốn mắc nợ ai cả.
 - Con biết nhưng người đó chỉ không muốn tiết lộ danh tính thôi mà.
 - Không mẹ sẽ không phẫu thuật khi chưa biết người đó là ai và lí do vì sao người đó lại muốn giúp mẹ.
 - Nhưng...
 - Thôi 2 mẹ con đừng tranh cãi nữa tôi sẽ hỏi lại người đó.- nói rồi ông ấy ra ngoài gọi điện thoại cho người đàn ông ấy.
 - Alo. Chào ông tôi có chuyện muốn nói. Mẹ Hải Linh không muốn làm phẫu thuật khi không gặp được ông.
 - ...
 - Dạ tôi biết. Chào ông.
- Cúp máy ông quay lại phòng nó nà bà Thanh vẫn đang tranh luận về chuyện phẫu thuật thấy ông bước vào nó chạy lại hỏi:
- Sao rồi ạ? ông ấy có đồng ý không ạ?
 - Ông ấy đồng ý sẽ gặp mặt để nói chuyện.
 - Vậy bao giờ ạ?
 - Ngay ngày mai vì ông ấy biết bệnh của mẹ cháu không thể để lâu mà ngày mai ông ấy cũng rảnh.
 - Vậy lúc nào cháu có thể gặp nói chuyện được ạ?
 - Vào giờ ăn trưa lúc 11h tại quán Hoàng Mai.
- Học xong nó vội vàng leo lên xe buýt đi thẳng tới nhà hàng Hoàng Mai.
- Mong là vẫn kịp giờ.- nó tự nói với mình.
- Thật may nó vẫn đến kịp chỗ hẹn trước 5
- . Nó chọn một chỗ ngồi thoáng cạnh cửa sổ sốt ruột chờ đợi. Bỗng một người đàn ông trung niên mặc áo vest bước tới chỗ nó lịch sự hỏi:
- Xin lỗi cháu có phải là Trần Hải Linh?
 - Dạ đúng ạ. Cháu chào bác.- nó cúi nhẹ người.
 - Cháu ngồi xuống đi.- ông ta chỉ tay về phía chỗ ngồi của nó.- Tôi là Nguyễn Hoàng Nguyên. Thôi chúng ta vào thẳng vấn đề luôn nhé.- ông ấy đề nghị.
 - Dạ.
 - Tôi có nghe nói mẹ cháu nhất quyết không làm phẫu thuật.
 - Dạ đúng ạ. Vì mẹ cháu muốn biết lí do vì sao bác lại giúp đỡ mẹ cháu.
 - À thì ra là vậy. Thực ra vợ tôi cũng mắc phải căn bệnh này hoàn cảnh lúc đó của chúng tôi cũng như gia đình cháu bây giờ. Vì không có đủ tiền để làm phẫu thuật nên bà ấy đã qua đời. Hôm trước tôi có làm từ thiện tại bệnh viện mẹ cháu đang nằm biết được hoàn cảnh và thấu hiểu được nỗi đau khi mất người thân nên tôi quyết định sẽ giúp gia đình cháu.
 - Dạ cháu cảm ơn bác. Nhưng cháu không hiểu vì sao bác lại không muốn ẹ con cháu biết danh tính của bác?
 - Chỉ đơn giản là tôi không muốn vậy thôi. Vậy bao giờ mẹ cháu sẽ phẫu thuật?
 - Theo như đã định thì sáng thứ 3 tuần sau ạ.

- Ừ nếu hôm đấy rảnh tôi sẽ tới. Chúng ta sẽ dùng bữa luôn chứ?- ông ấy kết thúc vấn đề.

- Dạ.

Về đến bệnh viện nó kể hết mọi chuyện ẹ nó.

- Ông ấy là người tốt.- mẹ nó nói.

- Vâng à mẹ có biết không ông ấy là chủ nhà hàng Hoàng Mai đấy mẹ.

- Oh thật vậy hả.

Nhìn đồng hồ đã gần 6h tối nó chào mẹ nó rồi chạy ngay về nhà hấn. Mở cửa ra đã nghe thấy tiếng bà Nhung mắng nó:

- Cô đi đâu mà giờ này mới về? Hôm qua thì nghỉ hôm nay thì làm muộn những 1 tiếng đồng hồ cô coi nhà này là cái chợ à.

- Bà Nhung bà không được nói cô ấy thế.- thằng nhỏ chạy từ cầu thang ra đi cùng với nó là hấn.

- Tiểu thiếu gia tôi đang dạy học trò của mình.

- Bà thì dạy gì chứ xí. Bà định dạy cho cô ấy lên lớp đại học osin ak haha.

- Gia Huy.- hấn nghiêm mặt nói thấy vậy thằng nhỏ không cười nữa.- xin lỗi bà đi.

-Sorry.- thằng nhỏ quay sang nói.

- Tôi nghĩ việc học nghỉ thức hoàng gia của cậu Gia Huy chưa được. Nếu có thể tôi sẽ dạy lại cho cậu.- bà ấy quay sang Gia Huy nói.

- OMG không được đâu còn lâu mới được.

- Gia Huy.- hấn.

- Xin lỗi bà nó sống bên Mĩ từ nhỏ nên việc nói chuyện có thoải mái hơn.

- Dạ tôi hiểu. Hải Linh cô vẫn còn đứng đó à. Mau đi làm việc đi.

- Dạ.

Nó về phòng thay đồ thằng nhỏ chạy theo hỏi nó:

- CÔ Hải Linh từ hôm qua cháu chẳng thấy cô đâu cả cô đi đâu thế?

- Cô có chút chuyện gia đình nên nghỉ, thôi cô phải đi làm đây lát nói chuyện sau.

* * * Bọn Hoàng Anh đang ở trong phòng hấn bàn kế hoạch cho buổi ra mắt sản phẩm mới của công ty. (nhóm hấn học trường y nhưng công ty của bọn hấn lại làm trên nhiều lĩnh vực khác nhau mục đích vì sao về sau sẽ rõ).

- Mọi việc tiến triển đến đâu rồi?- hấn hỏi.

- Tất cả đã xong chỉ còn đợi đến ngày ra mắt sản phẩm thôi.- Minh Cường nói.

- Nhất Bảo có nhất thiết phải làm vậy không? Dù sao thì...- Hoàng Anh hỏi hấn.

- Đừng nói gì nữa xuống ăn tối thôi.

Ra đến cửa bọn hấn gặp nó, nó cũng đang định gọi hấn xuống ăn cơm.

- Ở bảng chữ cái sao các anh lại ở đây?- nó ngạc nhiên hỏi.

- Hihi mới một ngày không thấy mặt anh có cảm giác nhớ em rồi đấy nha.- Hoàng Anh trêu nó.

- Bọn anh đến lâu rồi nhưng không thấy em.

- Hihi em ở phòng bếp đến giờ ăn rồi các anh xuống ăn đi.

- Này Ma Vương anh bị sao vậy?- nó thấy sắc mặt của hấn không khỏe hỏi.

- Chẳng sao cả.- nói xong hắn đi thẳng vào thang máy chẳng may đi qua chỗ có hắn có huých nhẹ vào vai làm nó hơi lùi lại phía sau.

- Ma Vương anh đi phải nhìn chứ.

Hắn vẫn chẳng nói gì tiếp tục đi.

- Nó hơi căng thẳng thôi em đừng để ý.- Nhật Duy nói.

- Anh ta thì có lúc nào là không căng thẳng đâu.- nó lấy tay xoa xoa vai.

- Xuống ăn cơm thôi.

Xuống đến nơi đã thấy hắn và thằng nhỏ đang ngồi ở bàn ăn đợi mọi người.

- Cô ngồi xuống đi.- thằng nhỏ nói.

- À không.- nó.

- Em ngồi xuống ăn chung với bọn anh cho vui.- Minh Cường mời.

- Thưa thiếu gia Minh Cường không được đâu ạ. Hải Linh cô có thể về phòng ăn được rồi. (phòng bà ấy nói là phòng ăn dành riêng cho người giúp việc).

- Dạ.

- Cô...

- Ăn thôi.- hắn lạnh lùng nói.

Câu nói đó của hắn khiến trái tim nó đau nhói. Sao hôm nay hắn lại thế mọi hôm dù có cãi nhau đến mấy hắn cũng không lạnh lùng như hôm nay hơn nữa từ khi nó về tới nhà hắn còn không thèm nhìn lấy mặt nó một lần. Nó cảm thấy sợ khi thấy hắn như vậy, cảm thấy hụt hẫng khi hắn không quan tâm đến mình. Mới chỉ có một ngày mà hắn đã thay đổi nhanh như vậy sao? Con người của hắn là vậy sao? Trái tim nó như thắt lại đau, đau lắm.

- Cậu làm sao vậy?- Hoàng Anh hỏi.

- Chẳng sao cả.- vẫn cái giọng lạnh tanh.

- Trời ơi mùa đông ngồi cạnh cậu chắc mình đóng băng quá.- Minh Cường lấy tay xoa vào nhau.

* Phòng ăn osin *

- Ai đây? người giúp việc cưng của thiếu gia hôm nay sao lại xuống đây thế này?- một đứa con gái giọng chua loét nói.

- Ở đây không có chỗ cho osin Vip như cô đâu.- đứa khác hòa theo.

- Hứ. Được thiếu gia để mắt tới giờ thì sao cũng như bọn này cả thôi tỉnh lại đi em ạ.- đứa con gái tiếp tục nói rồi lấy tay tát nhẹ vào mặt nó.

Nó hất tay ra, hiện giờ nó không có tâm trạng để nói tranh cãi với mấy đứa con gái vô giáo dục này. Nó cầm trên tay đĩa thức ăn tìm chỗ ngồi bồng

”huých

” nó ngã thức ăn trong đĩa rơi tứ tung.

- Hahahaha- mấy đứa con gái đó cười.

Một người giúp việc khác chạy lại đỡ nó lên.

- Chị không sao chứ?- Trúc hỏi.

Nó lấy tay phủi quần áo ngẩng đầu lên cười nhẹ nói:

- Ừ không sao cảm ơn.

- Các chị làm cái gì thế hả? định ma cũ bắt nạt ma mới à.- Trúc quay sang bọn con gái đó nói.
 - Trúc nó đã không được thiếu gia để mắt tới rồi mà đừng có nịnh hót nó.
 - Tôi chẳng nịnh ai cả...
 - Các cô đang làm gì vậy hả?- Bà Nhung giọng tức giận nói.
 - Dạ không ạ.
 - Tôi đã thấy tất cả mọi việc. Các cô- bà ấy chỉ tay về phía đám con gái đó.- đứng dậy xin lỗi Hải Linh đi.
 - Dạ?- cả bọn đồng thanh.
 - Nhanh lên.- bà ta quát.
 - Xin lỗi.- cả bọn đồng thanh.
 - Được rồi thu dọn đồ đạc ra khỏi đây đi. Đây là tiền lương tháng này của bọn cô.- bà ấy đưa phong bì ổi người.
 - Dạ cháu xin lỗi chúng cháu sẽ không làm thế nữa đâu ạ.- một đứa giọng sợ sệt nói.
 - Không nói nhiều mau đi đi trước khi tôi gọi bảo vệ lôi cổ mấy người tống ra khỏi nhà.
 - Bà ơi cháu biết lỗi rồi xin bà cho cháu một cơ hội.
 - Bà ơi cháu phải nuôi 6 đứa em lại còn mẹ già bị ốm ở nhà nữa xin bà cho cháu ở lại. Cháu nhất định sẽ không làm vậy nữa ạ.- một đứa bật khóc nói.
 - Biệt thự này không thể có những người như các cô. Đi ngay.
 - Bà Nhung cháu không sao mà bà cho họ ở lại đi.- nó nói.
 - Không được.- bà ta vẫn kiên quyết.
 - Cháu xin bà đây là cháu không biết cách cư xử với mọi người đi đứng thì vụng về nên mới xảy ra những chuyện như vậy bà hãy cho họ ở lại đi.
 -
 - Cháu xin bà đây.- nó nài nỉ.
 -
 - Bà chúng cháu biết lỗi rồi xin bà hãy cho chúng cháu ở lại.- họ nói.
 - Bà hãy cho họ ở lại nha.- nó. - ...Thôi được nhưng tháng này các cô sẽ bị trừ 50% số tiền lương.- nói rồi bà ta quay đi.
- Bọn con gái đó chạy lại chỗ nó ngại ngùng nói:
- Xin...xin lỗi cô.
 - Không sao em phải xin lỗi mọi người mới đúng. Thời gian qua em có gì không phải xin mọi người bỏ qua.
- * Phòng nó *
- Chân nó ngã hôm trượt băng vẫn chưa khỏi hôm nay lại ngã tiếp khiến cái chân của nó như nghiền nát. Nó đau lắm nhưng chẳng dám kêu trần trọc không ngủ được. Bỗng nó nghe thấy tiếng gõ cửa nó nhảy lò co ra mở.
- Ô bà Nhung? Bà vẫn chưa ngủ ạ?
 - Cô cầm lấy thuốc này mà bôi vào đi bôi xong nhớ xoa nhẹ một lúc nó rất tốt cho các vết bầm tím đấy.
 - Thật hả bà?

- Đây là lọ thuốc gia truyền nhà tôi đây. Bôi in ít thôi tôi còn dùng nữa cô mà dùng hết thì chết với tôi.- bà ấy nhấn lọ thuốc vào tay nó rồi đi về phòng.

Nó ngơ ngác cầm lọ thuốc trên tay nhìn theo dáng người của bà ấy cười.

- Bà ấy cũng tốt đấy chứ nhỉ hìhì.

Nó đóng cửa bước về giường lại nghe thấy tiếng gõ cửa nó tưởng bà ấy nó nói:

- Cháu biết rồi sẽ dùng ít...Ồ Ma Vương.- nó ngạc nhiên nói.

- Không tôi thì ai.- hần vẫn cái giọng lạnh băng.

- À không tôi tưởng bà Nhung.

Hần nhìn thấy trên tay nó cầm lọ thuốc quen quen hần hỏi:

- Thuốc này của bà Nhung à?

- Sao anh biết?

- Thì từ nhỏ bị bầm tím hay gì đấy bà ấy toàn bôi cho tôi thuốc này. Mà cô bị sao à?

- À bị đau chút thôi.

- Ở đâu? Tôi xem nào.- hần lo lắng hỏi.

- Chân.

- Là chỗ trượt băng hôm trước ngã à.- hần nói giọng buồn rầu.

- Không cũng chỗ đấy nhưng mới bị ngã buổi tối.

- Sao cô đi đứng không cẩn thận vậy hả? để tôi xem.- hần dìu nó vào ghế ngồi.- đưa thuốc đây.

- Làm gì?

- Để thoa cho cô chứ sao. Sao đầu óc cô thông minh quá vậy.

- Anh...tôi tự làm được.

- Đưa đây.- hần giằng lọ thuốc từ tay nó.

Nó nhìn hần, hần quả thực rất đẹp trai làn da trắng, đôi lông mày rậm thi thoảng lại nhướn lên, sống mũi cao nói chung các nét trên khuôn mặt hần thật hoàn hảo nó cứ mãi mê ngắm nhìn hần bỗng hần nói:

- Cô ngắm đủ chưa vậy?

Câu nói đó làm nó giật mình, mặt đỏ ửng nó cảm thấy mình nhìn hần như vậy thật lỗ liễu quá. Thái độ ngượng ngùng của nó lúc này trông thật dễ thương. Nó cảm thấy đôi môi mình nóng ran, lưỡi tê tê hần đang hôn nó. Một nụ hôn cháy bỏng, hần đã không thể kìm nén được nữa rồi. Hôm qua ngày hôm qua là đủ khi không có nó hần cảm thấy thật cô đơn và trông trải mặc dù Gia Huy luôn ở bên cạnh hần. Nhưng người hần cần là nó chỉ có nó mới làm cho hần cảm thấy được vui vẻ, được hạnh phúc và được yêu thương. Hần đã yêu nó yêu nó mất rồi, không có nó chắc hần không thể sống nổi mất. Hần nhận ra một điều là hần cần nó hơn bất cứ thứ gì và hần muốn có được nó.

Nó sợ sệt nhưng không thể làm gì được nó cố đẩy hần ra nhưng hần càng lấy tay mình ôm chặt nó hơn và càng lúc hần càng hôn nó mạnh hơn. Nó nhắm mắt tận hưởng cái nụ hôn nồng cháy của hần, nó cảm nhận được sự ấm áp, cảm nhận được tình yêu từ hần. Và nó cũng đã yêu hần mất rồi.

Bà Nhung đã nhìn thấy tất cả qua khe hở ở cửa, bà chỉ cười nhẹ một nụ cười hạnh phúc:

- Tụi trẻ đã yêu nhau thật rồi.

Một ngày mới lại đến nó mở cánh cửa sổ hút một hơi thật sâu tận hưởng cái không khí trong lành của buổi sáng, cơn gió lạnh mùa đông lại lướt qua nhưng hôm nay nó cảm thấy ấm áp lạ thường vì nó đang yêu.

Đúng vậy nó đang yêu, nó nở một nụ cười hạnh phúc chào ngày mới. Thay đồ xong nó mở cửa đã thấy bà Nhung đứng ngoài nó chào:

- Chúc bà một ngày tốt lành.- nó cười tươi.

- Đúng giờ lắm làm việc thôi.

.....

- Hải Linh đã đến giờ gọi thiếu gia dậy rồi.

- Dạ cháu lên bây giờ đây.- nói rồi nó chạy ngay lên phòng hấn.

* Phòng hấn *

- Nhất Bảo (ui không gọi Ma Vương nữa nha hihi) dậy đi muộn học rồi.- nó gọi.

- ZZZZZZZZZZZZ.

- Nhất Bảo anh mau dậy đi.

Vẫn chẳng có động tĩnh gì cả nó mở cửa bước vào không thấy hấn ở giường bỗng từ phía sau một bàn tay kéo nó vào lòng.

- Anh làm em giật cả mình.

- Hihihi.

- Sao anh dậy rồi mà sao không xuống ăn sáng thế mất công em lên đây.- nó nói giọng trách cứ.

- Vậy hả để anh chuộc lỗi nhá.

Chưa để nó kịp trả lời hấn đã hôn nó vẫn cái nụ hôn nó có vị thật ngọt ngào.

- Xuống ăn sáng đi không bà Nhung lại lên đây.

- Ủ.- hấn cầm tay nó nhưng nó rút ra.

- Mọi người sẽ biết chúng ta đang yêu nhau mất..

- Thì vốn dĩ chúng ta yêu nhau còn gì.

- Nhưng em đang làm việc ở đây em không muốn họ...

- Em đừng lo kể từ giờ phút này em không phải làm giúp việc cho anh nữa.

- Why?

8. Chương 8

- Vì em là người yêu của anh và sẽ là bà chủ của biệt thự này.

Mặt nó hiện giờ không khác gì quả cà chua, nó thẹn thùng nói:

- Em đâu có đồng ý lấy anh đâu.

- Anh đâu nói là sẽ lấy em đâu.

- Hả?

- Vậy em nghĩ anh lấy em sao? anh chỉ nói em là bà chủ của ngôi biệt thự này khi nào em đủ tiền mua nó.

- Nếu vậy thì chẳng có ngày đấy đâu.- nó giận dỗi nói.

- Hahaha nhưng em sẽ phải đăng kí kết hôn với anh dù em không muốn hihi

”chút

”.- lại một nụ hôn bất ngờ nữa.

- Nhất Bảo em sẽ vẫn làm giúp việc.

Hắn nghe nó nói vậy quay lại ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao chứ?

- Vì em không muốn mình là kẻ ăn bám.

- Nghe này em là người yêu của anh và dĩ nhiên anh không thể để em làm người giúp việc mặc ai sai khiến được.

- Nếu anh không đồng ý em sẽ dọn về nhà cũ ở và tìm công việc mới.

- Anh không thể để cho em đi được.

- Vậy anh đồng ý đi.

- Em...

- Nhất Bảo.

- ...Thôi được anh đồng ý.

- Và còn điều này nữa em không muốn mọi người trong nhà biết chuyện chúng ta yêu nhau.

- Chuyện em tiếp tục làm giúp việc đã quá đủ này lại còn chuyện này nữa. Không anh không đồng ý đâu. Điều này thật quá đáng. Anh yêu em và em cũng yêu anh thì liên quan gì đến họ. Họ không phải là ông bà cha mẹ gì cầu anh sao em cứ quan tâm mọi chuyện quá như vậy?

- Nếu mọi người biết em và anh yêu nhau thì chẳng khác nào em không làm giúp việc ở đây. Nhất Bảo.

- Đừng nhìn anh với cái đôi mắt ấy.

- Nhất Bảo vậy em sẽ rời khỏi đây.- nó định bước đi.

- Thôi được rồi không có thêm bất cứ điều kiện gì nữa đâu nhá.

- Cảm ơn anh.- nói rồi nó hun nhẹ lên má hắn cảm ơn.

Hắn bước xuống phòng ăn với tâm trạng không vui thấy vậy bà Nhung hỏi hắn:

- Thiếu gia không khỏe ở đâu à? Có cần tôi gọi bác sĩ không ạ?

- Không con không sao.

- Dạ mời thiếu gia dùng bữa.

* Trường đại học y *

Nó bước xuống xe (hum nay đi ô tô vì hắn biết nó sợ tay lái của hắn) chào tạm biệt hắn rồi chạy vào với đám Kiều Trang.

- Hey! em có tin vui thông báo cho cả nhà đây.

- Tin gì thế?- Quỳnh Anh nóng lòng hỏi.

- Có người đồng ý trả chi phí cho ca phẫu thuật của mẹ.

- Thật không?- cả bọn đồng thanh.

- Thật.

- AAAAAAA mama được cứu rồi.

- Vậy em biết đó là ai không? đã gặp chưa?- Mạnh Quân hỏi.

- Rồi em có gặp hihi bla...bla.
- Chị thật không ngờ thời buổi này lại có người tốt như vậy.
- Ủ em cũng nghĩ thế hihi.
- Hải Linh tối nay bọn chị qua đón em nhá.- Mai Thùy nói..
- À thôi em tự đi được rồi.- nó từ chối.
- Sao vậy đằng nào bọn chị cũng đến trang điểm cho em luôn.- Quỳnh Anh.
- Bà này đến sao được mà đến nó đang ở nhà hần sao đến được.- Kiều Trang nói.
- À ừ nhỉ quên mất hihi.
- Hần không đỡ trò gì với em chứ?- Mạnh Quân hỏi.
- Không anh ấy là người tốt mà đâu có làm gì đâu.- nó bênh.
- Em vừa nói cái gì?- Quỳnh Anh ngạc nhiên nói mà đâu chỉ có mỗi con nhỏ mà cả bọn đều có một dấu hỏi chấm lớn cho câu nói vừa rồi của nó.
- Anh anh em em lại còn người tốt nữa chứ. Hải Linh không phải em với hần yêu nhau đấy chứ.- Mai Thùy đưa ánh mắt dò hỏi nó.
- Em...
- Hải Linh với hần không thể có chuyện đó đâu.- Kiều Trang nói.
- Tại sao lại không chứ?- hần từ phía sau lên tiếng.- Báo ọi người biết tôi và Hải Linh chính thức yêu nhau.- hần đến bên nó lấy tay mình khoác lên vai nó.
- Không...không thể nào?- Quỳnh Anh sững sờ. - Cô và Hoàng Anh yêu nhau được vậy tại sao chúng tôi lại không?- hần nói.
- Sao...sao anh biết? Hoàng Anh anh nói cho cậu ấy biết rồi à?-con nhỏ quay sang Hoàng Anh hỏi.
- Không anh đã nói cho ai biết đâu.- Hoàng Anh xua tay.
- Vậy là 2 người cũng yêu nhau?- những người còn lại hết sức ngỡ ngàng nói.
- Hihi tội mình cũng chỉ mới yêu thôi.- con nhỏ cười xòa.
- Hải Linh em yêu hần thật chứ?- Kiều Trang quay sang hỏi nó.
- ...Vâng.
- Không thể như thế được.- Mạnh Quân ngăn.
- Tôi và cô ấy yêu nhau thật lòng thì tại sao chứ? Hay anh cũng yêu Hải Linh?- hần hỏi giọng tức giận.
- Tôi có bạn gái rồi nha.
- Vậy tại sao anh cứ ngăn cấm chúng tôi yêu nhau anh đâu có quyền gì?
- Anh với con nhỏ mới ở gần nhau có vài ngày sao có thể tiến triển nhanh thế được. Hải Linh có phải hần ép buộc em yêu hần để lấy tiền trả cho chi phí phẫu thuật của mẹ không?
- Hả?- họ lại đồng thanh.
- Anh Quân anh đừng nói linh tinh không có chuyện đó đâu.
- Vậy tại sao chứ. Anh không đồng ý để em yêu hần đâu hần chẳng tốt đẹp gì.
- Anh nói ai vậy hả?- hần vừa nói vừa túm lấy cổ áo Mạnh Quân.
- Mọi người dừng lại cả đi.- nó hét lên.

- Tôi nghĩ con nhỏ có quyền quyết định yêu ai, nó yêu Nhất Bảo và Nhất Bảo cũng yêu nó thì cứ để họ yêu nhau.- Kiều Trang nói.

- Tôi cũng nghĩ vậy đó.- Mai Thùy đồng tình.

R...E...N...G

- Thôi tính sau đi ra về gặp nhau ở quán Lucky nói tiếp.- Quỳnh Anh.

- Ok.- cả bọn đồng thanh.

Mọi người không nói câu nào nữa họ tách nhau ra ai về lớp lấy.

* Trong lớp nó *

- Mọi người đều tán thành họ yêu nhau nhưng còn mỗi ông thôi đấy Mạnh Quân.- Quỳnh Anh.

- Tôi...

- Quân ông đồng ý đi.- Mai Thùy nói.

- Nhưng nhớ hấn chỉ trêu đùa với nó như bao đứa con gái khác thì sao? Tôi không thể để hấn làm vậy với con nhỏ.

- Tuy Nhất Bảo và Hải Linh ngày trước coi nhau như kẻ thù nhưng mình tin chắc họ yêu nhau lắm thì mới quyết định công khai quan hệ của 2 người chứ.- Kiều Trang lên tiếng.

- Mạnh Quân nói nhanh đi đồng ý hay không?- Quỳnh Anh giục.

-....

- Quân em luôn coi anh là anh ruột của mình em muốn anh đồng ý để em và Nhất Bảo yêu nhau. Em biết ngày trước anh ấy là một tay sát gái nhưng em tin anh ấy yêu em. Quân anh hãy đồng ý nha.

- Nhưng anh...

- Thầy vào rồi để sau đi.- Mai Thùy.

* Lớp hấn *

- Hey Nhất Bảo.- Minh Cường gọi.

- Chuyện gì?- hấn.

- Mày yêu Hải Linh thật à?

- Ủ.

- Có thật không đấy?- Hoàng Anh hỏi.

- Thật. Tao yêu cô ấy.- Hấn chắc chắn nói.

Nhật Duy không hỏi hấn không phải vì cậu không quan tâm mà cậu đã biết hấn yêu nó từ lâu trước khi cả hấn biết mình yêu nó. Hôm nó ở bệnh viện hấn và Nhật Duy có nói chuyện với nhau về vấn đề này, cũng chính Nhật Duy tiếp thêm cho hấn sức mạnh thì hấn mới dám bày tỏ lòng mình với nó bằng cái nụ hôn cháy bỏng đó.

- Hôm nay công bố hotgirl và hotboy rồi mày có nghĩ Nhất Bảo năm nay lại dành danh hiệu đó không?- Hoàng Anh quay sang hỏi Minh Cường.

- Hỏi thừa.- Cường lấy tay cốc nhẹ vào đầu Hoàng Anh.

- Úi da đau. Thì tao tiện mồm hỏi vậy. À Nhất Bảo này Hải Linh cũng lọt vào top3 hotgirl đấy.

- Cái gì cô ấy tham gia à?- hấn ngạc nhiên hỏi.

- Ủ thế mày không biết à tao tưởng cô ấy nói ày rồi chứ.

- Không tao không thấy cô ấy nói gì cả.

- Tối nay công bố rồi không biết Hải Linh có đạt danh hiệu hotgirl không đây. Này nếu Hải Linh là hotgirl và mày là hotboy thì 2 đứa mày sướng quá rồi còn gì đã yêu nhau lại còn được đi chơi với nhau 2 ngày chẳng bù cho tao với

"vợ yêu

".

- Hoàng Anh giờ bọn tao mới xử tội mày đây. Sao mày yêu mà không nói cho anh em tiếng nào vậy hả?

- Thì đã nói tao với vợ mới yêu nhau thôi mà.

- Mới yêu thì cũng phải khai báo đầy đủ rõ ràng thằng này phải cho nó một trận. Anh em đâu xông lên.

- Ôi run devil run...

* Ra về *

- Hải Linh nếu em đã quyết định vậy rồi anh cũng không ngăn cản.- Mạnh Quân đứng cạnh nó nói.

- Cảm ơn anh.- nó nở nụ cười thật tươi.

- Vậy giờ đến Lucky chứ?- Quỳnh Anh hỏi.

- Dĩ nhiên rồi.

Cả bọn kéo tay nhau ra quán, bọn hấn đã ở đây Hoàng Anh gọi lớn:

- Vợ ở đây nè.

Cả bọn quay sang nhìn Quỳnh Anh làm con nhỏ mặt đỏ như quả gấc.

- Quỳnh Anh này em nhớ chị có uống rượu đâu nhỉ.- nó trêu Quỳnh Anh.

Bọn nó tiến đến chỗ bàn bọn hấn sau khi đã ổn định chỗ ngồi đôi nào ra đôi nấy.

- Vậy là từ giờ chúng ta sẽ là một đại gia đình hihi.- Quỳnh Anh nở một nụ cười thiên thần làm S2 Hoàng Anh chết vài giây.

Mọi người cười nói vui vẻ chỉ duy nhất có 2 người là vẫn ngồi đó chẳng nói mà cũng chẳng cười đến một lần chắc mọi người cũng biết được là ai. Chính xác, đó là Kiều Trang & Nhật Duy. Thấy 2 người như vậy Mai Thùy quay sang nói:

- Chỗ 2 người là 0°C hihi.

- Làm ơn hai người ngồi xa nhau ra kéo chỗ đó đóng băng bây giờ đây haha.- cả bọn cười ầm.

- Vậy cậu đổi chỗ ình nhá Quỳnh Anh.- Kiều Trang nói làm Quỳnh Anh nín bật.

* * * * Tối hôm đó *

- Hải Linh đi theo tôi.- bà Nhung kêu nó.

- Dạ có chuyện gì không bà cháu đang...

- Để đây đi cô đi theo tôi.

- Dạ.

Bà ấy dẫn nó đến một căn phòng ở tầng 2 bước vào phòng có khoảng gần chục người ở đây thấy bà ấy họ đứng thành 1 hàng cúi chào:

-Chào bà.

Bà ấy không nói gì chỉ đáp lại bằng một cái gật đầu lạnh lùng.

Nó không hiểu có chuyện gì xảy ra quay sang bà Nhung hỏi:

- Sao bà dẫn cháu lên đây?

- Thiếu gia nói hôm nay trường có trao giải thưởng gì đó nên nói tôi chuẩn bị cho cô.- nói xong bà ta quay sang nói với mọi người trong phòng.- Các cô hãy làm theo những gì tôi đã dặn.

- Dạ.

- Tốt bây giờ thì hãy làm việc đi.- nói rồi bà ta bỏ đi. Thấy vậy nó gọi với theo:

- Bà, bà đi đâu thế?

- Tôi còn có việc phải làm cô cứ ở đây khi nào xong thì xuống. Không còn nhiều thời gian đâu mau vào chuẩn bị đi.

- Chào cô.

Nó giật mình quay lại là một người phụ nữ tầm 30 tuổi đang đứng trước mặt nó.

- Dạ chào bác.- nó lịch sự cúi chào.

- Tôi là Thanh Tâm người giám sát công việc.

- Dạ cháu là Hải Linh.

- Tôi có nghe qua. Được rồi mọi người đã chuẩn bị xong hết chưa.- Bà Tâm vỗ tay.

- Đã xong hết rồi thưa bà.

- Đầu tiên cô sẽ làm lại tóc Anh Thư - Tổ Uyên và Hà Thu sẽ làm cho cô.

.....1 tiếng sau.....

Cuối cùng cũng đã xong trông nó lúc này như một nàng công chúa bước ra từ truyện cổ tích. Mái tóc dài thường ngày được nó buộc gọn gàng đã được uốn cong nhẹ nhàng xõa dài trên bờ vai trắng ngần. Nó mặc bộ váy màu trắng có họa tiết trang trí đơn giản nhưng vẫn toát ra vẻ kiêu sa. Váy ngắn đến đầu gối lộ đôi chân thon gọn nó bước uyển chuyển trên đôi guốc àu trắng có dây buộc ở cổ chân. Bước ra khỏi căn phòng mọi người mắt chữ A mồm chữ O nhìn nó không chớp mắt. Bọn hấn và Gia Huy đang đợi nó dưới phòng khách họ thật manly khi mặc vest hấn, Hoàng Anh và Minh Cường mặc vest đen bảnh bao còn Nhật Duy và Gia Huy thì mặc vest trắng lãng tử trông họ thật lịch lãm nhưng vẫn không mất đi vẻ quyến rũ và hấp dẫn thường ngày. Thấy nó xuống bọn hấn cũng như bao người khác hết sức ngạc nhiên trước vẻ đẹp của nó, hấn đứng dậy đến bên nó nói nhỏ:

- Sao em trang điểm rồi mà chẳng xinh lên chút nào vậy?

- Anh...- chưa kịp nói hết câu đã bị tiếng hét của Minh Cường ngăn lại:

- AAAAAA thằng quỷ nóng quá.

- Tao xin lỗi.- Hoàng Anh rồi rít nói.

- Sky!!! Minh Cường không sao chứ?- hấn và nó chạy lại.- bà Nhung mau gọi bác sĩ đi.- hấn ra lệnh.

- Dạ.

Hóa ra vì mãi ngắm girl xinh mà Hoàng Anh đổ nguyên một tách trà nóng trên tay vào người Minh Cường. Bác sĩ đã khám xong ông ấy nói cậu không sao chỉ bị bỏng nhẹ không nghiêm trọng lắm và đưa cậu lọ thuốc bôi vào chỗ bị bỏng. Hoàng Anh đi ra chỗ nó đứng chấp 2 tay vào nhau nói:

- Vẻ đẹp của thí chủ thật tội lỗi. Nam mô a di đà Phật thiện tai thiện tai.

- Thiên tai ái đầu mây ý.- bọn hấn đồng thanh.

- Cô ơi cô rất xinh. Hay cháu bỏ Nana để yêu cô nhỉ hihi.- Gia Huy lém lỉnh nói.

- GIA HUY.- hấn hét lên làm thằng nhỏ giật bắn. Tuy biết nó chỉ đùa nhưng hấn vẫn có cảm giác ghen tức. (pó tay đi ghen với trẻ con).

* Trường đại học *

- Vợ ơi em ở đâu thế? bọn anh đến rồi nè.- Hoàng Anh đang nói điện thoại với Quỳnh Anh.

...

- Oh chồng...chồng...chồng em ở đây nè.- Quỳnh Anh vẫy tay gọi.

Tụi nó chạy đến thấy nó họ mở to mắt mà nhìn.

- Woa có phải em không Hải Linh?- con nhỏ hỏi.

- Hôm nay em xinh thật đấy.

- Vậy mọi người nói thường ngày honey của tôi không xinh hả?- hấn lên tiếng.

- Ý không phải mà là xinh hơn.- Mai Thùy chữa.

- Em hôm nay xinh lắm.- Kiều Trang khen.

Cuối cùng cái chuyện khen ngợi cũng đẹp qua một bên vì mặt nó đã đỏ lấm rồi từ lúc đi đến đây đã đỏ nói nữa chắc nó nhập vào họ hàng nhà gấc.

- Alo alo xin chào các bạn hôm nay là một ngày vô cùng đặc biệt của trường chúng ta các bạn biết ngày gì không ạ?- Tuấn hội trưởng hội học sinh nói.

- Công bố hotgirl & hotboy.

- Chuẩn men mời các bạn hướng lên sân khấu cùng ngắm lại gương mặt của các thí sinh của chúng ta.

Nó và hấn cũng có mặt trên sân khấu lúc này nó đang run lấm run vì lạnh là một phần nhưng đây là lần đầu tiên nó đứng trước hàng trăm người. Hấn nhẹ nhàng cầm tay nó, nó nắm chặt lấy bàn tay ấm áp của hấn nó cảm thấy an tâm hơn khi có hấn ở đây. Họ khẽ nở nụ cười.

- Trước khi trao giải tôi xin nói qua về phần thưởng người dành danh hiệu hotgirl & hotboy sẽ được 5 triệu đồng từ phía ban tổ chức (nhà trường) và sẽ được đi chơi 2 ngày với nhau. Hấp dẫn không các bạn? Xin các bạn cho tràng vỗ tay.- Tuấn nói.- Giờ phút mong mỏi của mọi người đã đến tôi xin được công bố người đạt danh hiệu hotboy năm nay đó là gương mặt rất quen thuộc với chúng ta các bạn có biết là ai không ạ?

- VƯƠNG NHẤT BẢO.- ở dưới sân khấu hét to tên của hấn.

- Chính xác đó là VƯƠNG NHẤT BẢO. Hấn bước lên phía trước trong sự hò hét của mọi người. Năm ngoái hấn cũng danh danh hiệu hotboy nhưng hấn chẳng hứng thú với cái trò nhảm nhí này nên không đến ngày hôm nay hấn có mặt cũng là vì nó hấn muốn được cùng nó nhận giải thưởng này và dĩ nhiên điều quan trọng hơn là không để thằng con trai nào lại gần nó.

- Được rồi mọi người bây giờ tôi xin công bố người đoạt danh hiệu hotgirl năm nay là một gương mặt mới rất xinh đẹp đó chính là NGUYỄN HUƠNG LY sinh viên năm thứ nhất khoa tim mạch xin mọi người ột tràng pháo tay.

Hấn như không tin vào tai mình hấn đi đến chỗ nó, nó vẫn nở một nụ cười tươi hấn nói:

- Em không sao chứ?

- Hihi em không sao đâu. Anh không nên đứng ở đây mau lên nhận giải đi.

- Em nghĩ giải thưởng đối với anh quan trọng vậy sao? Cái anh cần là em.- nói rồi hấn ôm nó thật chặt trước sự ngỡ ngàng của mọi người.

- Mọi người đang nhìn kia.- nó cố đẩy hấn ra nhưng hấn không cho phép nó làm vậy, hấn ôm nó chặt hơn.

* Dưới sân khấu *

- Sao lại có thể thế?- Mạnh Quân nói.

- Thật quá bất công.- Quỳnh Anh.

- Đúng vậy. Hải Linh còn xinh hơn cả cô ta sao lại có thể...- Mai Thùy.

- Cậu không biết cô gái đó là ai à? Chính là con hiệu trưởng đấy.- Kiều Trang giọng lạnh băng nói.
- Kể cả thế chứ mình không thể chấp nhận được. -Quỳnh Anh bất bình.
- Chắc Hải Linh nó buồn lắm.- Hoàng Anh nói.
- Thằng Bảo nó ăn gan hùm rồi mà đi công bố chuyện tình cảm của nó trước bàn dân thiên hạ trong trường.- Minh Cường.
- Why?- Bọn Quỳnh Anh đồng thanh.
- Họ yêu nhau mọi người biết đâu có sao?- Quỳnh Anh hỏi.
- Biết là vậy nhưng sau ngày hôm nay thế nào Hải Linh nó cũng khổ với mấy con yêu tinh trường mình.(ám chỉ bọn con gái yêu hấn)

Quay trở lại sân khấu Hương Ly tức lắm khi thấy hấn bỏ mình bơ vơ một mình mà đi ôm ấp đứa con gái khác lại còn trước mặt mọi người nữa. Con nhỏ cũng yêu hấn như bao đứa con gái khác trong trường nó đã bày tỏ tình cảm của mình với hấn nhưng nhận được cái lắc đầu lạnh lùng. Nghĩ rằng khi được danh hiệu hotgirl nó sẽ tỏ tình lại một lần nữa và chắc chắn rằng hấn sẽ đồng ý nhưng ai ngờ đâu cái con nhỏ chết bầm đó nó đã hót tay trên cửa mình. Con nhỏ tức giận đi đến chỗ hấn và nó nói:

- 2 người ôm nhau đã chưa vậy?

Hấn và nó nghe vậy buông tay ra quay sang chỗ đứa con gái vừa nói câu đấy. Hấn thấy Hương Ly cười nửa miệng nói:

- Chưa. Đồ phá đám.

Hương Ly nghe vậy tức lắm nó nắm tay thật chặt nói:

- Anh định bỏ em một mình trên đó sao?
- Cô thích thì cứ việc mà nhận cái giải
- ” hotgirl quý báu
- ” đó của cô.
- Anh...

Không để Hương Ly nói hết câu hấn kéo tay nó đi xuống sân khấu trong sự ngỡ ngàng của mọi người. Mọi người rẽ sang hai bên nhường đường cho hấn và nó, bọn Nhật Duy đi đến. Quỳnh Anh hỏi nó:

- Em không sao chứ?
 - Không em không sao đâu.- nói rồi nó nở một nụ cười.
 - Ủ.
 - Cô cháu ghét cái cô Hương Ly đó ý mình là con hiệu trưởng mà có thể mua giải. Xì cô trong mắt cháu và mọi người cô vẫn là xinh nhất hihi.
 - Cái thằng nhỏ này.- Minh Cường xoa đầu Gia Huy.
 - Cảm ơn cháu.- nó nói.
 - Mình không muốn ở đây nữa về thôi.- hấn lạnh lùng.
- Nói rồi bọn hấn kéo nhau ra xe tất nhiên là sẽ không về cùng nhau Hoàng Anh và Quỳnh Anh tách bọn ra đi chơi riêng hấn và nó cũng vậy.
- Phiền các cậu đưa Gia Huy về.
 - Ủ.
 - Không cháu muốn đi với cô.- thằng nhỏ giữ chặt lấy tay nó.

Biết ý của hần nên Mai Thùy với cái danh hiệu thiên tài dốt trẻ của mình sau bao nhiêu năm tích lũy kinh nghiệm nó rút ra một điều trẻ con đứa nào cũng ham chơi như nhau và dĩ nhiên Gia Huy cũng vậy con nhỏ nói:

- Gia Huy cháu có muốn đi chơi chợ đêm không?
- Chợ đêm? là chợ gì hả cô có vui không? (mắc bẫy rồi nha cưng)
- Có vui lắm cháu có muốn đi không? - Có đi luôn bây giờ nha cô. Đi.- thằng nhỏ kéo tay Mai Thùy. Bỗng nó quay lại hỏi Hải Linh:
- Cô có đi không? cô đi cùng với Gia Huy luôn nhá.
- Không cô với chú có chút chuyện cháu đi chơi với cô chú ý đi.- hần nói rồi kéo lên xe.

Thằng nhỏ cũng chẳng nói gì thêm việc nó quan tâm bây giờ là đi chợ đêm nó chưa từng đi bao giờ. Nhật Duy dĩ nhiên sẽ chẳng đời nào chịu đi đến những chỗ như vậy nên về trước nhưng cậu đâu có về nhà mà vào thẳng quán bar. Kiều Trang cũng chẳng đi nốt con nhỏ về kí túc ôn bài cho kì thi sắp tới. Thế nên ở chợ đêm bây giờ chỉ có Minh Cường và Mai Thùy đi chơi với thằng nhỏ

* Heaven Bar *

Quán này khá yên tĩnh hợp với tính cách của cậu nên ngoài quán bar NO.1 ra thì đây là quán Nhật Duy thường đến. Quán khá rộng chia thành từng tầng khác nhau tầng 1 dành cho những khách muốn nhảy dance và cho các DJ chơi nhạc, tầng 2 dành cho những cặp gà bông và bạn bè có thể đến đây nói chuyện cuối cùng là tầng 3 những người muốn yên tĩnh và lẽ dĩ nhiên Nhật Duy ngồi ở đây. Cậu vẫn ngồi chỗ cũ một bàn ở góc trong cùng của quán gọi một ly cafe cậu đưa ánh mắt ra cửa bỗng có dáng người quen bước vào, là Kiều Trang.

- Kiều Trang. Cô ta mà cũng đến đây sao?

Con nhỏ ngồi bàn cạnh cửa sổ nó cũng gọi ly cafe đen nhưng không đường thấy nó uống một cách ngon lành Nhật Duy hơi nhúm mày.

” Chẳng nhẽ cô ta không có vị giác? Uống vậy mà cũng uống được sao?

”- Nhật Duy nghĩ.

Kiều Trang phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ ngắm nhìn cảnh thành phố tấp lập về đêm uống được nửa cốc con nhỏ đứng lên tiến về phía chiếc piano nó chơi một bản nhạc buồn đầy sâu lắng của Giovanni Marradi (mình cũng không nhớ về cái tên bản nhạc này). Nhật Duy ngỡ ngàng vì kĩ năng chơi đàn của Kiều Trang những nốt nhạc được đánh một cách thuần thục chắc con nhỏ phải chịu khó tập luyện dữ lắm mới chơi được như vậy. Kiều Trang kết thúc bản nhạc trong sự vỗ tay của mọi người, về chỗ bắt gặp ánh mắt của Nhật Duy nó hơi ngạc nhiên một chút rồi nở một nụ cười nhẹ về lại bàn ngồi. Cậu đứng lên tiến về chỗ con nhỏ.

- Cô chơi hay lắm.
- Cảm ơn.
- Tôi ngồi đây được chứ?
- Um.

Kiều Trang nhấp 1 hớp cafe Nhật Duy để ý kĩ xem phản ứng của Trang ra sao nhưng nó vẫn không có một chút biểu hiện nhăn mặt nào cả. Nhật Duy hỏi:

- Cô không thấy đắng sao?

Trang hơi ngạc nhiên vì câu hỏi này nó nhúm mặt hỏi lại:

- Sao anh biết cafe của tôi không có đường?
- À tôi ngồi bàn bên kia thấy cô uống cafe mà không cho đường.
- Um tôi thích vậy.

- Thích?

- Um. Anh có muốn uống thử không?

- Được thôi.- nói rồi Duy dơ tay ra hiệu cho cô bồi bàn.- Cô cho tôi một ly cafe đen.

- Dạ sẽ có ngay.

Cô ấy đã mang ly cafe mới cho cậu nhắc một hạm uống thử cậu vội bỏ xuống.

- Đáng quá.

- Hihi.- Trang cười đây là lần đầu tiên con nhỏ cười trước một người con trai (ngoại trừ Mạnh Quân trong hội mà) nụ cười của nó khiến trái tim Duy hơi xao động.

Con nhỏ nói tiếp:

- Ngày trước lúc tôi tập uống cũng vậy nhưng rồi tôi cũng dần quen với cái vị đắng này và giờ thì tôi thích nó.

- Cô tập uống nó từ khi nào?

-...Khi mẹ tôi mất.

- Tôi...xin lỗi.

- Không sao tôi cũng đã quen với những câu hỏi kiểu như vậy.- nó cười buồn.

- Mẹ cô chắc đẹp lắm.

- Um bà ấy cũng từng là hoa khôi của trường đại học y.

- Bố cô chắc yêu mẹ cô lắm.

- Không ông ấy đâu có quan tâm tới mẹ con tôi. Mẹ tôi mất chưa được bao lâu ông ấy đã rước về một người phụ khác, bà ta đáng tuổi làm cháu ông ấy. Tôi không được hưởng một tuổi thơ trọn vẹn như những đứa trẻ khác bà ấy luôn đánh đập tôi ngay cả trước mặt ông ấy nhưng ông ấy vẫn để yên cho bà ta làm vậy.- Trang vừa nói vừa khóc. Những giọt nước mắt như những viên pha lê lăn dài trên khuôn mặt xinh đẹp của nó. Lòng Duy dấy lên một sự đau xót khó tả cậu lấy tay lau đi những giọt nước mắt đó.

- Tôi xin lỗi vì đã hỏi cô quá nhiều. Muộn rồi để tôi đưa cô về.

Cả hai bước ra quán Duy nói sẽ trở Trang về nhưng con nhỏ không chịu nó nói muốn đi bộ cho thư giãn. Duy không an tâm nên đồng ý đi bộ cùng nó. Bỗng Duy lên tiếng phá vỡ sự yên lặng:

- Cô có muốn biết về tôi không?

Trang rất ngạc nhiên vì lời mời này, Nhật Duy thường ngày nó biết không như vậy. Trang nói:

- Được thôi.

- Tôi may mắn hơn cô một chút tôi có đầy đủ cả cha lẫn mẹ.

Câu nói này của hắn làm Trang hơi chạnh lòng.

- Nhưng có cũng như không họ chẳng bao giờ đến thăm tôi cả, họ luôn tất bật với công việc của mình một chút thời gian dành cho tôi cũng không có. Tôi còn nhớ hồi năm tôi 9 tuổi tôi bị một tai nạn giao thông nhẹ phải nằm viện mất vài tuần nhưng họ cũng chẳng thêm quan tâm đến tôi ra sao họ đến thăm tôi được vài phút lại đi ngay với cái lí do quen thuộc là công việc.

- Còn bây giờ thì sao?

9. Chương 9

- Bây giờ để tiện cho công việc làm ăn nên họ chuyển qua Mĩ sống nhưng tôi không muốn sang bên đó nên đã ở lại đây.

.....Khu kí túc nữ.....

- Đến nơi rồi cô mau vào đi.

- Tạm biệt.- Trang nói.

- Trang này khi cô cười rất xinh.- Nhật Duy nói làm mặt con nỏ đỏ bừng. Cậu thấy mặt con nỏ lúc này trông thật dễ thương cậu cười nhẹ.- Haha cô không nên quá căng thẳng vì một lời khen như thế.

- Hả?...Nhật Duy này đừng có cười nữa chói mắt quá.- con nỏ lấy tay che mắt.

Nghe vậy Nhật Duy thôi cười mặt cậu bây giờ cũng chẳng khác gì mặt Trang lúc này. Trang nói:

- Cậu không nên quá căng thẳng vì một lời khen. Haha.

* Chợ đêm *

- A lại thua nữa rồi.- Mai Thùy nói.

- Chán quá chơi trò khác đi cô.- cả 2 người lại kéo tay nhau đi. Minh Cường chạy đi chạy lại chóng hết cả mặt cứ hết chạy đi mua nước uống lại đi ăn kem rồi lại chạy đi đổi tiền xu,...nhưng thấy họ vui thì sự mệt mỏi này cũng bớt đi phần nào.

Bây giờ họ đang chơi trò bắn súng Gia Huy đã đứng đây nửa tiếng đồng hồ mà chẳng bắn trúng lần nào.

- Úi da lại trượt nữa.- thằng nhỏ kêu lên.

- Cháu nên nhắm cho chính xác.- Mai Thùy Khuyên.

” bằng, bằng

” cả hai phát súng đều trượt.

- Lần này là lần cuối rồi cậu bé.- ông chủ quán nói.

- Cho cháu thêm một lần thôi.- Gia Huy năn nỉ.

- Nếu muốn chơi tiếp thì phải nhét thêm tiền vào máy.- ông ta thẳng thừng nói.

Nó móc túi bên trái bên phải, bên trên bên dưới đã hết nhẵn chẳng còn một đồng xu nào cả thằng nhỏ quay sang Mai Thùy nói:

- Cháu hết tiền rồi cô xem còn có đồng xu nào không?

Mai Thùy cũng vậy hết sạch chẳng còn một cắc dính túi và giờ chỉ còn lại mỗi Cường. Mai Thùy quay sang thấy Minh Cường đứng khoanh tay dựa vào cây cột gần đó gọi Cường:

- Cường.

Nghe vậy Cường chán nản đi lại.

- Về hả?

- Không.

- Vậy đi đổi tiền xu? hết rồi không còn tiền để đổi nữa đâu.

- Anh thử tìm xem trong túi còn không?

Cường móc túi quần lấy ra 2 đồng 5 nghìn.

- Còn 2 đồng này.

- A yêu chú Cường nhất hihi.- thằng nhỏ giật đồng xu từ tay Cường đưa cho ông chủ quán.

” Bằng

”

- Trượt rồi.- Mai Thùy nói.

- Lần này nhất định sẽ được.- thằng nhỏ nói với giọng đầy quyết tâm.

” Bằng

”

- Không thể như thế cháu đã ngắm rất kĩ mới bắn mà.

- Còn một lần nữa mà đừng nản như thế. Lần này chắc chắn sẽ được.

- A chú Cường chú chẳng phải giỏi cái việc bắn súng này lắm sao.- thằng nhỏ chớp chớp mắt nói.- chú, chú bắn cho cháu nhá.

- Không cháu tự đi bắn đi.

- Chú.

- ...

- Anh chiều thằng nhỏ một chút đi nó đã đứng bắn nửa tiếng đồng hồ rồi.

- Chú.- Gia Huy mắt long lanh nói.- chú không thương Gia Huy hả?

- Thôi thôi được rồi đừng có khóc.

Biết Cường đã mắc bẫy nên thằng nhỏ quay ngoắt 180* nhe răng ra cười.

- Bắn đi chú nhớ là vào hồng tâm nha.

Cường lấy khẩu súng từ tay thằng nhỏ nhìn vào hồng tâm

” bằng

”.

- AAAAAAA trúng rồi hihi.- cả 2 cô cháu hét lên.

- Chú Cường muôn năm. Yeah!!! hihi.

- Được rồi bây giờ thì chọn lấy một món quà rồi về thôi.

Thằng nhỏ cầm con gấu trên tay sung sướng nói:

- Chắc Nana thích con gấu lắm đây hihi.

Vừa lên xe Gia Huy đã nằm ôm con gấu bông mà ngủ ngon lành. Sau khi đưa Gia Huy về thì trên xe lúc này chỉ còn mỗi Minh Cường và Mai Thùy (không kể bác lái xe) hai người họ ngồi cạnh nhau nhưng chẳng biết nói với nhau câu gì cả. Thực ra Minh Cường đã có ý với Thùy từ lâu nhưng không dám nói ra vì lúc đó hân và nó còn đang là kẻ thù. Bỗng Mai Thùy nói:

- Anh cho tôi xuống ở ngã tư phía trước tôi có thể tự về được.

- Để tôi đưa em về chứ tối rồi đi một mình nguy hiểm lắm đường vào khu kí túc cũng tối nữa.

- À vậy cảm ơn anh.

- Không sao đó là việc tôi nên làm.

- Anh tốt thật hihi.

” Lại loạn nhịp nữa rồi có khi phải về đi kiểm tra tim.

”- Minh Cường nghĩ.

Cậu buột miệng hỏi Thùy:

- Thùy này em có người yêu chưa?

- Dạ hihi em chưa có.

- Vậy...em...

- Sao hả anh?

- Em có thể làm người yêu anh được chứ?- Cường lấy hết can đảm để nói câu đó tim cậu đang đập thình thịch, mồ hôi túa ra.

Mai Thùy hơi sững sốt trước lời đề nghị này.

Bỗng xe dừng lại trước cửa kí túc cả 2 bước xuống xe Minh Cường cảm thấy tiếc nuối khi chưa có câu trả lời, cậu nói:

- Tạm biệt.

- Tạm biệt.- Mai Thùy.

Thùy cả đêm suy nghĩ về câu nói của Cường cuối cùng con nhỏ cũng đã biết mình nên trả lời cậu ra sao. Thùy quyết định ngày mai sẽ nói.

* * * * Nhà hàng Heaven Love *

Hắn và nó đang ở đây trên tầng thượng của nhà hàng. Hôm nay hắn đã tự trang trí mọi thứ từ những chiếc bóng bay, chọn bản nhạc, tự làm chiếc bánh gato...để chúc mừng nó đạt danh hiệu hotgirl nhưng không ngờ...

- Khung cảnh nơi đây đẹp thật.- nó khen.

- Ủ em thích chứ?

- Rất thích, em thích ngắm cảnh vật từ trên ặc dù em rất sợ độ cao hihi.

Hắn đến bên nó vòng tay mình từ sau ôm nó vào lòng.

- Em rất đẹp Hải Linh ak.

Câu nói của hắn làm trái tim nó đập loạn nhịp mặt nó dần đỏ lên hắn quay nhẹ người nó về mình nói:

- Hải Linh à anh yêu em. em cũng yêu anh chứ?- hắn hỏi.

Nó e ngại không trả lời. Hắn nói tiếp:

- Được rồi không trả lời cũng được nếu em yêu anh thì hôn vào môi anh 2 cái còn nếu không thì hôn 1 cái. Em chọn đi.

- Hả?- mặt nó đỏ bừng lên khi nghe câu đó của hắn.

- Nhanh lên anh đếm từ 1 đến 3 em phải trả lời anh đấy.

-.....

-1.

- Anh cho em cách khác được không?

- Không. Nhanh lên.

- Nhưng...

- 2.

-.....

- B...um.

Nó kiễng chân lên vòng tay qua cổ, đặt môi mình lên môi của hắn. Hắn ôm lấy nó đón nhận nụ hôn ngọt ngào đây là lần đầu tiên nó chủ động hôn hắn vì thế hắn cảm thấy rất vui. Đây chỉ có mình hắn vui mà cả nó cũng vậy nó cảm thấy cuộc sống thật ngọt ngào kể từ khi có hắn. Bỗng chuông điện thoại của hắn reo nó và hắn buông nhau ra.

” Bực mình thật đúng cái lúc này thì gọi điện. Đồ phá đám

”- hắn nghĩ.

Mở máy ra là Hoàng Anh gọi đến. Hắn nhắc máy.

- Có chuyện gì không?

- Cậu làm sao thế?

- Không sao. Có chuyện gì không?- hắn bực mình nói.

- Tôi chỉ gọi điện nhắc cậu ngày mai kế hoạch của chúng ta sẽ bắt đầu.

- Ừ biết rồi.- nói xong hắn cúp máy cái rụp.

- Ô thằng này chưa nói hết mà tự dưng nổi nóng.- Hoàng Anh thắc mắc.

Nhìn đồng hồ cũng đã 12h15 nó nói:

- Mình về thôi anh.

- Ừ.

” Tiếc quá cái thằng trời đánh không dưng đi gọi điện thoại tức quá.

”

- Anh sao vậy?- nó nói khi thấy hắn cứ đứng suy nghĩ gì đó.

- À không sao. Về thôi em.

.....

Họ về nhà bà Nhung và ông Hùng vẫn chưa ngủ họ đang ngồi ở ngoài phòng khách đợi 2 người. Thấy 2 đứa về bà Nhung chạy lại hỏi:

- Thiếu gia đã về.- ông Hùng và bà Nhung cúi nhẹ người chào.

- Chào ông bà.-2 đứa nói.

- Thiếu gia đi đâu mà giờ này mới về?- bà ấy hỏi.

- À tôi và Hải Linh có chút chuyện thôi tôi về phòng đây. Hải Linh em cũng đi ngủ đi muộn rồi đấy.

- À vâng thưa thiếu gia.

Lên đến phòng hắn mở máy nhắn tin ngay cho nó.

” Hai Linh nu hon ban nay van chua xong dau em phai hon lai day nha. Chuc em ngu ngon hon em.

”

Nó đọc xong tin nhắn mặt đỏ ửng lên.

- Trời ơi vậy con chưa đủ sao?

- Chào buổi sáng.- nó mỉm cười chào mọi người.

- Hải Linh chị có chuyện gì mà vui thế?- Trúc hỏi.

- Không có gì đâu em hihi.

- Chắc con nhỏ đang yêu đấy.- chị Hằng nói.

- Á...

- Sao chị biết vậy?- mọi người quay sang hỏi.

- Thì khi yêu ai mà chẳng thế ngay cả chị cũng vậy mà.

- Á à haha.- cả bọn cười.

- Thế anh Tùng ngày trước thổ lộ với chị như thế nào kể cho bọn em nghe đi. Cũng coi như giúp Hải Linh nó có một chút kinh nghiệm khi yêu hihi.

Mặt nó bây giờ là một quả cà chua chín.

.....

- Haha vậy về sau như thế nào?

- Thì anh ý đứng trước cửa nhà chị tỏ tình nhưng chị cứ ngồi ở trên phòng ý ai ngờ đâu đứng được 20 giờ đó thì con chó nhà hàng xóm nó bị tuột dây xích nên chạy ra đuổi cắn anh ý.

- Haha.- cả đám cười âm lên.

- Vậy có làm sao không?

- Hihi nó nhảy lên đớp cho 1 cái vào mông thế là phải đem vào bệnh viện tiêm phòng.

- Haha.

- Anh ấy hỏi chị có đồng ý yêu không thì chị nói để suy nghĩ đã. Nhưng anh ấy bảo nếu không trả lời ngay bây giờ thì ngày nào anh ấy cũng đến tỏ tình cho khi nào có câu trả lời mới thôi.

- Anh ấy không sợ chó cắn tiếp à?

- haizzzz anh ấy hát luôn cho chị nghe bài I don't care.

- Haha...

Họ cứ mãi nói chuyện mà không để ý đằng sau bà Nhung đã đứng đó từ rất lâu.

- Cách tỏ tình của anh bạn trai cô độc đáo thật.- bà ta nói.

- Chứ không à...ơ bà Nhung.- chị Hằng áp úng nói.

- Dạ chào bà.- cả bọn quay sang đồng thanh.

- Tháng này các cô sẽ bị trừ lương.- bà ấy lạnh lùng nói.- Hải Linh cô mau lên phòng gọi thiếu gia dậy đi.

- Dạ.

Đợi bà ấy đi khuất cả bọn quay ra đổ lỗi cho nhau.

- Chúng mày cười to thế bà ấy biết là phải.

- Ai bảo chuyện của chị ấy buồn cười quá. Hứ...

* Phòng hắc *

- Nhất Bảo anh dậy đi.- nó gọi. Chưa để nó gọi lần thứ 2 hắc đã ra mở cửa.

” Chụt

” một cái hôn bất ngờ dành cho nó.

- Chào buổi sáng e yêu.- hắc nói.

- Sao hôm nay anh dậy sớm vậy?- nó ngạc nhiên hỏi.

- Chẳng nhẽ ngày nào cũng để em gọi hoài như vậy tội nghiệp cái cổ họng của em yêu.

- Anh bỏ cái từ

"yêu

" ở cuối đi.

- Không anh không thích em yêu của anh à.

Hải Linh mau bảo thiếu gia xuống dùng bữa đi sắp muộn học rồi đấy.

- tiếng nói của bà Nhung phát ra từ cái con robot.

- Không nói nữa anh cũng nghe thấy rồi đấy mau xuống ăn sáng đi.

- Anh biết rồi em yêu hihi.

.....

* Trường đại học *

- Nhất Bảo có cần thiết phải làm như vậy không. Nếu cậu muốn thay đổi suy nghĩ thì bây giờ vẫn còn kịp đấy.- Nhật Duy nói.

- Không mình quyết định rồi. Mình phải cho bà ta thấy nỗi đau bị người thân phản bội.

- Nhất Bảo dù sao bà ta cũng đã biết lỗi của mình rồi mà.- Hoàng Anh.

- Biết lỗi hứ. Một câu xin lỗi của bà ấy có thể làm ba mình sống lại không? Thôi không nói gì nữa mình đã quyết định rồi kế hoạch vẫn tiến hành theo dự định.

- Ủ.

- Mà không biết thằng Cường nó đâu rồi nhỉ? Chẳng thấy mặt mũi nó từ sáng.- Hoàng Anh hỏi.

* Khuôn viên trường *

Minh Cường đi qua đi lại sốt ruột chờ Mai Thùy thấy con nhỏ cậu nở một nụ cười, nụ cười này đã làm bao nhiêu trái tim của các cô gái rung động. Mai Thùy đã đứng trước mặt cậu, cậu hỏi:

- Em tìm anh có phải em đã có câu trả lời rồi không?

- À...ừm.

- Vậy câu trả lời của em là...

- Em...em đồng ý.- nó mà mặt con nhỏ đỏ hết cả lên.

- Thật không?- Minh Cường như không tin vào những gì mình nghe thấy nên hỏi lại.

Mai Thùy không trả lời chỉ khẽ gật đầu. Thấy vậy Minh Cường ôm lấy nó bế nó lên quay mấy vòng liền làm Thùy chóng mặt.

- Anh thả em xuống đi mọi người nhìn kìa.- Thùy ngại ngùng nói.

- Hihi. Mai Thùy anh yêu em.

Câu nói của Cường làm những người xung quanh đi qua đều quay lại nhìn hai người họ, bắt gặp ánh mắt của mọi người cả 2 đứa mặt đỏ bừng như trái gấc chín.

Về lớp đúng lúc bọn hán cũng chuẩn bị đi.

- Mày đi đâu mà để bọn tao kiếm muốn rút con ngươi ra ngoài luôn vậy hả? Tính cho tụi này leo cây sao?- Hoàng Anh tức giận nói/

- Hihi đừng nóng mà nổi mụn.

- Từ nhỏ tới giờ tao còn chưa biết cái nốt mụn nó như thế nào đâu. Mau đi thôi.

- Đi đâu?- Minh Cường ngơ ngác hỏi.

- Về công ty.- hần nói.

Ngồi trên xe Cường chẳng để tâm vào cuộc bàn luận mà cứ mãi nghĩ đến chuyện ban nãy rồi cứ ngồi đó mà cười một mình. Thấy vậy Hoàng Anh lay người hỏi:

- Cường, Cường mày làm sao thế?

- Hả? À không sao hihi.

- Hihi mà cười nãy giờ rồi đây tao tưởng quai hàm của mày nó sái rồi chứ.- Hoàng Anh nói.

- Haha.

- Cái gì chứ tao chỉ không tập chung một chút thôi mà. Hẹn tiếp đi.

- Sax.- cả bọn đồng thanh.

- Những ngày này có rất nhiều việc cần giải quyết nên các cậu hãy dẹp hết chuyện riêng tư sang một bên được không?- hần hỏi.

- Ừ.

* Công ty Dream Away *

- Thưa giám đốc sắp tới giờ ra mắt sản phẩm rồi.- cô thư kí bước vào nói.

- Tôi biết rồi.

- Chúng ta xuống thôi.- hần quay sang mọi người nói.

30 phút sau giờ ra mắt sản phẩm.

- Nhất Bảo trên báo đưa tin sản phẩm của mẹ cậu chứa chất phụ da này.- Hoàng Anh cầm cái laptop chạy sang phòng hần báo.

- Hừ cho bà ta chịu can cái tội làm ăn không đàng hoàng.

- Trời ơi cổ phiếu công ty Young Life tụt rồi nè.- Hoàng Anh.

- Đây mới là sự khởi đầu thôi. Hoàng Anh cậu làm tốt lắm.- hần lạnh lùng nói.

- Có gì đâu mình thích công việc này nên mới giúp cậu thôi hihi.

- Thưa giám đốc đây là bảng kết quả của việc tiêu thụ sản phẩm mới của chúng ta.- Cô thư kí đưa cho hần.

- Cảm ơn cô. Hôm nay cô có thể về sớm. (trời nhìn lại đồng hồ xem mấy giờ rồi mà kêu về sớm 1h kém rồi chứ sớm sửa gì)

- Dạ chào giám đốc. Chào phó giám đốc.

- Ừ chào cô. - Nhất Bảo này mọi việc ngày mai đã chuẩn bị xong.- Minh Cường nói.

- Cậu làm tốt lắm.

- Bảo việc của tôi cũng đã xong rồi đây sẽ là kế hoạch tiếp theo và những việc chúng ta cần làm vào ngày mai.- Nhật Duy.

- Cảm ơn các cậu nhiều lắm. Mình rất hạnh phúc khi có những người bạn thiên tài như các cậu.- hần hạnh phúc nói.

- Bọn mình chỉ làm theo ý tưởng của cậu thôi mà đừng khách sáo thế.- Minh Cường.

- Ừ đúng rồi đây không có những ý tưởng này thì bọn mình cũng đâu có việc gì để làm hihi.- Hoàng Anh.

- Mình đói lắm rồi. Đi ăn thôi.- Nhật Duy ôm cái bụng đói meo.

- Muộn vậy rồi sao. Chết mình rồi mình quên mất cuộc hẹn với Hải Linh không biết bây giờ cô ấy về chưa.- hần vừa nói vừa mở điện thoại ra thấy mấy chục cuộc gọi nhỡ của nó liền gọi ngay. Nó không nghe máy.

- Sao rồi không nghe máy hả?- Hoàng Anh hỏi.

- Ủ.

- Biết hôm nay đi làm mà sao còn hẹn với chả hò.- Minh Cường nói

- Ủ thì hôm nay là ngày mẹ Hải Linh sẽ mổ. Thôi không nói nữa mình vào bệnh viện đây.

- Trời ơi ông con để tương lai lần này mất điểm với mẹ vợ rồi.- Hoàng Anh.

- Hey đợi chút bọn mình vào cùng luôn.- Nhật Duy gọi với theo.

* Bệnh viện *

Mẹ nó đang nằm trong phòng mổ, 5 tiếng đồng hồ trôi qua đã quá 1 tiếng mà ca mổ vẫn chưa xong nó thấp thỏm đứng ngồi không yên lo lắng không biết tình hình mẹ nó sao rồi.

- Hải Linh em ngồi xuống đi mẹ sẽ không sao đâu.- Kiều Trang nói.

- Nhưng em lo lắm.

- Không sao đâu ca mổ sẽ thành công thôi.- Mai Thùy.

Quỳnh Anh chạy lại với hàng núi đồ ăn trên tay đưa ọi người.

- Nay em ăn chút gì đi.- Quỳnh Anh đưa cho nói một cái bánh và hộp sữa.

- Em không ăn đâu anh chị ăn trước đi.- nó từ chối.

- Em ăn chút gì đi mới có sức mà lo ẹ.- Mạnh Quân khuyên.

Nó cầm lấy đồ ăn từ tay Quỳnh nhưng cũng chẳng động đến chút nào.

- Sao không thấy Nhất Bảo đến nhỉ?- Mai Thùy hỏi.

- Em đã nói cho Bảo biết hôm nay mẹ em mổ chưa?- Kiều Trang hỏi.

- Em nói rồi.

- Thử điện thoại cho anh ta xem.- Quân nói.

- Em có gọi nhưng không nhắc máy đến lớp thì anh chị ý nói nhóm Nhất Bảo không có mặt từ đầu giờ.

- Ủ thì đúng rồi cho Hoàng Anh ông ấy cũng không nhắc máy. Chẳng hiểu bọn họ đang làm cái trò gì nữa.

* Bọn hấn *

- Sao lại nổ lốp vào lúc này chứ.- hấn bực mình nói.- thôi bắt taxi đi.

- Giờ này thì làm gì còn taxi nữa mà bắt 1h sáng rồi ông ơi.- Hoàng Anh nói.

- Chạy bộ thôi.- hấn vừa nói vừa chạy đi.

- Không phải chứ.- Hoàng Anh và Minh Cường thốt lên.

* Công ty Young Life *

- Thưa giám đốc sản phẩm mới của chúng ta đã không được tung lên thị trường nữa. Nguy cơ ra hầu tòa là rất cao.- ông phó tổng thông báo.

- Sao lại xảy ra chuyện này? Trước khi cho ra mắt sản phẩm chúng ta đã cho thử nghiệm và đạt kết quả tốt thì sao lại có chuyện khách hàng dùng sản phẩm lại bị kích ứng da như vậy?- mẹ hấn tức giận nói.

- Dạ đúng là như vậy khi chúng tôi thu hồi lại các sản phẩm và mang về xét nghiệm thì đúng là sản phẩm có chứa chất phụ da.- ông ta tiếp tục nói.

- Vậy đã tìm hiểu nguyên nhân do đâu chưa?

- Dạ chưa.- ông ta nói nhỏ.

- Sao? các anh làm ăn như vậy đó hả.- mẹ hấn tức giận nói.- Tôi muốn gặp khách hàng đó, hiện giờ người đó đang nằm ở viện nào?
- Dạ bệnh viện Da liễu Hà Nội ạ.
- Được rồi chúng ta sẽ đến đó khi trời sáng.Về phía các cổ đông thì sao rồi?
- Dạ họ đang rất hoang mang khi biết tin và chuyện cổ phiếu của công ty đang trượt giá họ yêu cầu mở cuộc họp cổ đông ngay bây giờ.
- Được rồi thông báo với họ 2h chiều mai sẽ họp cổ đông.
- Dạ. Tôi xin phép.
- Trưởng phòng Lưu hãy lấy kết quả thử nghiệm hôm trước và hôm nay của sản phẩm lên bàn làm việc cầu tôi vào ngày mai.
- Dạ thưa giám đốc.
- Được rồi anh có thể ra ngoài.- bà ta quay sang cô thư kí nói.- Tôi muốn mở cuộc họp báo vào ngày mai lúc 5h chiều hãy nói mọi người chuẩn bị.
- Dạ.
- Chuẩn bị xe đi.
- Vâng thưa bà.
- * Bệnh viện *
- Học...học cô...y tá...học...cho hỏi...bệnh...bệnh nhân Trần...Hải Thanh đã mổ xong chưa.- hấn nói ngắt quãng vì mệt. theo sau là bọn Hoàng Anh người nào người đấy thở hồng hộc.
- Cô y tá mãi mê ngắm vẻ đẹp zai của hấn mà chẳng để ý đến những gì hấn vừa nói cho đến khi hấn nhắc lại đến lần thứ 3 cô ấy mới trả lời:
- Anh vừa nói gì ạ.- cô ta nói mà mặt cứ đỏ bừng lên hai mắt là 2 trái tim to đùng nhìn hấn.
- Cho tôi hỏi bệnh nhân Trần Hải Thanh đang ở đâu?
- À bệnh nhân Trần Hải Thanh phải không?- cô y tá nói.
- Dạ đúng.
- Bệnh nhân đang ở phòng mổ vẫn chưa xong đâu anh.
- Dạ phòng mổ đi hướng nào?- hấn hỏi.

10. Chương 10

- Dạ lên tầng 5 ở đó có bảng hướng dẫn anh đi theo bảng là tới. Nhưng cầu thang máy bệnh viện đang có chút trục trặc phiền anh đi cầu thang bộ.- cô y tá ngại ngùng nói.
- Dạ cảm ơn cô.- nói rồi hấn chạy thẳng vào cầu thang bộ.
- Trời ơi không phải chứ. Hôm nay là cái ngày gì vậy trời.- Hoàng Anh mệt mỏi nói.
- Trời trong xanh mặt nước long lanh chim hót loanh quanh mà sấm đánh ngang tai vậy trời?- Minh Cường nói.
- Bức thang lên hỏi ông trời đi. Đi thôi cứ đứng đó mà than.- Nhật Duy.
- * Phòng mổ *

- Sao lâu vậy chị đã quá 2 tiếng rồi mà vẫn chưa xong hay có chuyện gì...- nó lo lắng nói, nước mắt đã lăn dài trên má.
- Em bình tĩnh đi sẽ không có chuyện gì đâu. Lạc quan lên em.- Mai Thùy trấn an.
- Em lo lắm hix...hix...hix mẹ phải bình an đây...- nó cầu nguyện.
- Học...học...học...sao mình...không thấy...mà ở...phòng mổ số mấy?- Minh Cường hỏi.
- Mình...mình quên không...không...- hần nói không ra hơi.
- Không hỏi...chứ gì.- Cả bon đồng thanh.
- Ừ.

Nói rồi bọn hần lại chạy đi tìm. Thấy bọn hần Kiều Trang gọi lớn:

- Nhất Bảo ở đây.

Bọn hần chạy lại. Hần thấy nó khóc lo lắng hỏi:

- Hải Linh...mẹ...không sao chứ?

Nó ngược lên nhìn hần nước mắt vẫn lăn dài nức nở nói:

- Ca mổ...đã quá 2 tiếng...nhưng mẹ vẫn...vẫn chưa ra.

Hần ôm lấy nó trấn an:

- Mẹ sẽ không sao đâu. Em đừng lo sẽ không có chuyện gì đâu.

Mai Thùy nhường chỗ cho hần ngồi cạnh nó con nhỏ chạy lại chỗ Minh Cường. Cường cười tươi khi thấy gặp Mai Thùy, con nhỏ lau những giọt mồ hôi trên mặt cậu hỏi:

- Anh có mệt không?
- Không thấy em anh hết mệt rồi hihi.

Mai Thùy ngượng ngùng nói:

- Thật không?
- Thật đấy hihi.- Tranh thủ lúc mọi người không để ý Cường hôn nhẹ lên má Thùy làm mặt con nhỏ đỏ ửng.
- Mọi người thấy đấy.
- Mặc kệ chúng ta yêu nhau chuyện đấy thì có sao.

Đến đôi cửa Hoàng Anh. Hoàng Anh chạy tới thì thấy Quỳnh Anh đang gục đầu vào người Mạnh Quân ngủ một cách ngon lành chẳng biết trời đất là gì cậu tức lắm máu ghen trong người nổi lên. Cậu đi nhanh về phía Quỳnh Anh gọi con nhỏ dậy, Quỳnh mắt nhắm mắt mở nhìn vào người con trai đang đứng trước mặt khi đã định hình rõ đó là Hoàng Anh con nhỏ đứng dậy ngơ ngác hỏi làm Mạnh Quân đang dựa cục đầu cái

” bóp

” vào ghế kêu oai oái:

- Sao anh lại ở nhà em?
- Nhà nào? trời đây là bệnh viện.- Hoàng Anh vẫn cái giọng tức giận nói.
- Ừ nhỉ em quên hihi.
- Sao em lại dựa cả người mình vào Mạnh Quân ngủ vậy hả?
- À em ngủ nên đâu biết được đâu. Mà các anh đi đâu mất hút từ sáng vậy hả?- Quỳnh nghiêm mặt hỏi.
- Bọn anh có việc đâu như em ở đó mà ngủ.

- Her anh ghen hả?- con nhỏ đưa ánh mắt nghi hoặc về phía Hoàng Anh. Hoàng Anh bị nói trúng tim đen ngập ngừng nói:

- Không...tất nhiên là không rồi.....

Nhật Duy và Kiều Trang thì vẫn cái tính cách lạnh lùng thường có chẳng ai nói chuyện với ai câu nào. Bỗng Kiều Trang len tiếng:

- Các cậu đi đâu khiến bọn Hải Linh lo lắng thế?

- Ừ tụi tôi có chút việc cần giải quyết.- Duy vẫn cái giọng lạnh băng nói.

- Ừ.

Câu nói của Nhật Duy khiến Trang hụt hẫng ngay hôm qua sau khi nói chuyện với Duy đây là lần đầu tiên nó tiết lộ cho 1 người về hoàn cảnh của mình, tuy chưa tiếp xúc nhiều với Duy nhưng nó có cảm giác an toàn nên con nhỏ đã nói bí mật đó cho cậu. Cả đêm nó suy nghĩ về cậu nhớ đến lời khen của Duy

Lúc cậu cười rất đẹp

nó lại nở một nụ cười, rồi sáng nay khi nghe tụi Hải Linh nói không liên lạc được với ai trong nhóm hẳn con nhỏ cũng cảm thấy lo lắng.

- Kiều Trang cậu có muốn uống chút gì không?- Duy hỏi.

- À ưm.

- Vậy đi uống cafe với tôi không tiện thể mua ọi người luôn.

- Ừ.- con nhỏ cười.

Nụ cười của nó khiến trái tim Duy sưng lại trong giây lát. Lại cảm giác này nó đã xuất hiện lần đầu tiên khi cậu nhìn Trang cười vào tối hôm đó và giờ đây lại một lần nữa khi thấy Trang cười trong cậu có một cảm giác khó diễn tả, mặt cậu dần đỏ lên. Cậu quay sang chỗ khác để Trang không nhìn thấy khuôn mặt đang đỏ của mình.

- Đi thôi.

- Ừ.

* 6h sáng *

Ca mổ thay tử cung của mẹ nó đã xong, cửa phòng mổ mở ra tụi nó chạy lại hỏi:

- Bác sĩ mẹ cháu sao rồi?- nó lo lắng hỏi.

- Cháu đừng lo ca phẫu thuật thành công.- ông ấy mỉm cười nói.

- Cảm ơn bác sĩ.- nó vui mừng nói.

- Em đừng khóc mẹ không sao rồi.- hẳn khuyên.

...

Cả đêm qua chẳng chợp mắt được lúc nào trên mặt mọi người hiện rõ vẻ mệt mỏi. Nó và hẳn ngồi cạnh giường bệnh nắm chặt lấy đôi bàn tay của mẹ nó mà cầu nguyện mong mẹ sớm tỉnh lại. Quỳnh Anh và Hoàng Anh thì ra ngoài mua đồ ăn sáng về cho cả bọn từ nãy nhưng vẫn chưa thấy mặt mũi đứa nào đâu cả. Tất cả chưa ăn uống gì hôm qua cái bụng thì biểu tình dữ dội lắm rồi. Minh Cường nói:

- Trời 2 đứa này nó sang tận Châu Phi mua đồ ăn à. Đói quá hix...hix...hix. - Anh cố chịu một chút đi chắc họ cũng sắp về rồi đấy.- Mai Thùy an ủi.

- Để tôi gọi cho Hoàng Anh xem.- Nhật Duy móc điện thoại ra gọi Hoàng.- Nó không nhấc máy.

- Thằng quỷ này làm gì mà không nhấc máy vậy trời.- Minh Cường.

- Để em gọi cho Quỳnh Anh....Ồ điện thoại con nhỏ đây mà.- Mai Thùy nói.

- 2 đứa này làm gì không biết. Đói quá cả làng ơi.

* Nhà hàng Asayu *

- Anh chị.- cô nhân viên gọi.

- Hihhi dạ đợi chúng tôi một chút ạ.- 2 đứa cười nói.

Quỳnh Anh kéo tay Hoàng Anh ra một bên nói nhỏ:

- Anh mau tìm lại xem có không?

Hoàng Anh lục túi trước túi sau cũng chẳng thấy cái bóp đâu cả.

- Không thấy.- Hoàng Anh nói.

- Làm thế nào đây?- Quỳnh Anh hỏi.- Chắc mọi người đang đói lắm, em cũng chỉ còn từng này tiền thôi không đủ trả nổi một món rẻ tiền nhất ở đây chứ chưa kể đến cái đồng đồ ăn này.- nó vừa nói vừa chìa ra tờ hai trăm nghìn.

- Để anh gọi thằng Cường nói nó mang tiền ra là xong hihi...Trời hết pin em thử lấy máy em ra gọi đi.

- Em không mang theo máy.

- Ôi mới sáng ra đã bị sao quả tạ nó chiếu thế này haizzzzzz.- Hoàng than vãn.

- A em có cách rồi hihi.

* * * 2 đứa trở lại quầy thanh toán, Quỳnh Anh nói:

- Chị ơi bọn em trả lại những món này được không chị?

- Hả đây là cách mà em nói đấy à?

- O...- cô ta ngơ ngác nói.

- Em làm sao vậy người ta không cho trả lại đồ ăn đâu.- Hoàng Anh nói nhỏ.

- Nhưng chúng ta đâu có mang tiền hơn nữa thức ăn vẫn còn nguyên chưa ăn tới thì trả lại cũng được chứ sao.

Đúng lúc đó một cô gái đi đến mặc chiếc váy ngắn quá đùi, cùng với áo 2 dây đi đứng yếu điệu thấy Hoàng Anh mắt cô ta sáng rực lên chạy lại hun một cái vào môi cậu làm Quỳnh Anh tức nổ đom đóm mắt.

- Honey em nhớ anh quá.- cô gái đó dựa sát người mình và Hoàng Anh nũng nịu nói.

Hoàng Anh cố đẩy cô ta ra nhưng mà cô ấy vẫn cứ bám chặt vào người cậu. Quỳnh Anh không thể chịu nổi khi thấy người yêu mình lại đi ôm ấp hôn hít đứa con gái khác ngay trước mặt mình. Nó với cái bản tính nóng nảy hơi đánh đá chút hihi giật phăng tay cô gái kia ra hỏi:

- Cô là ai mà dám ôm người yêu tôi?

- O con nhỏ này...Anh con đó là ai thế bồ mới hả?- Cô gái quay sang Hoàng hỏi.

- À....

- Tôi là người yêu anh ấy.- Quỳnh Anh thẳng thừng nói.

- Người yêu? Người như cô mà đòi làm người yêu Hoàng Anh à. Cô coi lại bản thân cô đi đừng có tự lừa dối mình như thế.

- Cô...vậy cô nghĩ mình là gì của anh ấy?

- Her tôi à? Tất nhiên tôi là vợ sắp cưới của Hoàng Anh rồi.

Câu nói này khiến mặt Quỳnh Anh biến sắc.

- Cô ấy là người yêu của anh.- Hoàng Anh nói.

- Anh...anh vừa nói gì. Thôi anh đừng đùa em nữa em biết loại con gái như cô ta không phải gu của anh mà.- vừa nói mà cô ta cứ dính chặt lấy người Hoàng Anh.

- Em bỏ tay ra đi.- Hoàng Anh nói.

- Anh sao vậy? chẳng nhẽ anh quên lời hứa với em rồi sao vào cái đêm hôm đó anh không nhớ gì à?

- Đêm hôm đó?- Quỳnh Anh không thể chịu đựng nổi nữa rồi nước mắt của nó đã tuôn rơi nó ôm mặt khóc chạy ra ngoài.

- Quỳnh Anh...- Hoàng Anh định đuổi theo nhưng bị cô gái kia ngăn lại.

- Anh không được đi. Hoàng Anh bẹn mình đi chơi nhá.

Hoàng Anh giật phăng tay cô gái đó ra nói:

- Cô tự đi chơi một mình đi.- nói rồi cậu chạy ra ngoài kiếm Quỳnh.

- Ô anh gì ơi anh chưa thanh toán tiền.- cô nhân viên gọi với theo.

Chạy ra đến cửa chẳng thấy bóng dáng Quỳnh Anh đâu cả.

- Quỳnh Anh, Quỳnh Anh...- Hoàng Anh vừa chạy vừa gọi.

Cậu đi tìm tất cả những chỗ mà cậu và Quỳnh Anh thường đến nhưng chẳng thấy con nhỏ đâu cả. Những tiếng gọi vẫn cứ vậy nhưng chẳng có ai trả lời cậu chạy chạy và chạy tìm kiếm Quỳnh Anh nhưng kết quả vẫn vậy. Không thấy con nhỏ đâu cả Hoàng Anh chạy về bệnh viện mong sao Quỳnh Anh về đấy.

* Bệnh viện *

Tay mẹ nó khê rung chứng tỏ mẹ nó đã sắp tỉnh lại nó ấn vào cái nút bên cạnh giường gọi bác sĩ mọi người chạy lại bên giường bệnh. Nó xúc động gọi mẹ:

- Mẹ mẹ ơi mẹ.

Mắt mẹ nó từ từ mở ra bà đảo mắt quanh phòng nhìn thấy mọi người bà nở một nụ cười hiền.

- Mẹ mẹ tỉnh lại rồi hix...hix...hix.

Bác sĩ đến khám ẹ nó.

- Các cơ quan đã làm việc lại tình trạng hiện giờ của bà Thanh rất tốt. Các cháu không phải lo nữa.

- Cảm ơn bác sĩ.

Nó chạy đến bên giường bệnh ôm chặt lấy mẹ nó. Bà Thanh đẩy nhẹ nó ra lau những giọt nước mắt trên khuôn mặt nó nói:

- Con lo ẹ lắm hả?

- Hihi không chỉ có con mà tất cả mọi người đều rất lo ẹ.

Mẹ nó cười, nói:

- Cảm ơn các con. Mẹ rất hạnh phúc khi có những người con như các con.

- MẸ.- Cả đám chúng nó chạy lại ôm bà.

Bà Thanh quay qua chỗ bọn hấn hỏi:

- Đây là... - Dạ cháu chào bác cháu là Vương Nhất Bảo là người yêu của Hải Linh ạ.- hấn cúi người chào.

Câu nói của hấn làm nó giật bắn mình. Sao hấn lại có thể nói chuyện đó và lúc này chứ, nó muốn đề quan hệ giữa nó và hấn lâu thêm một chút thì mới nói ẹ biết vậy mà bây giờ hấn lại...

- Ô vậy hả hihi chắc cháu vất vả lắm khi yêu con gái bác. Nó là một đứa bướng bỉnh nên cháu đừng chấp nặt nó mà hãy...

- Mẹ, mẹ nói gì thế.- nó nói nhỏ.

- Dạ không sao đâu bác cháu rất thích cái tính bướng bỉnh đó của Hải Linh cũng nhờ nó mà cháu với Linh mới đến được với nhau.

- Cháu nói vậy là sao?

- À không có gì đâu mẹ.

- Ừ.

Sau khi mọi người tự giới thiệu về mình xong đang nói chuyện vui vẻ thì Hoàng Anh chạy vào khiến mọi người giật bắn cả mình.

- Quỳnh...Quỳnh Anh...đã về chưa?

Thấy khuôn mặt trắng bệch của Hoàng mọi người lo lắng hỏi:

- Mà làm sao thế Hoàng?

- Anh uống nước đi.- Kiều Trang đưa cho Hoàng.

- Cảm ơn.- uống xong Hoàng vội hỏi.- Quỳnh Anh đã về chưa?

- Chưa chẳng phải mà với Quỳnh đi cùng nhau sao?- Minh Cường nói.

- Ừ nhưng xảy ra chút chuyện. O...cháu chào bác.- Hoàng Anh cúi người chào khi quay sang chỗ giường bệnh.- Cháu là Hoàng Anh bạn của Hải Linh ạ.

- Ừ rất vui được gặp cháu.

- Dạ cháu cũng vậy.

- Trông sắc mặt cháu không được tốt. Cháu bệnh hả?

- Dạ không ạ, cảm ơn bác đã hỏi thăm.

- Đã hết giờ thăm bệnh nhân mời người nhà ra ngoài.- cô y tá đi vào nói.

- Mẹ, mẹ nghỉ đi bọn con ở ngoài này có chuyện gì mẹ cứ gọi nhá.- nó nói.

- Các con cũng mệt rồi cứ về nghỉ ngơi đi ở đây đã có bác sĩ và y tá lo ẹ rồi.

- Dạ. Thôi mẹ nghỉ đi.

* Ngoài phòng bệnh *

Hoàng Anh kể lại chuyện đã xảy ra ọi người nghe. Minh Cường nói:

- Can cái tội đào hoa.

- Giờ mà còn trêu tao được à. Không biết cô ấy đang ở đâu nữa liệu cô ấy có làm chuyện gì đại dột không?

- Chắc chị ấy chỉ đi đâu quanh đây thôi. Sẽ không xảy ra chuyện gì đâu anh đừng lo lắng quá.- nó trấn an.

Nhìn đồng hồ cũng đã hơn 7h hẳn quay sang chỗ nó nói:

- Hải Linh anh...anh có việc cần làm...em ở đây chăm mẹ khi nào xong anh sẽ vào ngay.

- Vậy anh cứ đi đi không sao đâu.- nó nói vậy thôi chứ thực ra trong lòng nó thấy rất buồn.

- Ừ vậy bọn anh đi đây.

Sau khi về nhà thay đồ xong bọn hắn lập tức chạy đến công ty làm việc Hoàng Anh sẽ không tham gia vì còn phải tìm Quỳnh Anh. Hôm nay sẽ thực hiện tiếp kế hoạch thứ 2 mọi người trong công ty đang rất bận rộn, bữa trưa của bọn hắn cũng chỉ ăn qua loa cho xong. Cuối cùng công việc cũng đã giải quyết xong. Hắn vươn vai nói:

- Xong rồi. Bao giờ có kết quả gọi luôn ỉnh nhá. Mình cần đến cuộc họp báo.

.....

* Công ty Young Life 5h chiều *

- Thưa bà đã đến giờ rồi.- cô thư kí bước vào nói.

- Được rồi đi thôi.

Vừa thấy bà ta đi ra các paparazzi chụp lia lịa, sau khi đã ổn định chỗ ngồi bà ta lên tiếng nói:

- Chắc các bạn cũng đã biết lí do vì sao hôm nay tôi mở cuộc họp báo này.

- Thưa bà sản phẩm mới của công ty chứa chất phụ da gây ung thư cho người sử dụng bà giải thích sao về việc này?- một phóng viên hỏi.

- Tôi nghĩ đã có sự hiểu lầm ở đây. Trước khi ra mắt sản phẩm chúng tôi đã cho kiểm tra rất kĩ lưỡng và kết quả rất tốt...

- Nhưng theo thông tin cho biết thì chất parabens đã vượt quá mức quy định. Vậy là sao thưa bà?- phóng viên.

- Trên tay mọi người đều có kết quả kiểm nghiệm của sản phẩm chất parabens trong sản phẩm của chúng tôi đều không vượt quá mức quy định như những thông tin các bạn biết.

- Chuyện này là sao?- mọi người xì xào.

- Vậy khách hàng sử dụng sản phẩm của công ty đang phải nhập viện bà giải thích sao về việc này?

- Khách hàng đó có thể dùng một sản phẩm khác trước khi dùng sản phẩm của chúng tôi.

- Có nghĩa là người đó đã bị ung thư da từ trước khi dùng sản phẩm?

- Đúng vậy. Và tôi dám lấy danh dự hơn 10 năm làm trong nghề của mình ra bảo đảm rằng sản phẩm của chúng tôi hoàn toàn vô hại cho người sử dụng.

- Chuyện này có nhiều điểm nghi vấn quá.- mọi người nói với nhau.

- Nếu các bạn vẫn chưa tin vậy thì chúng ta hãy đợi kết quả điều tra từ phía công an. Cảm ơn các bạn đã tới đây, bây giờ cũng đã muộn mời các bạn ở lại dùng bữa với công ty.

- Hừ đồ giả tạo.- hần thắm nói, nhếch miệng cười rồi đứng lên đi.

* Nhà hần *

- Chào bà chủ.- mọi người trong nhà đứng xếp thành hai hàng ở cửa chào bà ta.

- Thiếu gia đâu?- bà ấy hỏi quản gia.

- Dạ cậu chủ chưa về.- bác Hùng nói.

- Vậy còn Gia Huy?

- Dạ cậu chủ đang ở trong phòng để tôi cho người đi gọi.

Gia Huy thấy bà ấy đang ngồi ở phòng khách liền chạy lại hôn nhẹ lên má chào:

- Bà nội. Sao hôm nay bà đến đây vậy? - Thì bà nhớ cục cưng nên đến không được sao?- bà ấy véo nhẹ má thằng nhỏ nói.

- Tất nhiên là được rồi ạ hihi.- bỗng mặt thằng nhỏ xì xuống thấy vậy bà ấy hỏi:

- Có chuyện gì thế cháu?

- Bà ơi chú đi cả ngày cô Hải Linh cũng vậy chẳng ai chơi với cháu cả. Chán quá!!!- thằng nhỏ than thở.

- Hải Linh? Hải Linh nào?- bà ấy ngạc nhiên hỏi.

- Cô Hải Linh người yêu chú Bảo bà không biết sao?- thằng nhỏ ngơ ngác hỏi.

- À ừ. Thôi chúng ta đi ăn tối.

- Vâng.- Gia Huy tuốt khỏi lòng bà nó chạy thẳng vào bếp.

Sao khi đã ăn tối xong bà ấy gọi bà Nhung ra hỏi:

- Nhung chuyện của Nhất Bảo với cô gái tên Hải Linh gì đó là sao?

- Dạ chuyện đó...

- Nói đi có thật Nhất Bảo đang có quan hệ với đứa con gái đó không?- bà ta nghiêm giọng hỏi.

- Dạ thưa bà...chuyện đó là thật.

- Sao?- bà ta hét lên.- Đã bao lâu rồi?

- Dạ cũng mới thôi ạ.

- Mới? tại sao không ai cho tôi hay? Tôi đã nói với bà mọi quan hệ của Nhất Bảo đều phải thông báo cho tôi biết có phải bà muốn bị đuổi việc không?

- Dạ thưa bà chủ tôi xin lỗi.- bà Nhung rồi rít nói.

- Bà ơi. Bà...- Gia Huy gọi.

Nhanh chóng bà ta thay đổi thái độ nở nụ cười với thằng nhỏ nói:

- Có chuyện gì không Huy?

- Cháu muốn ngủ bà đọc chuyện cho cháu nghe đi.- nó kéo tay năn nỉ bà nó.

- Mọi lần cháu ngủ đâu có cần đọc chuyện sao hôm nay...

- Bà đọc đi mà.

- Thôi được rồi về phòng nào.- trước khi đi bà ta quay lại nói nhỏ với bà Nhung- lần này tôi bỏ qua, đừng để xảy ra lần sau.

- Dạ cảm ơn bà.

.....

- Nay Hải Linh với thiếu gia hình như đang yêu nhau.

- Sao chị biết?

- Lúc đem trà lên phòng nghe thấy Gia Huy nó nói với bà chủ thế.

- Thật à kinh nha. Liệu thiếu gia có yêu Hải Linh thật không nhỉ hay lại chỉ như những lần khác?

- Chịu cái này về sau mới biết được.

- Trời ơi đau lòng quá vậy là hoàng tử lại yêu người con gái khác mà không phải là em sao.- Hương buồn rầu nói.

- Tĩnh lại đi em.- Trúc cốc nhẹ vào đầu Hương.

* Biệt thự Hoàng Gia *

- Mau cho người điều tra cho tôi cô gái này.- bà ta chìa tấm ảnh của nó ra.

- Dạ bà chủ có cần gì không ạ?

- Không. Ông ra ngoài được rồi.- bà ấy ra lệnh.

- Dạ chào bà.

- Có chuyện gì hả em?- ông Hoàng lăn xe vào phòng hỏi.

- Có chút chuyện ở công ty nhưng anh đừng lo em đã giải quyết rồi.

- Ừ em đừng làm việc quá sức. Có chuyện gì cần giúp em cứ nói với anh.

- Vâng đi nghỉ thôi anh.- bà ta nói rồi đẩy chiếc xe lăn về phòng ngủ.

Sáng hôm sau.

- Thưa bà việc điều tra về cô gái tên Hải Linh đã xong.- ông ấy vừa nói vừa đặt bản lí lịch của nó lên bàn làm việc của bà ấy.

Bà ta hết sức sửng sốt khi biết nó đang làm ô sin ở trong nhà của hần, bà ấy đập tay xuống bàn nói:

- Sao cô ta lại ở chung nhà với Nhất Bảo? Người như cô ta mà cũng dám yêu con trai tôi sao. Đạt anh xem thời gian nào rảnh không thông báo cho tôi, tôi cần gặp cô gái này.

- Dạ.

* Bệnh viện *

Bác sĩ đang khám lại ẹ nó ông nói tình hình sức khỏe của mẹ nó rất tốt tùy được cấy vào đã hoạt động bình thường bọn nó vui lắm khi nghe ông ấy nói vậy. Họ nói chuyện vui vẻ với nhau kể ẹ nó đủ thứ chuyện đã xảy ra khi bà nằm viện bỗng nhiên Quỳnh Anh từ ngoài bước vào với đôi mắt sưng húp mọi người rất ngạc nhiên khi thấy bộ dạng con nhỏ lúc này.

- Mẹ.- con nhỏ chạy lại ôm lấy bà khóc.- mẹ...con xin lỗi...giờ con mới vào thăm...mẹ được.

Bà ấy vuốt nhẹ mái tóc Quỳnh Anh cười, nói:

- Ủ không sao đâu con.

Để cho Quỳnh Anh ổn lại bà ấy hỏi:

- Có chuyện gì hả Quỳnh?

- Dạ...không ạ.

- Bọn em biết chuyện rồi.- nó nói.

- Quỳnh Anh hãy bỏ qua đi dù sao chuyện giữa Hoàng Anh và cô gái đó cũng là quá khứ rồi.- Mai Thùy khuyên.

- Mà hôm qua cậu đi đâu mọi người lo cho cậu lắm nhất là Hoàng Anh. Anh ấy đi tìm cậu cả ngày đấy.- Kiều Trang nói.

Con nhỏ vẫn im lặng chẳng nói câu nào, sự việc hôm qua làm nó sốc tuy biết rằng ngày trước Hoàng Anh quen rất nhiều cô gái khác trước mình nhưng nó vẫn rất khó chịu khi thấy cậu và người con gái khác tình cảm với nhau. Mãi suy nghĩ con nhỏ không để ý đến những câu hỏi của mọi người cho đến khi Mạnh Quân lay tay con nhỏ mới thoát khỏi dòng suy nghĩ.

- Tôi thấy bà nên bỏ qua cho Hoàng Anh đi. 2 người nên nói chuyện về việc này.-Mạnh Quân khuyên.

- Ủ.

11. Chương 11

Bỗng điện thoại của nó reo nó nhấc máy ở đầu dây bên kia giọng của một người phụ nữ trung niên phát ra:

- Cô có phải là Hải Linh không?

- Dạ đúng. Bác là ai vậy ạ?- nó hỏi.

- Tôi là mẹ của Nhất Bảo.

- Dạ.- nó ngạc nhiên nói khiến mọi người quay ra nhìn.- hihi không có gì đâu.- nó nói với họ rồi tiếp tục nói chuyện với bà ấy.

- Chúng ta gặp nhau bây giờ được không?- bà ấy hỏi giọng lạnh tanh.

- Dạ...- nó ngập ngừng.

- Không tiện sao?

- Dạ không ạ bác nói địa điểm đi cháu sẽ tới.

- Được rồi vậy chúng ta gặp nhau...

Trước khi tắt máy bà ta không quên dặn nó là không nói cho bất kì ai biết cuộc gặp mặt hôm nay. Nó đi ra chỗ hẹn thấy nó bà ta vẫy tay nó chạy về phía chiếc bàn bà ấy đang ngồi nói:

- Bác đợi lâu chưa ạ? cháu xin lỗi giờ cháu mới đến được.

- Không sao chỉ tại tôi đến sớm thôi. Cháu ngồi xuống đi.

- Dạ.

- Hôm nay tôi gặp cháu là có chuyện muốn nói..

- Dạ.

- Tôi biết cháu và Nhất Bảo đang yêu nhau tôi cũng đã tìm hiểu qua hoàn cảnh của cháu. Đây là một chút tiền cháu cầm lấy giúp gia đình và tôi cũng muốn cháu hay chia tay với Nhất Bảo.- bà ta đẩy tờ ngân phiếu về chỗ nó nói.

Nó sững người trước hành động này của mẹ hấn. Trước khi đến đây nó cũng hiểu phần nào câu chuyện nhưng thật không ngờ bà ta lại hành động như vậy. Nó liếc qua tờ ngân phiếu cũng phải 10 con số không. Nó hỏi:

- Bác làm vậy là có ý gì?

- Như tôi đã nói cháu hãy chia tay với Nhất Bảo thì số tiền này sẽ thuộc về cháu.- bà ấy vẫn nói giọng lạnh băng như lúc nói chuyện qua điện thoại.

- Cháu không thể nhận số tiền này. Cháu và Nhất Bảo yêu nhau...

- Cháu nghĩ nó yêu cháu thật lòng sao? cũng có nhiều cô gái nói với tôi như vậy nhưng kết quả thì sao chứ vài ngày sau chúng nó lại chia tay và cháu cũng không ngoại lệ. Hãy cầm lấy tiền và đừng gặp Nhất Bảo nữa.

- Thưa bác cháu không biết trước đây Nhất Bảo đã đối xử với các cô gái đó thế nào nhưng cháu tin vào sự lựa chọn của mình. Cháu yêu Nhất Bảo.

- Yêu? cháu yêu nó hay yêu tiền của nó?

- Thưa bác cháu đã nói rồi cháu và anh ấy yêu nhau cháu mong bác chấp nhận quan hệ của bọn cháu.- nó bình tĩnh nói.

- Cháu đừng vội trả lời như vậy cháu cứ về suy nghĩ đi chúng ta sẽ gặp lại 3 ngày sau.

- Dạ không đâu ạ. Cháu đã quyết định rồi cháu và Nhất Bảo sẽ không chia tay.

- Cháu...- bà ấy đập tay xuống bàn tức giận nhưng rồi cũng mau chóng lấy lại được bình tĩnh nói tiếp.- Tôi nghĩ cháu sẽ hối hận về câu trả lời này đấy. Tôi khuyên cháu hãy cầm lấy số tiền này và chia tay với Nhất Bảo đi.- bà ấy vẫn cố khuyên nó.

- Dạ cháu không lấy đâu ạ.- nó kiên quyết nói.

.....

- Sao không thấy nhỉ? bác Sơn...bác Sơn...

- Dạ thưa thiếu gia.- ông quản gia chạy lên.

- Bác thấy cái Ipad của tôi đâu không?

- Dạ không ạ. Để tôi gọi người đi tìm.

- Thôi để tôi xuống dùng tạm của mẹ bác mau tìm đi.

Hoàng Quang Tuấn- thiếu gia của tập đoàn Young Life hoạt động với nhiều lĩnh vực khác nhau nổi tiếng trong giới kinh doanh cả trong và ngoài nước và cũng chính là con trai của bà Lê Tuyết Ngọc- mẹ hắn. Có khuôn mặt vô cùng kute cao 1m85 ngoại hình cân đối có số đo 3 vòng chuẩn như người mẫu. Tuy là con độc nhất của ông Hoàng Hạo Phong nhưng Quang Tuấn có tính cách tự lập ngoài học ở trường cậu cũng tự tìm việc làm thêm.

- Đây rồi hihi.- Tuấn chạy vào phòng làm việc của mẹ mở ngăn kéo tủ lấy chiếc Ipad. Thấy trên bàn có ảnh của một cô gái cậu cầm lên xem ngắm kĩ người con gái này. Cô gái có khuôn mặt xinh đẹp, nụ cười trong sáng mãi mê ngắm người con gái đó cuối cùng cậu kết một câu: Đẹp. Chắc mẹ định giới thiệu ình hihi. Cậu cầm tờ sơ yếu lí lịch lên đọc.

” Sao lại vậy? đây là người yêu của anh Nhất Bảo sao?

”- cậu nghĩ. Nghe thấy tiếng của mẹ cậu để tờ giấy về vị trí cũ rồi chạy ra khỏi phòng.

- Mẹ về rồi ạ. - Ừ hôm nay không phải đi học hả con?

- Dạ con vừa về. Con mượn Ipad của mẹ một chút không phiền chứ ạ?

- Ừ con cứ dùng đi.

- Dạ cảm ơn mẹ.

Nói rồi bà ấy đi từng bước một vào phòng làm việc. Tuấn cũng về phòng hình ảnh người con gái ban nãy cứ xuất hiện trong đầu cậu. Cậu thấy cô gái ấy rất quen nhưng không nhớ đã gặp ở đâu, cậu gọi ông quản gia.

- Bác Sơn người con gái tên Hải Linh mẹ tôi điều tra cô ấy có chuyện gì vậy?

- Dạ chuyện đó...Tôi cũng không rõ.

- Thật không?

- Dạ thiếu gia tôi không biết.

- Được rồi ông về phòng đi. À ông có thể cho tôi tờ lí lịch của Hải Linh được không?- Tuấn hỏi khi ông quản gia đi ra ngoài cửa.

- Dạ được tôi sẽ đem lên ngay.

- Cảm ơn ông.

* Sáng hôm sau *

- Thưa giám đốc các hợp đồng đầu tư vào dự án khu nghỉ dưỡng của chúng ta đã bị hủy bỏ.- Cô thư kí chạy vào nói.

- Cô nói gì?- bà ta sững sốt.

- Dạ thưa giám đốc các nhà đầu tư đã rút khỏi dự án này rồi ạ.- cô ta nhắc lại 1 lần nữa.

- Sao lại có thể như thế? Vậy chẳng nhẽ họ không biết rằng nếu hủy hợp đồng sẽ phải bồi thường gấp 5 lần hay sao? Lí do vì sao họ lại làm thế?

- Dạ do lần ra mắt sản phẩm có vấn đề hơn nữa cổ phiếu của công ty liên tục trượt giá. Các nhà đầu tư và cổ đông đang rất hoang mang.

Bà ta tức giận đập tay cái

” bóp

” xuống bàn khiến cô thư kí giật mình.

- Không thể như thế được.- bà ta ôm đầu nói.
- Thưa giám đốc hiện giờ các nhà đầu tư đều kí hợp đồng với công ty Dream Away rồi ạ.
- Dream Away? Sao tôi chưa nghe thấy tên công ty này bao giờ?
- Dạ công ty đó cũng mới thành lập công ty đó có hướng đầu tư như của chúng ta. Họ cũng ra mắt sản phẩm cùng lúc với công ty ta hiện giờ sản phẩm của họ có mặt ở khắp trung tâm mua sắm cũng như các cửa hàng mỹ phẩm lớn của cả nước. Có thể nói Dream Away là công ty rất có triển vọng...
- Tôi đã điều hành công ty này hơn 10 năm nay chẳng nhẽ lại bại dưới tay một công ty mới thành lập chưa được bao lâu chứ. Không thể như thế, cô mau điều tra xem giám đốc công ty đó là ai.
- Dạ thưa giám đốc.- cô thư kí nói.
- Việc bây giờ cần làm là phải kéo lại các khoản đầu tư của công ty và trấn an các cổ đông. Cô mau ở cuộc họp khẩn cấp đi.
- Vâng tôi sẽ chuẩn bị ngay.- nói rồi cô thư kí vội vàng đi ra ngoài.
- " Rốt cuộc Dream Away là công ty thế nào?
- "- bà ta tự hỏi.
- * Dream Away *
- Nhất Bảo kế hoạch của chúng ta đang tiến triển vô cùng thuận lợi rất nhiều các hợp đồng được gửi tới.- Minh Cường hơn hớn nói.
- Ủ cũng nhờ công của các cậu cả. Các cậu vất vả rồi, à Hoàng Anh thế nào rồi?- hấn hỏi.
- Nghe nó nói sáng nay sẽ gặp Quỳnh Anh để giải quyết mọi chuyện nhưng chẳng biết kết quả thế nào nữa.
- Ủ. Thôi hôm nay làm việc đến đây thôi mình phải vào bệnh viện đây các cậu vào không?
- Có.- cả hai đồng thanh
- Hấn hơi ngạc nhiên với câu trả lời này của 2 thằng bạn, trước đây họ đâu có quan tâm ai quá lên như vậy hấn hơi nghi ngờ hỏi:
- Các cậu có tình cảm gì đặc biệt với Hải Linh hả? Khai mau.
- Đâu có.- lại đồng thanh lần nữa.
- Mình có người yêu rồi mà. Đừng nói linh tinh.- Cường nói.
- Người yêu? Thật không ai thế?- hấn và Nhật Duy ngạc nhiên hỏi.
- À...mình...
- Mau nói đi.- hấn giục.
- Là Mai Thùy.- Cường ngại ngừng nói.
- Sao Mai Thùy á.
- Ủ.
- Vậy sao không cho bọn này biết vậy hả?- Nhật Duy trách.
- Thì bây giờ biết rồi còn gì.
- Hơ thì ra là như thế cậu lấy cơ vào bệnh viện thăm mẹ vợ tôi để có thời gian ở bên cạnh Mai Thùy chứ gì. Đồ khôn lỏi.- hấn.
- Cường cười xòa cho qua chuyện bỗng hấn quay sang Nhật Duy hỏi:
- Vậy còn cậu sao tự dưng hôm nay nổi hứng vào bệnh viện vậy? Nhật Duy cậu giấu chúng tôi điều gì hả?

- Không có.- Duy chối.- tôi chỉ đến thăm người ốm thôi chứ đâu có lí do gì khác.
- Tạm tin. Thôi đi thôi cũng muộn rồi.- hấn nói cả bọn kéo nhau ra xe trước khi vào bệnh viện có rẽ qua mua một bó hoa và một chút hoa quả vào tặng mẹ nó.

* * * * Trường đại học *

Vừa mới bước khỏi khu kí túc đập ngay vào mắt bọn nó là ảnh một đứa con gái đang nhảy nhót trên sàn quán bar nhìn kĩ họ nhận ra rằng đó là nó. Đi đến đâu cũng là những tấm ảnh đó mọi người trong trường bàn tán xôn xao về nó bọn Quỳnh Anh tức lắm nhưng chẳng thể làm được gì.

- Sao lại thế này?- Mạnh Quân hốt hoảng chạy vào hỏi trên tay cầm tấm ảnh.
- Cậu xem rồi à. Mình cũng không tin được đó là Hải Linh, con nhỏ dù có thiếu tiền đến mấy cũng không đi làm cái nghề đó đâu.- Mai Thùy.
- Nhưng những tấm ảnh đó là sao?- Quỳnh Anh hỏi.
- Chắc có đứa giở trò.- Kiều Trang.
- Đây các cậu nghĩ là ai?- Quỳnh Anh.
- Chưa biết được. Bọn con gái trong trường mình khi biết Hải Linh và Nhất Bảo đang yêu nhau đứa nào chẳng ghét con nhỏ rồi nên việc này chưa biết chắc được ai làm cả.- Mai Thùy nói.
- Thôi bây giờ đi thu mấy cái tấm ảnh đó đi trước khi con nhỏ tới.- Kiều Trang và cả bọn đang định đứng lên đi thì thầy hiệu trưởng đến. Thấy ông ấy cả lớp đồng loạt đứng dậy cúi nhẹ người chào. Ông ta mặc bộ vest màu đen tay chấp đằng sau bước vào về mặt tức giận nói.
- Nguyễn Hải Linh đã đến chưa?

Lớp trưởng đứng dậy trả lời:

- Dạ thưa thầy bạn Hải Linh chưa tới ạ.
- Chưa tới? bây giờ mấy giờ rồi mà vẫn chưa đi học? các cô các cậu xem thường cái trường này quá rồi đấy.
- Thưa thầy bây giờ mới có 7h15 còn những 15 nữa cơ ạ.- Quỳnh Anh bạo dạn đứng lên nói.
- Cô nói gì hả?- ông ta quay sang con nhỏ nhìn với ánh mắt tóe lửa.
- Trường ta quy định 7h30 mới vào học việc bạn Hải Linh chưa tới lúc trước 7h30 thì có sao đâu ạ. Thật vô lí.- con nhỏ vẫn tiếp tục nói. Người thấy mùi thuốc súng thoang thoảng đâu đây biết với cái tính cách ngang ngạnh của Quỳnh thể nào cũng gây ra chuyện nên Mai Thùy và Mạnh Quân ngồi cạnh đều kéo tay của Quỳnh xuống nhưng vô dụng. Con nhỏ hất tay 2 đứa ra vẫn ngang nhiên đứng lên.
- Cô...cô tên gì?
- Thưa thầy em tên Lê Ngọc Quỳnh Anh.- nó nói đồng dục từng chữ.
- Lê Ngọc Quỳnh Anh được lắm cô đi theo tôi lên văn phòng viết bản kiểm điểm.
- Kiểm điểm? về việc gì ạ?- con nhỏ ngơ ngác hỏi.
- Vô lễ với giáo viên được chưa?- nói rồi ông ta phải dứt bỏ đi, trước khi đi ông ấy không quên quay lại nhắc với sinh viên trong lớp lúc nào Hải Linh lên phòng hiệu trưởng ngay lập tức. Quỳnh Anh bước theo ông ta lên văn phòng ông ấy đưa cho nó tờ giấy và bút kêu nó viết xong thì mang qua phòng hiệu trưởng.
- Ông này có đi làm bản đồ sét đâu mà đầu hói vậy trời. haizzz.- Quỳnh Anh nói khi thấy thầy hiệu trưởng đi hẳn.

Bỗng có tiếng gọi ngoài cửa quay ra thấy bọn Kiều Trang đang đứng ngoài nó cười rồi chạy lại nói:

- Sao lên đây tính viết hộ bản kiểm điểm hả?

- Không rảnh nha mày.- Mai Thùy nói.

- Nhưng có người rảnh muốn viết cho cậu đấy hihi.- Mạnh Quân cười gian xảo.

- Ai ai?- Quỳnh Anh hỏi.

- Tèn...tén...tén.- cả bọn đồng thanh.

Quỳnh nhìn theo hướng tay của mọi người thì ra đó là Hoàng Anh thấy vậy Quỳnh thôi cười làm mặt lạnh đi vào trong.

- Ô...

- Thôi bọn mình về lớp đây. Cậu tự giải quyết đi nha bye.- Mạnh Quân nói nhỏ rồi đi nhanh về lớp.

- Quỳnh Anh nghe anh giải thích đã.- Hoàng kéo tay con nhỏ lại. Quỳnh Anh vung tay ra nói:

- Còn gì phải giải thích nữa anh về mà lo cho cô vợ nhỏ của anh đi.

- Em nói gì vậy chuyện hôm trước sự thật không phải như em nghĩ đâu...

- Nghĩ? tôi đâu có rảnh như anh. Hoàng Anh này tôi thấy cô gái đó nói rất đúng tôi gia cảnh của tôi không hợp với anh đâu nên chúng ta...chúng ta chia tay đi.- Quỳnh Anh nói mà lòng đau như cắt nó quay sang chỗ khác để tránh ánh mắt của Hoàng.

- Em nói vậy là sao? Không...Quỳnh Anh giữa anh và cô gái đó đã chấm dứt lâu rồi. Anh yêu em, em biết điều đó mà Quỳnh Anh.

- Hoàng Anh đây không phải là lúc chúng ta nói chuyện tình cảm ở đây.

- Không nhất định anh phải nói lúc này...

- Hoàng Anh sao em lại ở đây?- thầy hiệu trưởng đi ra khi nghe thấy có tiếng cãi nhau.

- Dạ chào thầy.- Hoàng cúi nhẹ người chào.- thưa thầy em có chuyện muốn nói với Quỳnh Anh thầy có thể cho bọn em chút thời gian được không ạ?

-Ồ tất nhiên là được rồi em cứ tự nhiên tôi cũng có chuyện cần đi bây giờ hihi.- nói rồi ông ấy đi ngay ra khỏi phòng.

- Quỳnh Anh ít ra em cũng nên nghe anh nói đã rồi quyết định sau có được không?- Hoàng Anh nài nỉ.- Anh và Hà Mỹ đã chia tay nhau từ lâu rồi bọn anh không hề liên lạc với nhau mấy tháng nay. Chuyện anh nói sẽ cưới cô ấy chỉ là lúc đó anh không còn tỉnh táo...

- Tỉnh táo? nếu vậy chắc anh đã hứa hôn với hàng trăm cô gái rồi nhỉ?- Quỳnh mỉa mai.

- Quỳnh Anh quan hệ giữa anh và em là thật em tin anh đi. Anh yêu em, anh biết anh không phải là người đàn ông tốt nhưng anh yêu em là thật lòng Quỳnh Anh hãy tha thứ cho anh được không?- Hoàng cầm lấy tay con nhỏ cầu xin, Quỳnh Anh đã không thể che giấu thêm được cảm xúc của mình nữa rồi những giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu của nó như những giọt pha lê. Con nhỏ ngược mắt lên nhìn Hoàng Anh nhoẻn miệng cười. - Anh nhớ đấy nhé. Em chỉ tha thứ cho anh lần này thôi đấy.

Hoàng kéo nó vào lòng mình thì thắm vào tai con nhỏ: Anh yêu em nhiều lắm Quỳnh Anh à.

Nó hiện giờ đã có mặt ở trường, mới đặt chân vào đã nhận được ánh mắt dò xét của mọi người, những tiếng xì xào bàn tán sau lưng nó rút kinh nghiệm lần trước nó cúi xuống xem lại bộ dạng mình bây giờ : Vẫn ổn.- nó nói.

Nhưng không hiểu sao mọi người lại có thái độ đó với nó, đi đến hành lang về lớp nó gặp đám con gái bên lớp khác đang đứng đó nhìn nó bàn tán xôn xao. Bỗng con Vy- nhóm trưởng đội

” vọt giời

” nói to:

- Đằng trước thì treo biển

” Cầm sờ vào hiện vật

” (ám chỉ nó là người yêu của Nhất Bảo) vậy mà sau lưng thì để cái biển to đùng

” HÀNG VÈ

” xí...- con nhỏ nhắn mạnh từng chữ. Rồi cả bọn ném ánh nhìn sắc lẹm vào nó.

Nó vẫn chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng nó biết bọn vịt gười kia đang nói mình. Nó đứng lại hỏi:

- Các cậu nói vậy có ý gì?

- Ý gì? hứ chuyện đó cậu phải biết hơn tụi này chứ Hải Linh.- vẫn cái giọng mỉa mai dư thừa.

- Nói rõ hơn được không?- nó nói.

- Câu đó tụi này hỏi mới đúng chứ. Đồ mặt dày.

- Cậu nói gì.- nó tức giận nói.

Không nói gì nữa chúng nó quay người bỏ đi nó nhìn theo mấy cái dáng

”lả lướt

” đặc trưng của giống vịt bầu đi khuất khỏi dãy hành lang nó đi tiếp về lớp vẫn mãi mê suy nghĩ về câu nói của nhỏ Vy lúc nãy. Vừa đặt chân vào lớp nó có cảm giác không ổn thường ngày lớp nó không khác gì cái nhà thương điên vậy mà hôm nay cái lũ này vừa thấy nó là im thin thín như thể nó là thầy hiệu trưởng không bằng. Không ổn không ổn một chút nào. Nó nở một nụ cười chào cả lớp:

- Chào gia đình thứ 2 hihi.

Đáp lại lời chào của nó là những câu trả lời chẳng có lấy một cảm xúc.

” Thật khó hiểu.

”- nó nghĩ. Bước về chỗ bon Kiều Trang bây giờ không có trong lớp chẳng hiểu đi đâu rồi nữa (còn lo đi xé mấy cái tấm ảnh mà) đặt cặp sách xuống bàn lớp trưởng nói:

- Hải Linh thầy hiệu trưởng nói cậu lên phòng ông ấy ngay đây.

- Có chuyện gì thế?- nó ngơ ngác hỏi.

- À...ừ chuyện này...thôi cậu cứ lên đi có chuyện thì thầy mới gọi cậu lên chứ.- Phú lớp trưởng ngập ngừng nói.

- Ừ.- nói rồi nó đi lên phòng hiệu trưởng. Chuông điện thoại nó rung mở ra là tin nhắn của Mạnh Quân:

” Em đến chưa?

”

Nó rep lại:

” Rồi vừa đến thôi bọn anh ở đâu thế? chưa đi học à?

”

Mạnh Quân:

” Không bọn anh đến lâu rồi đang bận giải quyết vài chuyện. Mà em cứ ở trong lớp thôi nhá bọn anh về ngay đây. Có chuyện cần nói.

”

Đọc xong tin nhắn của Quân nó tò mò không biết có chuyện gì, rep lại:

” Không em đang lên phòng hiệu trưởng có chuyện gì lát để em về nói sau nha.

”

Mạnh Quân:

” Bọn anh đợi em ngoài phòng hiệu trưởng.

”- vừa rep xong tụi nó chạy ngay lên phòng của ông ấy nó đang ở trong đó đang nói chuyện với ông ý chúng nó cũng đoán được nội dung của câu chuyện là như thế nào nhưng không biết phản ứng của nó sẽ ra sao đây. Chỉ mong là sự thật không như những bức ảnh kia.

* Phòng hiệu trưởng *

Nó vừa bước vào phòng thấy bộ mặt khó coi của tên cầm đầu hoa quả sơn nó đoán chắc có chuyện chẳng lành sắp xảy ra. Nó hơi căng thẳng nhưng vẫn cố nở một nụ cười chào ông ấy:

- Em chào thầy.- nó cúi người chào.- Thầy cho gọi em ạ?

- Ủ. Em ngồi xuống đi.- ông ấy chỉ về phía chiếc ghế đối diện với mình.

Nó làm theo chỉ dẫn của thầy hiệu trưởng. Vừa ngồi xuống ông ý đặt ngay trước mặt nó một sấp ảnh cầm lên nhìn nó vô cùng bàng hoàng khi thấy đứa con gái đang nhảy nhót trong ảnh là nó.

” Sao lại thế này?

”- nó tự hỏi chính mình.

- Em giải thích sao về những tấm ảnh này?- ông ta nghiêm mặt hỏi.

- Dạ...thưa thầy...em...- nó ấp úng không nói lên lời.

- Tôi thật thất vọng vì em. Đường đường là một học sinh giỏi của trường năm nay em còn có thể nhận được học bổng vậy mà sao lại có chuyện này xảy ra chứ. Hải Linh tôi cần một lời giải thích thỏa đáng.- ông ta tức giận nói.

- Em...

- Em nói đi đó có phải là sự thật không?

- Dạ...phải.- nó nói lí nhí.

Ông ta đập tay cái

” bóp

” xuống bàn khiến nó giật mình mặt nó tái mét đi nó giải thích tiếp:

- Thưa thầy em chỉ làm thêm ở đó chứ không có những chuyện bậy bạ khác đâu ạ.

- Cứ cho là đúng đi nhưng chuyện một đứa con gái vào những chỗ như thế thử hỏi họ không nghĩ lệch lạc sao được? Gia đình em có biết chuyện này không?

- Dạ?- nó hốt hoảng.- không ạ.

- Trời ơi.- ông ấy ôm đầu nói.- được rồi tôi sẽ gọi điện cho gia đình thông báo về chuyện này.

- Thưa thầy xin thầy đừng nói chuyện em gây ra em sẽ tự giải quyết...

- Giải quyết? một cô bé bông bột như em sao?

- Em đã 20 tuổi... - Vậy em có ý thức được việc em đã làm không? dù hoàn cảnh có khó khăn đến mấy thì em cũng phải tìm một công việc cho đàng hoàng chứ sao lại có thể làm ở những chỗ đó...- nói rồi ông ấy hít một hơi thật sâu cho vơi cơn giận rồi hỏi.- Em có còn làm việc ở đó nữa không?

- Dạ không ạ.

- Được rồi em về lớp đi tôi sẽ nói chuyện với em sau.

- Thưa thầy xin thầy đừng nói chuyện này với mẹ em...mẹ em vừa mới mổ xong bà mà biết được em sợ sẽ ảnh hưởng tới việc hồi phục.- nó cầu xin.

- Em về lớp đi.- ông ấy nói.

- Em chào thầy.

Nó bước ra ngoài với khuôn mặt ủ rũ bọn Kiều Trang đang sốt ruột đứng ngồi không yên thấy nó ra tụi nó chạy lại lo lắng hỏi:

- Sao rồi?- Kiều Trang hỏi.

- Không xảy ra chuyện gì chứ?- Mai Thùy.

Nó lắc đầu chán nản.

- Không biết đứa nào làm chuyện này. Đồ ném đá giấu tay tởm mà biết được đứa nào hại Hải Linh sẽ cho nó biết tay cứ đợi đấy.- Quỳnh Anh phẫn nộ nói.

- Kìa em bình tĩnh đã, Hải Linh ông ấy không làm khó gì em chứ để anh vào nói chuyện với ông ý cho.- Hoàng Anh nói.

- Thôi không cần đâu anh. Em làm thì em chịu thôi.- nó ngăn.

- Em nó vậy là sao?- Mạnh Quân.

- Ra khuôn viên đi em kể ọi người nghe.

* Khuôn viên trường *

Hoàng Anh đã biết chuyện này từ lâu nên cậu không có phản ứng gì ngược lại mọi người sau khi nghe xong nó kể lại mọi chuyện hết sức sững sốt Quỳnh Anh còn ngồi không vững phải bám vào tay Hoàng.

- Sao em lại có thể như thế hả Hải Linh. Chị biết lúc đó em rất cần tiền nhưng cũng không nên ra vào những chỗ như thế chứ.- Mai Thùy nói.

- Chỗ đó cũng không đến nỗi đâu. Tử tế lắm.- Hoàng Anh nói xong nhận được ánh nhìn tên lửa của mọi người tái mặt.

- Linh em nói không ai biết chuyện này nhưng sao lại có những tấm ảnh kia?- Kiều Trang hỏi.

- Em không biết.- nó vẫn cúi mặt nói.

- Là ai nhỉ?- trong đầu mọi người đều có dấu hỏi chấm to đùng.

” Hứ Hải Linh cô sẽ còn đau khổ dài dài.

”- suy nghĩ của một đứa con gái.

Đâu chỉ có một người mà có những 2 người này giờ luôn theo sát bọn nó.

” Tôi sẽ bảo vệ em.

”

- Mà sao này giờ không thấy Nhất Bảo nhỉ? Hải Linh em không đi chung với cậu ấy sao?- Mạnh Quân nhìn giảo dác hỏi.

- À...em cũng không biết nữa chỉ thấy anh ấy nói có việc đi từ sớm rồi.

- Oh thằng Bảo nó chưa nói gì với em à?- Hoàng Anh hỏi.

- Nói gì hả anh?- nó hỏi lại.

- Anh nói vậy là sao? có chuyện gì à?- Quỳnh Anh quay sang hỏi.

- À thôi để lúc khác nói đi hihi.- Hoàng Anh cười xòa.

- Anh khai mau các anh có trò gì vậy hả? kể từ cái hôm mẹ mỗ hành động khả nghi cho đến bây giờ. Nói đi.- Quỳnh đưa ánh mắt dò hỏi về Hoàng.

- Bọn anh trong sáng mà. Đâu có làm gì đâu.

- Vậy sao mấy ngày nay không thấy mặt mũi các ông ấy đâu cả? hay định đá bọn em thế?
 - Ấy ấy em đừng đổ oan cho người tốt. Anh thề anh hứa anh đảm bảo là tụi nó đi làm việc đại sự đấy không có cái gì gọi là phản bội các em đâu. Các em biết bọn anh ngoan mà hihi.
 - Ngoan? ọe...ọe...ọe.- bọn nó đồng thanh.
 - Thôi Quỳnh chị đừng làm khó anh ấy chắc các anh ý có việc thật mà.- nó nói vậy nhưng trong lòng buồn lắm. Lúc này nó cần hắn hơn bao giờ hết hôm qua cũng chỉ gặp hắn được một lúc nhận điện thoại bọn hắn lại kéo nhau đi ngay mà lí do nhảm chán nhất là có việc bận cần giải quyết. Mấy ngày nay nó cảm thấy tình cảm giữa nó và hắn không còn mặn nồng như trước nữa các cuộc gọi và tin nhắn của hắn cũng dần ít đi. Ngày trước hắn là người chủ động gọi nhưng giờ thì lại là nó nói chuyện chưa được bao lâu hắn lại có việc. Nó không biết hắn đang làm gì mà lắm chuyện cần giải quyết thế ở cái độ tuổi này của hắn thì ngoài việc học ra còn việc gì nữa đâu không nhể hắn có người khác? Nghĩ đến vậy tim nó bỗng nhói đau nó lắc đầu thật mạnh để cái suy nghĩ ngu nguội đó biến khỏi đầu mình.
 - Hải Linh em sao thế?- Mai Thùy lay người nó gọi.
- Nó thoát khỏi dòng suy nghĩ trở lại với thực tại lơ ngơ hỏi:
- Có chuyện gì không chị?
 - Vào học thôi chuông nổ rồi.
 - Dạ vâng.
- * Công ty Dream Away *
- Công việc tiến triển thuận lợi chứ?- Hoàng Anh hớn hử chạy vào hỏi.
- Thấy bộ mặt vui vẻ của cậu lúc này bọn hắn cũng đoán được lí do vì sao.
- Bộ mày với Quỳnh làm hòa rồi hả?- Minh Cường hỏi.
 - Thôi đi ông biết rồi còn hỏi hihi.
 - Hihi.
 - À Nhất Bảo này Hải Linh xảy ra chuyện rồi?
- Hắn nghe vậy dừng rút tay ngay khỏi bàn phím đứng dậy tiến về phía Hoàng lo lắng hỏi:
- Cô ấy làm sao? có chuyện gì? mày nói đi.

12. Chương 12

- Không hiểu đứa nào chơi đùa tung mấy cái ảnh Hải Linh ngày trước làm ở quán Bar NO.1 ở trường...ơ mày đi đâu thế? Nhất Bảo...Nhất Bảo...- Hoàng gọi với theo.
- Hắn nghe đến đó lao ngay ra xe đến trường trên đường tìm điện thoại nhưng chẳng thấy đâu chắc để quên ở công ty rồi. Việc hắn cần lúc này là phải tới gặp nó ngay hắn biết chắc nó đang buồn lắm. Hắn lao xe như bay với tốc độ kinh hoàng bỏ mặc đằng sau là những lời nói thô tục. Đến trường hắn dựng vội xe vào một bên phi thẳng lên lớp nó, lớp nó đang yên tĩnh bỗng thấy hắn bước vào lảo nháo cả lên cô giáo dừng giảng bài bước về phía hắn nói chuyện gì đó rồi quay và gọi nó ra ngoài. Nó vừa bước ra hắn đã kéo ngay tay nó đi xuống khuôn viên. Hắn ôm nó vào lòng nói:
- Anh đã nghe mọi chuyện rồi. Hải Linh anh xin lỗi vì đã để em một mình.

Bờ vai nó rung rung đúng nó đang khóc nó khóc không phải vì chuyện vừa xảy ra mà nó khóc vì hần nó cảm thấy thật hạnh phúc khi hần ở đây nỗi buồn khi ở bên hần đã vơi đi thay vào đó là niềm vui nó vui vì hần vẫn còn quan tâm nó nhiều như thế. Hần siết tay ôm lấy thân thể bé nhỏ của nó.

- Hải Linh mọi chuyện sẽ ổn thôi em đừng buồn...Linh thời gian tới có lẽ...anh sẽ không gặp em thường xuyên nhưng không vì thế mà anh bỏ mặc em đâu hãy cứ gọi cho anh mỗi khi em cần.

Nó đẩy nhẹ người hần ra.

- Linh em giận anh à?

Nó không nói gì chỉ lắc đầu.

- Ủ anh biết em cần anh lúc này nhưng anh...anh xin lỗi.

- Bảo anh đang giấu em chuyện gì có phải không?- nó tò mò hỏi.

- Anh...

- Chẳng nhẽ em không đáng tin cậy vậy sao?- nó nói nước mắt vẫn rơi trên gò má.

Hần lấy đôi bàn tay vuốt lấy mái tóc dài của nó, lau đi những giọt nước mắt nóng hổi trên khuôn mặt thiên thần của nó cười nhẹ, mắt nhắm lại:

- Em khóc ă. Đừng khóc nữa...anh sẽ kể mọi chuyện với em.

Hần kể cho nó nghe tất cả những kế hoạch của bọn hần những thành công mà hần đã làm được trong thời gian qua và những dự án sẽ sắp sửa tiến hành. Nó hết sức ngạc nhiên với những kết quả mà bọn hần đã làm được, không ngờ một người trẻ tuổi như hần lại có thể làm được nhiều việc đến thế. Nhưng điều làm nó ngạc nhiên hơn cả khi hần nói đến quá khứ của mình cái quá khứ đầy sự đau thương và chính cái quá khứ đó đã giúp hần có được sự tự tin như ngày hôm nay. Hần muốn trả thù bà ấy- mẹ của hần người đã gián tiếp giết đi người cha đáng kính của hần. Chỉ vì cái thứ tình yêu mù quáng của bà ta mà đã tiếp tay cho kẻ thù của bố hần là chồng của bà ấy bây giờ (bố của Quang Tuấn ý). Mọi thông tin bí mật trong công ty bà ấy đã đem hết cho ông ta để rồi công ty bố hần phải phá sản bố hần trong lúc suy sụp như thế tưởng rằng tình cảm gia đình sẽ giúp ông thoát khỏi nỗi đau này vậy mà bà ấy bình thản dẫn người đàn ông đó về nhà giới thiệu đó là người chồng mới của bà ta rồi nhận lỗi vì đã tiết lộ mọi thông tin của công ty cho ông chồng mới yêu dấu của mình. Bố hần suy sụp hoàn toàn ông ấy tìm đến cái chết, chính hần đã chứng kiến tất cả mọi chuyện cả cái chết của bố hần. Hần muốn ra đi theo bố nhưng không thành. Nó vẫn ngồi trong vòng tay ấm áp của hần nó cảm nhận được hần đau khổ thế nào. Nó nói:

- Nhưng dù sao đó cũng là mẹ anh.

- Không kể từ cái ngày đó bà ấy đã không còn là mẹ anh rồi.

- Bảo em biết anh rất đau khổ và thất vọng nhưng bà ấy làm vậy chắc cũng phải có nguyên do của mình...

- Không...thôi anh không muốn nhắc đến chuyện đó nữa. Linh em biết mọi chuyện rồi đấy nên anh mong em hãy hiểu cho anh hiện giờ anh đang rất bận nhưng hãy gọi cho anh mỗi khi em cần. Em hãy mạnh mẽ lên khi không có anh, anh biết em làm được mà anh yêu em.

Nói rồi hần đặt lên môi nó một nụ hôn. Nụ hôn đó giúp nó tiếp thêm sức mạnh nó cảm thấy lòng nhẹ hơn.

- Nhất Bảo em yêu anh.- nó nói nhỏ vào tai hần đủ để cho hần nghe thấy. Nói xong mặt nó đỏ bừng lên đây là lần đầu tiên nó dám nói 3 từ yêu thương đó hần vui lắm. Lại một nụ hôn ngọt ngào và tràn đầy hạnh phúc trong ngày dành cho nhau. 2 đứa mỉm cười cùng nhau đối mặt với những khó khăn.

* * * Cái tin hotgirl trường đại học y đồng thời là người yêu của đại thiếu gia tập đoàn Young Life làm ***** trong quán bar hot hơn bao giờ hết (quên chưa thông báo với các bạn sau khi trao cái giải thưởng hotgirl cho Hương Ly thì bị sinh viên trong trường phản đối kịch liệt quá tất nhiên người đứng đầu không ai khác chính là tụi Hoàng Anh, nên giải thưởng đã được trả lại cho đúng chủ của nó chính là Hải Linh của chúng ta). Trước khi tới trường nó đã đứng trước gương hàng tiếng đồng hồ để tự động viên mình phải cố gắng mà vượt qua, coi những lời nói của bọn họ như những lời

” chào hỏi

” thông thường. Nhưng nó thật quá bất ngờ trước cái tin thầy hiệu trưởng vừa thông báo.

- Hải Linh em hãy nghỉ học một thời gian đợi đến khi sự việc chìm xuống nhà trường sẽ gửi thông báo để em đi học lại.- thầy hiệu trưởng lạnh lùng nói.

Nó bàng hoàng trước cái quyết định của nhà trường nó cảm thấy tai mình lùng búng bàn tay nó bấu chặt lấy mặt bàn để khỏi phải khụy xuống. Nó lắp bắp hỏi lại:

- Thầy...thầy nói vậy...tức nghĩa là em phải nghỉ học sao?

- Không phải...chỉ là đình chỉ một thời gian thôi.- ông ta bao biện.

.....

Nó thừng thờ bước ra vậy là xong một dấu chấm hết cho cái tương lai mà nó hằng ao ước. Từ ngày mai nó sẽ phải nghỉ học, bước về lớp để học nốt cái buổi học cuối cùng. Bước vào lớp nó gượng nở một nụ cười gượng gạo chào mọi người. Thấy nó tụi Kiều Trang chạy tới kéo tay nó nhấn vào chỗ ngồi hồi dòn dập:

- Ổn không vậy? không khỏe chỗ nào à?- Mai Thùy hỏi thăm khi thấy khuôn mặt bất bình thường của nó.

- Ừ không có chuyện gì chứ?- Mạnh Quân.

- Thôi vào luôn vấn đề đi. Thế nào ông ấy có làm khó gì em không?- Quỳnh Anh nói.

- Hì hì em không sao đâu mọi người đừng lo.- nó cố gắng tạo khuôn mặt tự nhiên nhất có thể mặc dù trong lòng buồn phát khóc đi được.

- Linh thầy nói với em chuyện gì?- Kiều Trang im lặng từ nãy giờ mới lên tiếng.

- Em...

Chưa kịp nói hết câu đã bị cái giọng lãnh lãnh chặn họng không ai khác chính là cô con gái cưng của hiệu trưởng- Nguyễn Hương Ly.

- Chào bạn Hải Linh yêu quíiiiiiiiiiiiiiiiiiii.- cô ta kéo dài cái từ cuối.

- Chào.- nó nở một nụ cười nhẹ chào lại.

- Tôi tưởng bạn nghỉ học rồi chứ.

- Đây nói linh tinh cái gì thế hả?- Quỳnh Anh nói.

- Chắc bạn cũng nghe thông báo từ phía nhà trường rồi chứ?

- Hương Ly nếu bạn đến đây vì chuyện này thì bạn có thể về được rồi.- nó đứng dậy nói.

- Sao vậy tôi chỉ quan tâm nên mới hỏi thôi mà làm gì mà làm cao thế?

- Cảm ơn vì lòng tốt của bạn nhưng giờ bạn có thể về được rồi.- nó bực mình nói.

- Bạn...Hứ tôi chúc bạn có buổi học cuối cùng thật suôn sẻ.- đó là câu nói cuối cùng trước khi cô ta bỏ đi.

- Đúng là cái đồ mặt dày đã hại người ta lại còn bày đặt hỏi han.- Quỳnh Anh nói sau khi thấy cô ta bỏ đi hần.

- Chị đừng nói thế nhỡ không phải cậu ấy làm thì sao.- nó nói.

- Ừ chưa tìm được ra người làm việc này là ai thì đừng có bạo mồm bạo miệng mà nói đến tai hiệu trưởng rách việc lắm.- Mai Thùy đồng tình.

- Không con nhỏ đó thì ai. Ở cái trường này tụi con gái có ghét Hải Linh đến mấy cũng không dám động tới chỉ có con nhỏ đó mới cả gan làm chuyện này. Ô dù của nó lớn thế cơ mà.- Quỳnh buông một câu xanh rờn.

Như nhớ ra chuyện gì Mạnh Quân quay sang hỏi nó:

- Cô ta nói buổi học cuối cùng là có ý gì?

- Kể từ ngày mai em sẽ phải nghỉ học.- nó buồn rầu nói.
- Cái gì? Nghỉ học.- tụi Quỳnh Anh hét lên.
- Anh chị đừng hét lên như thế.
- Sao lại nghỉ học?
- Chuyện của em đã đến tai các phụ huynh họ yêu cầu nhà trường...
- Hơ chuyện đó thì mắc mớ gì đến họ.- Quỳnh Anh bực dọc nói.
- Vậy bao giờ em mới có thể đi học lại?- Mai Thùy lo lắng hỏi.
- Em cũng không biết phải chờ thôi.
- Haizzzz. - À anh chị đừng nói ẹ biết nha mà cũng đừng cho các anh ấy biết chuyện (ám chỉ bọn hần).- nó nhắc nhở.
- Sao vậy mẹ thì không nói làm gì nhưng Bảo là người yêu em nó cần phải biết chuyện này.- Quân phản bác.
- Các anh ấy...bận lắm em không muốn tạo áp lực cho anh ấy lúc này.
- Nhưng...
- Linh làm vậy có lí do của nó cậu đừng nói nữa.- Trang lạnh lùng nói.
- Bà sao...

Quỳnh Anh đang nói thì bị cái nhìn sắc lẹm của Trang nên không nói gì nữa.

Cả tiết học trôi qua một cách chán nản bọn nó giờ đây chẳng còn tâm trí đâu mà tập chung vào bài giảng ai nấy đều buồn rầu. Nhìn mặt nó mà tụi Quỳnh Anh xót xa. Biết là không được cho ai biết chuyện này nữa nhưng Quỳnh Anh với cái mồm còn hơn cả vịt bầu của nó thì khó có chuyện gì giữ nổi đang nói chuyện vui vẻ với mẹ nó bỗng con nhỏ nhắc ngay đến chuyện nó bị đuổi học khi mẹ nó bảo nó về nhà ngủ sớm ngày mai còn đi học.

- Ô Hải Linh nó nghỉ học rồi mẹ...

Chưa nói hết câu Mai Thùy chạy lại bíp ngay miệng của Quỳnh khiến con nhỏ không nói được nữa. Nhưng đã quá muộn cho cái hành động ấy vì ngần ấy thông tin vừa ngắn gọn xúc tích cũng đủ để ẹ nó hiểu. Mẹ nó bàng hoàng hỏi lại:

- Con nói vậy là sao Hải Linh nó...
- Mẹ không có chuyện gì đâu.- nó nói.
- Linh con nói thật đi sao con lại nghỉ học? có phải vì mẹ không?
- Dạ...con không đâu mẹ...con vẫn đi học mà.
- Linh.- bà ấy nhìn sâu vào đôi mắt nó, nó vội quay mặt sang chỗ khác nếu không mẹ nó sẽ biết tất cả rằng nó đang nói dối và sự thật là nó đã bị đuổi học. Bà ấy vẫn cố hỏi nó:
- Linh nhìn thẳng vào mắt mẹ nói thật ẹ biết đã có chuyện gì xảy ra?
- Mẹ...con...

Không khí căng thẳng bao trùm căn phòng nó không biết nên nói với mẹ nó như thế nào, nên nói bằng cách nào để mẹ nó đỡ buồn và cũng không biết sẽ phải nói cái lí do điên rồ khiến nó phải nghỉ học ra sao chẳng nhẽ lại đi nó vì làm trong quán bar bị phát hiện nên phải nghỉ học mà trong cái hoàn cảnh bệnh tật này của mẹ nó thì dĩ nhiên là không thể. Hàng mớ câu hỏi cứ hiện lên trong đầu nó mà mẹ nó thì cứ thúc giục bắt nó phải nói ra sự thật.

- Linh nếu con không nói thì được rồi tụi con nói ẹ xem chuyện con Linh nghỉ học là thế nào?- mẹ nó quay sang 3 đứa hỏi.

Bọn nó cũng chẳng khá khẩm gì hơn thấy mẹ nó đột ngột hỏi vậy đứa nào cũng ấp úng như gà mắc tóc. Bà Thanh đã không thể kiên nhẫn được nữa đã đến lúc nổi giận.

- Nói có chuyện gì?- bà ấy hét lên khiến tụi nó giật mình tim như văng ra hàng kilomet.

Mẹ nó vốn hiền là vậy nhưng đến khi bà ấy nổi giận thực sự thì thật quá là...đáng sợ (còn sợ hơn cả hấn đây nhé) đến lúc này biết không thể giữ bí mật được nữa nó đành lòng phải nói cái sự thật buồn rầu đó.

- Mẹ...

- Nói.- bà ấy lại hét lên.

- Con bị nhà trường đuổi học. Vì...vì...

- Vì sao?

- Con...con đã làm trong quán bar.- nó lí nhí nói, mặt cúi gằm.

- Sao? quán...quán bar...Linh...- bà ấy ôm ngực nói, nhịp thở của bà ấy ngắt quãng.

Thấy vậy tụi nó chạy lại nhấn chuông gọi bác sĩ. Ông ấy khám xong nói:

- Bà ấy bị shock vừa mới xong không nên để bệnh nhân chịu đả kích tôi đã dặn với người nhà rồi sao lại để xảy ra chuyện này chứ? nó không tốt cho tình trạng hồi phục đâu.

- Bác sĩ vậy giờ mẹ cháu sao rồi ạ.- nó lo lắng hỏi.

- Đã ổn định nhưng đừng để bà ấy chịu thêm kích động nào nữa.

- Cảm ơn bác sĩ.

Ông ấy vừa đi xong thì tụi Mạnh Quân quay sang trách móc Quỳnh Anh về cái thói

” ba hoa chích chòe

” của mình.

- Cậu có cần tôi mua 502 cho không vậy hả?- Mạnh Quân giận dữ nói.

- Mẹ đang vậy mà sao cậu dám nói ẹ nghe chuyện của Hải Linh vậy hả?- Mai Thùy cũng tức giận không kém.

Cái mặt của Quỳnh lúc này không khác gì cái bánh bao chiều con nhỏ chỉ biết cúi đầu mà nghe những lời trách móc của tụi bạn, Quỳnh cũng đâu muốn vậy đã bao lần nó

”học

” cái thói giữ mồm giữ miệng nhưng rồi đâu lại vào đó và giờ thì nó mới thấy được cái hậu quả của mình gây ra. Tình trạng sức khỏe của mẹ đang tiến triển tốt ấy vậy mà khi nghe cái tin động trời đó thì ngắt lịm đi bây giờ vẫn chưa tỉnh. Nó thấy Quỳnh vậy thì lên tiếng:

- Anh chị đừng trách chị Quỳnh. Mọi chuyện cũng là do em gây ra trước sau gì mẹ cũng sẽ biết thôi...- nói đến đoạn con nhỏ không nói nữa thay vào đó là tiếng thở dài.

Mọi người cũng chẳng ai nói gì thêm chỉ biết ngồi đó chờ đến khi mẹ tỉnh dậy. Điện thoại nó rung mở ra là số của hấn nó hít một hơi thật sâu rồi nhấc máy.

- Em đây. Anh ăn cơm chưa.

-....

- Mọi chuyện vẫn ổn anh đừng lo.- nó nói.

-....

- Ừ em biết rồi anh đừng làm việc quá sức.

-...

- Chúc anh ngủ ngon. :::Sáng hôm sau:::.....

Mẹ nó đã tỉnh lại tâm trạng của bà lúc này cũng bình tĩnh hơn, bà cảm thấy mình cũng có một phần trách nhiệm trong việc này cũng vì bà mà nó phải làm cái nghề đó. Khi nghe nó kể hết mọi sự tình thì bà ấy cũng hiểu ra được vấn đề rằng nó chỉ làm thêm ở đó cụ thể ngoài công việc tiếp tân ra thì có nhiều lúc nó phải đứng sàp chứ không làm việc gì quá đáng cả. Nghe xong bà ấy cũng chỉ biết ôm nó vào lòng và xin lỗi nó hai mẹ con bà lại khóc. Sau khi ẹ nó ăn sáng xong xuôi đang đọc báo thì có tiếng gõ cửa nó bước ra mở hơi ngạc nhiên khi đứng trước cửa phòng bệnh là một người con trai nó hỏi:

- Anh cần gặp ai?

- Tôi đến để gặp bà Thanh. Cô là Hải Linh?- người con trai đó hỏi.

Nó hơi ngỡ ngàng trước câu nói vừa rồi của chàng trai.

- Đúng mời anh vào.- nó đẩy cửa để người con trai có bước vào trong. Thấy mẹ nó cậu ta cúi người chào:

- Chào bác cháu là Hoàng Quang Tuấn con của ông Hoàng Hạo Phong người đã trả toàn bộ chi phí cho ca phẫu thuật.

Đến lúc này nó và mẹ nó vô cùng ngạc nhiên mẹ nó hơi lo sợ.

" Chẳng nhẽ ông ta muốn đòi lại số tiền?

" - mẹ nó trầm nghĩ.

- Bác và Hải Linh đừng lo cháu đến đây theo lời của bố muốn biết xem tình trạng sức khỏe sau ca phẫu thuật của bác thế nào.

Mẹ nó nở nụ cười hiền:

- Cảm ơn cậu tôi đã khỏe hơn nhiều rồi. Cha cậu là người tốt.

- Hì có gì đâu bác giúp người gặp khó khăn là việc nên làm mà. Nếu là người khác chắc họ cũng làm vậy thôi ạ.- Tuấn cười.

Nó đưa cho cậu ly nước nói:

- Ở đây có nước lọc thôi anh uống tạm.

- Cảm ơn.- Tuấn đỡ lấy ly nước từ tay nó.

- Cậu vẫn đang học chứ hay đi làm rồi?- mẹ nó hỏi.- à không có gì đâu tôi thấy cậu trẻ nên hỏi vậy thôi.

- Dạ cháu mới 20 tuổi thôi chưa đi làm bác ạ cháu vẫn đang đi học bác ạ. Hì cháu học trường đại học y.

- Sao trường đại học y à?- mẹ nó ngạc nhiên hỏi nó cũng ngạc nhiên không kém.- con Linh nhà tôi nó cũng học trường đó.

- À vâng trùng hợp thật.- Tuấn nói.

Nó hơi ngại trước việc cậu học cùng trường với nó vì nhưng việc xảy ra mấy ngày nay. Nhưng qua thái độ của Tuấn thì nghe về anh chàng như không biết chuyện gì cả bằng chứng là cậu không dả động gì đến chuyện những tấm ảnh. Họ ngồi đó nói chuyện với nhau cả tiếng đồng hồ nó nhận ra một điều Tuấn là con người rất vui vẻ. Cậu nói chuyện vô cùng thoải mái với mẹ con nó cứ như đã quen biết nhau từ lâu, đã đến giờ ăn trưa sau khi ẹ nó ăn Tuấn nghĩ ý mời nó đi dùng bữa với mình ban đầu nó từ chối vì không muốn để mẹ một mình nhưng vì mẹ nó khuyên quá cộng với cái lòng nhiệt tình của Tuấn nên nó không lỡ từ chối.

Tuấn dẫn nó đến nhà hàng Snowz gọi món bít tết hai người nói chuyện rất vui vẻ đúng như những gì nó nghĩ Tuấn là một người rất hài hước. Nói chuyện với cậu nó cảm thấy đỡ buồn hơn nhưng nó đâu có biết hân cũng đang ở đây và đã nhìn thấy cảnh nó và Tuấn đang ngồi cười nói vui vẻ với nhau. Máu Hoạn Thư trong người hân nổi dậy hân nắm chặt tay định bước về phía bàn ăn của nó nhưng bị Hoàng Anh gọi lại:

- Bảo mày đi đâu thế? Tổng giám đốc Lê đến rồi.

Mặc kệ những câu nói của Hoàng ánh mắt nảy lửa của hắn vẫn nhìn về phía nó và người con trai kia. Hoàng thấy lạ khi thấy hắn vậy nên cũng nhìn theo xem hắn đang nhìn ai mà khuôn mặt tức giận như thế.

- Ôi trời!- Hoàng thốt lên một câu khi trông thấy nó.- này mày tạm gác cái ghen của mày sang một bên đi cái hợp đồng này mà không kí được thì coi như mọi công sức từ trước đến nay đổ bể hết.- cậu kéo tay nó nói.

Hắn hất tay Hoàng ra nói với giọng tức giận:

- Mày bảo tao sao có thể bỏ qua được chứ? tao phải đi hỏi cho ra nhẽ...- lại một lần nữa định bước đi thì hắn bị ngăn lại.

- Ô kìa tổng giám đốc Vương.- giọng một người đàn ông trung niên gọi hắn.

Hắn quay lại che giấu vẻ tức giận bằng một nụ cười tươi hết mức có thể.

- Chào tổng giám đốc Lê.

Ông với vẻ mặt hớn hở tiến lại chỗ hắn bắt tay:

- Lâu lắm rồi không gặp cậu trông cậu chính chắn hơn nhiều rồi.

- Cảm ơn vì lời khen của ông.

- Giám đốc Thái cũng vậy tôi rất thích bản kế hoạch của cậu.

- Cảm ơn ông.

- Chúng ta vào trong chứ?

- Tôi đang...

Chưa để hắn nói hết câu Hoàng chặn lại:

- Tất nhiên rồi. Mời ông.

Hoàng quay sang nói nhỏ khi thấy hắn vẫn đứng như trời trồng ở đấy đánh ánh nhìn dao găm về phía bàn của nó:

- Vào trong thôi mày chắc đó là bạn của Hải Linh thôi. Mày nên nhớ con nhỏ yêu mày và mày cũng vậy đừng lo lắng quá.

Hắn không nói gì thêm hậm hực bước vào phòng ăn. Tuấn và nó đã ăn xong nó tạm biệt Tuấn về bệnh viện nhưng cậu ta nín lại nói:

- Hải Linh vẫn còn sớm mà hay bọn mình đi đâu chơi đi.- Tuấn rủ.

- Thôi mình phải về mẹ đang ở một mình trong đó mình không yên tâm.- nó từ chối.

- Không sao đâu đã có y tá chăm sóc ẹ cậu rồi mà.

- Hi biết là vậy nhưng mình vẫn muốn tự tay chăm sóc mẹ hihi.

- Cậu quả là người con có hiếu đấy. Lên xe đi mình chở cậu vào đó.

- Thôi khỏi hôm nay làm phiền cậu quá mình đi xe bus vào được rồi.- nó xua tay nói.

- Đẳng nào sẵn có xe mình chở cậu vào luôn. Lên xe đi.- nói rồi Tuấn kéo tay nó lôi vào xe.

..... Cuộc gặp mặt để kí hợp đồng rất suôn sẻ ra khỏi phòng ăn hắn đảo mắt nhìn quanh xem nó có còn ở đó không. Nhưng không thấy hắn nghĩ chắc nó đang ở trong bệnh viện liền tức tốc chạy xe vào đó. Vừa bước tới cửa phòng thấy nó đang đứng nói chuyện với người con trai lúc sáng vẫn cười nói vui vẻ như vậy, cơn tức giận của hắn đã lên tới đỉnh điểm hắn bước nhanh về phía nó mặt đỏ ửng

” sát khí

”.

- Hải Linh.

Nó quay sang thấy hần nó chạy lại nở một nụ cười tươi.

- Bảo hihi giới thiệu với anh đây là Quang Tuấn con trai người đã trả tri phí phẫu thuật ẹ.

Hần vô cùng ngạc nhiên trước lời giới thiệu của nó sao Tuấn lại là con của ông ấy? chẳng phải ông đó nói có con nhưng chúng vẫn còn nhỏ sao? hay mình nghe nhầm? chắc vậy nhưng hần vẫn cảm thấy ở Tuấn có điều gì đó rất lạ...

- Chào cậu.- hần nói đưa bàn tay ra phía trước.

- Chào anh- nói rồi Tuấn bắt tay hần.- chắc anh là người quan trọng mà Hải Linh đã nói tới.

Hần quay sang nhìn nó mặt nó giờ đã đỏ bừng như trái gấc chín hần đã hiểu Tuấn nói gì

” người quan trọng

” cụm từ đó làm hần hạnh phúc lắm thì ra nó yêu hần nhiều đến thế hần phì cười trước cái thái độ ngượng ngùng của nó.

- Đúng vậy và cô ấy cũng là người quan trọng nhất của tôi.- hần cầm lấy tay nói như để chắc chắn hơn cho câu nói này.

Tuấn cảm thấy không vui trước hành động này của hần trông hai người thật hạnh phúc và điều này làm cậu đau. Tuấn không thể chịu đựng thêm được phút giây nào nữa liền lên tiếng cáo từ.

Về đến nhà Tuấn đến phòng làm việc chào mẹ, bước tới cửa phòng đã nghe thấy tức giận của mẹ.

- Sao lại có thể như thế? có chuyện nhầm lẫn nào không vậy?- bà la lên.

- Thừa tổng giám đốc đó là sự thật tổng giám đốc công ty Dream Away là cậu chủ Vương Nhất Bảo. Hơn nữa...

- Hơn nữa làm sao?

- Mọi kế hoạch của công ty đó đều nhằm lật đổ công ty của chúng ta.

- Cậu nói láo. Nhất Bảo nó là con tôi nó không thể đối xử với tôi như thế được.- bà ta vô cùng sốc trước cái tin này.

Tuấn cũng chẳng khác gì bà ấy cậu bầu chặt lấy núm cửa để lấy thăng bằng nói thật từ nhỏ đến giờ cậu chưa một lần nào nói chuyện với anh trai cùng mẹ khác cha của mình (Nhất Bảo) nhưng qua những lần nói chuyện với mẹ cậu thấy đó là một người tốt và mẹ cậu rất yêu quý đứa con trai đó. Nên đâm ra cậu cũng thấy có thiện cảm với Nhất Bảo, Bảo là một người con trai có tài nhưng cậu là một người trầm tình mẹ Tuấn nói vậy. Nhưng sao giờ đây lại có cái tin Nhất Bảo muốn lật đổ công ty của mẹ chứ? Đang mãi suy nghĩ Tuấn bị tiếng kêu của ông Kha kéo về thực tại.

- Giám đốc, giám đốc bà tỉnh lại đi.

Tuấn chạy vào mẹ cậu đang ngất bệnh tim tái phát cậu tìm thuốc may mà vẫn còn Tuấn đỡ lấy người bà ấy cho bà ấy uống thuốc. Vẫn liều thuốc ấy nhưng vẫn không thấy mẹ cậu đỡ hơn chút nào khiến cậu rất sợ. Ông bác sĩ tại gia khám nhưng cũng chỉ ẹ Tuấn uống loại thuốc giảm đau tạm thời tình hình này để lâu sẽ nguy hiểm đến tính mạng. 15 phút sau bà ấy được đưa tới bệnh viện trong tình trạng khẩn cấp. Những nỗi sợ hãi của 8 năm trước lại ập về Tuấn chỉ biết ngồi ngoài chờ đợi và cầu nguyện ẹ cậu không sao.

.....

Cuối cùng đèn cấp cứu cũng đã tắt đồng nghĩa với việc ca cấp cứu của mẹ cậu đã xong ông bác sĩ về mặt một mỗi bước ra, vừa thấy ông ấy Tuấn và ông Kha chạy lại.

- Bác sĩ sao rồi? mẹ tôi thế nào rồi.

- Bà ấy đã qua cơn nguy kịch bệnh của bà ấy đang tiến triển theo chiều hướng xấu. Mà người nhà nên biết một điều rằng không để bà ấy chịu áp lực hay bất cứ cú shock nào nếu còn để như vậy nữa tôi sợ bà ấy khó có thể giữ được tính mạng đâu.

- Dạ cảm ơn ông.- Tuấn nói vẻ mặt thất thần.

.....:: Sáng hôm sau ::.....

Tuấn và ông Kha cả đêm ở đây lo ẹ cậu, bà ấy đã tỉnh. Tuấn mừng rỡ chạy lại.

- Mẹ, mẹ tỉnh lại rồi.

Bà ấy cười hiền xoa đầu cậu con trai.

- Giám đốc bà làm tôi và cậu chủ lo quá.

- Cảm ơn cậu đã quan tâm. Tôi ổn rồi.- bà ấy trấn an.

Ngồi đó nói chuyện một lúc ông Kha xin phép về công ty. Tuấn cả đêm qua mãi lo ẹ nên quên không hỏi ông Kha về sự việc tối qua. Cậu muốn biết rõ đầu đuôi sự việc thế nào nên chạy theo gọi ông ấy lại.

- Bác Kha.

- Có chuyện gì vậy thiếu gia?- ông ấy quay người hỏi.

- Đã có chuyện gì xảy ra vậy?

- Dạ...không có gì đâu ạ.

- Không có mà khiến bệnh tim của mẹ tôi tái phát thế à? ông mau nói đi hoặc là nói hoặc ngay ngày mai cái chức phó tổng giám đốc của ông bị chuyển nhượng.- Tuấn nghiêm mặt nói.

- Dạ thiếu gia cậu bình tĩnh. Tôi...tôi...

- Nói!

- Như cậu cũng đã biết công ty nhà ta đang ở tình trạng rất khó khăn nếu để lâu sẽ dẫn đến việc phá sản...

- Điều đó tôi biết cái tôi hỏi là nguyên nhân và ai đã làm chuyện này kia.

- Dạ hiện nay công ty Dream Away là một công ty mới ra mắt chưa được bao lâu nhưng lượng khách hàng cũng như các nhà đầu tư lớn đều được công ty này ký hợp đồng. Người đứng đầu không ai khác chính là Vương Nhất Bảo anh trai của cậu, nhưng theo tình hình nhận thấy thì mọi hoạt động của công ty này đều với mục đích muốn lật đổ công ty của mẹ cậu.- nói đến đây giọng ông ta trầm xuống.

- Thôi được rồi ông về đi.

- Dạ chào cậu chủ.

13. Chương 13

” Vậy những gì mình nghe thấy là thật sao anh ấy lại đối xử với mẹ như vậy chứ? thật quá đáng. Nhất Bảo chính anh đã làm sụp đổ cái hình tượng tốt đẹp của anh trong tôi anh đừng trách tôi ác. Hải Linh tôi sẽ giành lại em từ tay hắn.

”- Tuấn tự hứa với lòng mình..

Như bao người con khác Tuấn cũng là người có hiếu cậu yêu mẹ mình không muốn bà phải chịu bất cứ một đau khổ nào.

8 năm trước mẹ cậu đã sút nữa rời xa cái thế giới này vì cái căn bệnh tim quái ác. Bà bị bệnh tim nặng nói đúng hơn là bệnh tim bẩm sinh ông bác sĩ nói thế. Nhưng trong cái ngày đau khổ ấy thì có một phép màu

hiện ra bà ấy đã qua cơn nguy kịch, mấy năm gần đây bệnh của mẹ cậu đã không còn tái phát nhưng hôm nay vì hấn mà sút một lần nữa cậu mất mẹ và cậu không cho bất cứ ai làm hại đến mẹ mình và hấn cũng không ngoại lệ. Cậu đã nghĩ đến ngay việc trả thù ẹ khi bệnh tim của bà tái phát, nhưng cậu không tài giỏi như hấn cậu chỉ biết sơ qua cái gọi là quản trị kinh doanh nhưng điều đó không thể nào thắng lại hấn. Cậu biết hấn yêu Hải Linh lắm nên chỉ còn cách cuối cùng đó là giành tình yêu của hấn phải khiến hấn đau khổ rồi chẳng mấy chốc cái công ty hấn quản lí sẽ sụp đổ.

* * * Một điều trùng hợp là bệnh viện mẹ Tuấn đang chữa trị cũng là bệnh viện mẹ nó đang nằm. Vừa nói chuyện với ông Kha xong định quay lại phòng bệnh thì đúng lúc đó nó cũng vừa mua đồ ăn sáng ẹ nó về. Nhìn thấy Tuấn nó gọi cậu:

- Tuấn có phải cậu không?

Tuấn quay lưng lại thấy nó cậu hơi ngạc nhiên nhưng nhớ ra đây cũng là bệnh viện mẹ Hải Linh nằm.

” Chết rồi mình sơ suất quá!

”- Tuấn tự trách mình.

Cậu nở một nụ cười chào nó:

- Chào buổi sáng hihi.

- Sao cậu lại ở đây?

- À...mẹ mình ốm đang nằm viện.

- Ồ vậy hả ơ nhưng sao...

- Sao thế?

- Mình nói chuyện này cậu đừng giận nhé.

- Ừ cậu nói đi.

- À lần trước khi có gặp bố cậu cảm ơn ông ấy nói mẹ cậu đã mất lâu rồi mà sao giờ lại...

” Lại còn có chuyện này nữa sao? bực mình thật sáng ra đã gặp rắc rối rồi.

”- Tuấn nghĩ.

- Cậu sao thế? mình xin lỗi mình chỉ hỏi vậy thôi.

- À không có gì đâu mẹ mình đã mất rồi bố mình đã tái hôn.- Tuấn cố nở nụ cười gượng gạo.

- Vậy hả hihi vậy mẹ cậu sao rồi?

- Bà ấy ổn rồi.

- Vậy hả chút nữa mình sẽ qua thăm hihi.

- Thôi không cần đâu...

- Sao vậy?

- À tính cách mẹ mình không như người khác bà ấy không quen gặp người lạ bao giờ nên chuyện này mình nghĩ là không được rồi. Xin lỗi cậu nhé.

- Ừ không sao đâu. Mà mẹ cậu bị sao thế?

- Bà ấy chỉ cảm nhẹ thôi. À cậu mua đồ ăn sáng ẹ hả?- Tuấn nhìn thấy tay nó cầm cặp lồng cháo hỏi.

- Ừ hihi thôi để lúc khác nói chuyện đến giờ mình ẹ ăn rồi còn cho bà uống thuốc nữa.

- Ừ mình cũng phải về lo ẹ đây chào nhé.

- Chào.

Nói rồi nó và Tuấn mỗi người một hướng quay về phòng bệnh.

* Trường đại học *

- Trang cậu thông minh hơn tụi này thử nói xem đứa hại Hải Linh là ai.- Quỳnh Anh quay sang hỏi Trang.
- Trời tôi có phải thánh đầu mà biết được.

- Trời ơi là trời đứa nào hại nó thì mau ra đây cứ đợi đến lúc ta tìm ra thì mi đừng có trách ta ác.- Quỳnh hét lên khiến tụi nó phải bịt tai lại với cái công suất của nó bây giờ không bịt lại thì cái màng nhĩ sẽ thủng một cách

” tội nghiệp.

”

- Haizzz cũng đã 2 ngày rồi mà chẳng có tin tức gì cả. Không biết bao giờ Hải Linh nó mới đi học lại được đây mình thấy thương con nhỏ quá.- Mai Thùy nói.

- Ủ đứa nào độc ác hại nó vậy chứ đúng là đồ không có trái tim mà.- Mạnh Quân bất bình nói.

- Vậy giờ sao đây. Trước hết phải thuyết phục thầy hiệu trưởng cho Hải Linh đi học lại đã còn chuyện tìm ra ai đã hại nó thì tính sau.- Kiều Trang nói.

- Nhưng với khả năng của tụi mình liệu thầy có đồng ý không?- Quỳnh Anh hỏi.

- Hơn nữa các phụ huynh không muốn Hải Linh quay lại trường thử hỏi sinh viên trong trường có ai chịu đứng ra giúp nó không?- Mai Thùy nói.

- À hay là mình gọi cho Hoàng Anh biết đầu anh ý giúp được thì sao?- Quỳnh Anh nói mắt sáng lên.

- Thôi đi bà con nhỏ mà biết được chuyện này nó không để yên đâu.- Mạnh Quân gạt phăng.

- Vậy giờ làm sao đây cách này không được cách kia cũng chẳng xong haizzz.- Quỳnh Anh than vãn.

- Mình có thể giúp mấy bạn.- giọng của một thanh niên trẻ.

Giật mình tụi nó quay ra sau xem chủ nhân của lời đề nghị đó là ai. Một chàng trai có dáng người cao ráo, khuôn mặt phải nói là vô cùng hoàn hảo có thể nói vẻ đẹp của người thanh niên này không kém gì so với vẻ đẹp của hân. Hân mang vẻ lạnh lùng vô cảm nhưng vẫn khiến người ta mê mẩn còn người thanh niên trẻ này làm cho người ta cảm thấy ấm áp bởi nụ cười tỏa nắng của mình. Không kìm được lòng mình bắt giác miệng Quỳnh Anh thốt lên hai chữ:

- Quá đẹp.- cô nàng vừa nói 2 mắt dính chặt lấy người thanh niên trước mặt.

Cậu thanh niên nhắc lại một lần nữa câu nói của mình ban nãy: - Mình có thể giúp Hải Linh quay lại trường học.- nói rồi cậu lại nhoẻn miệng cười khiến trái tim ai đó chao đảo.

- Sao cậu lại muốn giúp Hải Linh?- Kiều Trang nghi ngờ hỏi.

- Vì...tôi là bạn cô ấy.

- Bạn? tôi chưa từng nghe Hải Linh nhắc tới cậu.

- Chúng tôi cũng vừa quen nhau thôi. Bố tôi là người trả toàn bộ chi phí cho ca phẫu thuật của mẹ cô ấy.

- Oh.- mọi người đồng thanh tất nhiên trừ Quỳnh Anh vì con nhỏ vẫn đang mải mê trong cõi mơ mộng.

- Xin tự giới thiệu tôi là Hoàng Quang Tuấn sinh viên năm thứ nhất trường đại học y khoa ngoại.

- Vậy ra cậu cũng học ngành này. Chúng ta bằng tuổi nhau cả hihi.- Mai Thùy cười tươi.

- Rất hân hạnh được làm quen tôi là Mạnh Quân.- nói rồi Quân đưa tay ra bắt lấy tay của cậu bạn mới quen.

- Tôi là Mai Thùy.- Thùy cúi đầu chào.

- Tôi là Kiều Trang.

Mọi người đã giới thiệu xong nhưng vẫn không thấy Quỳnh Anh nói gì quay lại thì thấy nó vẫn đang nhìn Quang Tuấn chăm chăm. Tuấn bắt gặp ánh mắt đó mặt cậu hơi đỏ ngượng ngừng gãi đầu gãi tai nói:

- Rất vui được làm quen với cậu. Cậu tên gì?- Tuấn lại cười khiến người con nhỏ có cảm giác được lắng lên tận tầng mây.

Câu hỏi được phát ra mà người cần trả lời vẫn cứ đứng đó không một động tĩnh gì vẫn cái ánh mắt hình trái tim to đùng miệng cười cười như một con khùng. Kiều Trang thấy bộ mặt khó coi lúc này của con nhỏ liền lấy tay lắc mạnh người nó nói nhỏ:

- Quỳnh Anh làm ơn tỉnh lại giùm tớ.

- Hơ...hả cậu nói cái gì?

- Người ta hỏi tên kìa.

- À ừ mình tên Quỳnh Anh. Hân hạnh làm quen.

- Cậu nói giúp được Hải Linh vậy tức nghĩa là có cách rồi phải không?- Mạnh Quân sốt sắng hỏi.

- À cũng không gọi là cách mà mình cũng có quen hiệu trưởng trường mình nên mình có thể xin cho Hải Linh quay lại trường học.

- Cậu chắc chắn vậy sao?

- Ừ nhất định mình sẽ giúp Hải Linh đi học lại.- Quang Tuấn quả quyết.

- Vậy trăm sự nhờ cậu.

- Hihi thôi mình về lớp đây gặp các cậu sau bye.

- Ừ bye.

- Trời ơi người đâu mà đẹp quá không ngờ ở cái trường này cũng có những 2 mỹ nam.- Quỳnh Anh chớp hai tay vào nhau mắt long lanh nói.

” Tách...tách...tách

”

- Cậu làm gì vậy?- Quỳnh Anh quay sang hỏi Kiều Trang khi thấy con nhỏ đang chụp mình ở mọi góc độ.

- Thấy rồi còn hỏi.

- Sao lại chụp hình mình có chụp cũng phải nói một tiếng để người ta tạo dáng chứ.- Quỳnh Anh ra giọng trách cứ.

- Hơ không cần mình gửi cho Hoàng Anh xem anh ta thấy thế nào khi người yêu mình đang chết mê chết mệt bởi thằng con trai khác.- Kiều Trang thản nhiên nói.

Câu trả lời của con nhỏ như gáo nước lạnh tạt vào mặt Quỳnh Anh giữa cái thời tiết rét căm căm của mùa đông hà thành.

- Cậu nói gì? Trái tim mình chỉ có Hoàng Anh thôi nhá. Ừ mình thừa nhận có cảm nắng anh chàng đó nhưng chỉ là nhất thời thôi chứ nhìn kĩ thì Hoàng Anh của tớ vẫn là nhất.

- Trời tình yêu

” cháy bỏng

” nhỉ?- nói rồi 3 đứa ôm nhau mà cười còn Quỳnh Anh đầu con nhỏ đang bốc hỏa khói nghi ngút ở hai tai.

* Phòng hiệu trưởng *

Cốc...cốc...cốc.

- Mời vào.- tiếng thầy hiệu trưởng vọng ra.

Ông ấy đẩy gọng kính lên nhìn người bước vào nở một nụ cười chạy te te ra bắt tay nói:

- Ôi thiếu gia họ Hoàng thất lễ thất lễ. Mời cậu ngồi.- ông ấy đưa tay về phía cái ghế sofa nói.
- Cảm ơn thầy.- Quang Tuấn cúi nhẹ người nói.
- Ôn huệ gì. Mà cậu lên đây có chuyện gì không?
- Thực ra em có một chuyện muốn nhờ thầy mong thầy giúp cho.
- Chuyện gì cậu cứ nói tôi sẽ tận tình giúp đỡ.
- Đạo gần đây trường mình ồn ào về việc sinh viên Trần Hải Linh làm việc trong quán bar...
- À thì ra là chuyện đấy. Nhưng tôi đã cho cô sinh viên đấy nghỉ học rồi xin cậu cứ yên tâm học hành hihhi.
- Ý em muốn là thầy có thể để bạn ấy đi học lại được không?
- Hả? Ơ chuyện này không được đâu...
- Thầy em hi vọng là ngày mai bạn Hải Linh sẽ quay lại trường học.- Quang Tuấn nói giọng lạnh băng.
- Nhưng tôi không thể quyết định được... - Thầy là hiệu trưởng trường này sao lại không quyết định được? hay thầy muốn về nghỉ hưu sớm? chuyện đó em sẽ giúp thầy.

Nghe thấy câu nói này thầy hiệu trưởng toát hết cả mồ hôi ông nhanh chóng bao biện:

- Ấy không không phải như thế. Thực ra thì chuyện này là do phía hội phụ huynh lên tiếng bắt nhà trường phải đuổi học Hải Linh chứ thầy đâu có muốn trường ta mất đi một nhân tài như cô bé.
- Vậy thì thầy mau viết giấy gọi Hải Linh đi học lại đi. Em muốn ngay ngày mai Hải Linh sẽ đến trường học nếu không thì thầy cũng biết thế nào rồi đấy.- Tuấn cảnh báo.

Tuấn nói xong chào thầy hiệu trưởng rồi mở cửa ra ngoài.

- Khoan đã.- ông hiệu trưởng gọi lại.- giữa cậu và Hải Linh...có quan hệ gì?
- Cô ấy là bạn gái tôi.- nói rồi Tuấn đi thẳng.
- Hả???

* Bệnh viện *

- Hải Linh đã có giấy gọi đi học lại chưa con?- mẹ nó hỏi.
- Dạ...chưa mẹ ạ.
- Sao con không đến trường nói lại hoàn cảnh của mình để ông ấy không hiểu lầm nữa.
- Con có đến vài lần có nói nhưng thầy ấy không nghe mẹ à.- giọng con nhỏ buồn thiu.
- Vậy không lẽ con không quay lại trường học nữa sao?

Nó thở dài, nó cũng đâu muốn vậy đã tìm hết cách mà chẳng thể cứu vãn được tình thế đến trường thì cô vẫn thưa nói thầy đang bận không tiếp khách được đến nhà thì bảo không có nhà. Hàng ngàn lí do được nói ra mà mục đích cuối cùng là thầy hiệu trưởng đang cố tình tránh mặt nó không cho nó một cơ hội để giải thích nữa.

- Mẹ.- Bọn Quỳnh Anh gọi lớn từ ngoài cửa.
- Hôm nay các con không học sao?
- Hihi bọn con nhớ mẹ và Hải Linh quá học không vào nên tới đây thăm 2 người.- Mai Thùy cười.
- Con có mua đồ ăn tối này.- Quỳnh Anh giơ bọc đồ ăn thơm phức ra trước mặt.
- Thơm thật đấy.- nó khen.
- Cũng đến giờ ăn trưa rồi hihi chén thôi. Tôi đói lắm rồi.- Mạnh Quân ôm bụng nói.

.....

- Mẹ này con với anh chị ý ra ngoài chút nha mẹ.- nó xin.

- Ủ cả ngày con ở bệnh viện với mẹ rồi nên ra ngoài đi.- mẹ nó cười hiền.

- Dạ. Con đi đây.

* Công viên *

- Hải Linh này em có bạn mới mà không giới thiệu cho bọn chị biết nhá.- Quỳnh Anh ra vẻ giận dỗi.

- Bạn? bạn mới nào?- nó ngơ ngác hỏi.

- Thì cái cậu tên Quang Tuấn gì đó.

- À hihi cậu ấy là con bác...

- Bọn chị biết rồi mới sáng nay gặp cậu ấy nói hết cho bọn chị nghe rồi.- Mai Thùy.

- Hihi.

- À cậu ấy nói sẽ giúp em quay lại trường học đấy.- Mạnh Quân nói.

- Vậy ạ.

- Thôi không nói chuyện này nữa. Mấy ngày nay ở trường bọn chị điều tra đứa chủ mưu đứng đằng sau nhưng vẫn không phát hiện được là đứa nào.

- Mình vẫn nghĩ là con nhỏ Hương Ly đó làm.- Quỳnh Anh nói.

- Nhưng bằng chứng đâu mà buộc tội người ta?

- Thì mới phải đi tìm.

- Haizzz.

* Công ti Dream Away *

- Nhất Bảo.- một cô gái từ ngoài cửa nhảy thẳng vào phòng.

- Hơ...hơ...- hấn chỉ tay về phía người con gái đó.

- Hơ cái gì mà hơ. Anh yêu em nhớ anh quá hix...hix...hix- cô gái giả vờ khóc lóc rồi chạy thẳng đến bàn làm việc ôm lấy người hấn.

- Huyền Vy sao em lại về đây?

- Em đã nói là nhớ anh nên em về đây hihi.

- Đừng đùa nữa nói thật đi em lại gây lỗi gì rồi chuồn về đây tránh tội chứ gì?

- Haizzzzz em có giấy phép của bố đấy nhá. Không tin anh thử gọi cho bố mà xem.

- Được rồi để anh gọi.

- Thôi hihi bố nói em sang đây để giúp anh.

- Giúp? giúp gì?

- Thì giúp anh quản lí công ty.

- Trời em đùa đấy à? - Em không đùa anh nghĩ em không làm được chứ gì. Em đã thi được bằng tiến sĩ nha.

- Thôi được rồi. Em về lâu chưa sao không gọi anh để anh cho người ra đón.

- Em về cũng được 2 tuần nay rồi hihi.

- Vậy từ đó đến giờ em làm gì mà không gọi cho anh?

- Em cũng có việc của em chứ. Thôi em đói rồi đi ăn với em nhá.

- Nhưng...ừ đi thôi.

Vậy là sau một ngày

” vật lộn

” với những lời đe dọa của Quang Tuấn thầy hiệu trưởng cũng kí quyết định cho nó đi học lại vừa nhận được tin từ Quỳnh Anh nó vui mừng nhảy cẫng lên chạy đi chạy lại miệng lẩm bẩm: Mình được đi học lại, mình được đi học lại....hihi sướng quá...Mẹ nó nhìn thấy hành động của nó chỉ cười nhẹ.

...

Từ ngày nghỉ học đến giờ nó nhận ra một điều rằng được đi học là một niềm vui rất lớn không học nó cảm thấy mình thật vô dụng. Hôm nay là ngày đầu tiên nó quay lại trường học nó dậy từ rất sớm chuẩn bị lại mọi thứ thật kĩ lưỡng rồi bắt xe bus đến trường. Nó bước vào trường với tâm trạng thoải mái hít một hơi thật sâu tận hưởng cái không khí sớm mai của trường nở một nụ cười nó hét to:

- Tôi đã quay lại rồi đây!!!!

Tiếng hét của nó khiến một vài sinh viên trong trường quay lại nhìn chủ nhân của tiếng nói khiến họ suýt rụng tim vừa nãy họ nhận thấy đó là nó đứa con gái làm trong quán bar lại những lời xì xào nhưng bây giờ nó không bận tâm họ đang nói gì nó vẫn nở một nụ cười đầy tự tin bước về lớp điều này làm những

”con vịt cái

” phải ngỡ ngàng.

- Đây hay cô ta bị oan?

- Làm gì có chuyện đấy thế những tấm ảnh đó là cô ta chứ con ai vào đây nữa.

- Nhưng mà thử nhìn cái thái độ đó kìa như chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

- Biết đâu được đấy cô ta cố làm như vậy để che mắt thiên hạ chứ sao.

- Tao nghĩ không phải đâu cô ta bị nhà trường cho nghỉ học mà giờ lại được đi học lại thì chẳng phải bị oan là gì.

-

Lớp nó bây giờ vẫn chưa ai đến cả tiến về chỗ ngồi nó ngắm nhìn lại mọi cảnh vật xung quanh mà nó đã không được nhìn từ mấy ngày nay. Bỗng nó cảm thấy nhớ hần vô cùng lời điện thoại ra gọi cho hần đầu đây bên kia nhắc máy nó nở một nụ cười tươi rói nhưng không phải giọng nói của hần như mọi lần mà là giọng của một cô gái lạ:

- Alo.

Nụ cười nhanh chóng vụt tắt trên môi nó. Sao lại có thể thế này? Tại sao không phải anh nhắc máy mà lại là một người con gái khác? Chẳng nhẽ đối với anh em cũng như những người con gái trước đây chỉ là một thứ đồ chơi và bây giờ khi anh đã chán thì lại thẳng tay vứt nó đi? Anh hẳn tâm vậy sao?...hàng loạt những câu hỏi được đặt ra trong đầu nó cùng với đó là những lời thanh minh: không không thể như thế được anh ấy yêu mình mà, Bảo sẽ không đối xử với mình như vậy đâu chắc là thư kí của Bảo. Đúng vậy cô ấy là thư kí...Giọng người con gái ấy lại phát ra có chút bức dọc làm đứt mạch suy nghĩ của nó:

- Nếu không nói gì tôi sẽ cúp máy đấy.

Nó hít một hơi thật sâu trả lời:

- Phiên chị cho tôi gặp anh Bảo.

- Cô là ai?

- Tôi là bạn của anh Bảo.

Người con gái đấy không ai khác chính là Huyền Vy nghe câu nói tôi là bạn của anh Bảo khiến Vy hơi nghi ngờ Vy xem lại tên người gọi đập vào mắt cô là 2 chữ: Em yêu. Cô biết đó là người yêu của Bảo nở một nụ cười gian xảo nhắc máy nói tiếp:

- Anh Bảo đang bận có chuyện gì cứ nói với tôi là được rồi.
- À...vậy thì thôi tôi sẽ gọi lại cho anh ấy sau. Chào chị.
- Khoan đã.- Huyền Vy nói vội.
- Có chuyện gì sao chị?- nó hỏi.
- Tôi không muốn có người con gái khác gọi điện cho chồng tôi.

Nó nghe câu nói này mà suýt làm rơi cái điện thoại, nó như không tin vào tai mình lắp bắp hỏi lại:

- Chị...chị nói sao?
- Ý tôi nói tôi không muốn cô gọi cho anh Bảo chồng tôi nữa...

Tai nó ù đi nó không nghe được những câu tiếp theo nữa nó cảm thấy đau nhói, nghẹt thở nước mắt tuôn rơi trên gò má trắng hồng của nó chảy xuống cổ thấm và cổ áo len của nó lạnh buốt. Đau, rất đau tại sao cô gái đó lại có thể nói như thế với nó? Tại sao nó luôn phải hứng chịu đau khổ vậy nó chưa kịp cảm nhận hạnh phúc được bao lâu mà giờ lại phải gánh chịu đau khổ tiếp vậy. Nó gạt đi dòng lệ trên má nói tiếp:

- Tôi chưa nghe anh Bảo nói gì về chuyện đã kết hôn cả.
- Ừ thì chúng tôi sắp tổ chức hôn lễ. Sớm thôi.- Huyền Vy nói giọng đầy tự tin.

Nó không thể chịu đựng được nữa rồi nước mắt lại rơi nó cảm nhận được vị mặn đắng trên đầu lưỡi vội cúp máy nó bây giờ đã khóc nức lên thành tiếng. Ôm lấy lồng ngực đập nhẹ mong rằng sẽ giảm bớt được nỗi đau nhưng vô dụng trái tim nó như thất lại đau vô cùng hằn độc ác quá sao đã có vợ sắp cưới mà còn nói yêu nó vậy chứ? Không nó muốn một lời giải thích từ hắn nó muốn chính hắn nói sự thật cho nó nghe nó muốn biết hắn không lừa dối nó nó muốn lời nói của cô gái kia không phải là sự thật. Vội lấy lại bình tĩnh nó nhấn nút gọi cho hắn lần nữa nhưng đầu dây bên kia chỉ có những tiếng tút...tút vô cảm không ai nhắc máy cả. Vậy là điều cô gái đó nói là thật hay sao? Nhất Bảo anh là đồ tồi. Nó òa khóc trong đau khổ.

* * *

14. Chương 14

Nó ngồi thẫn thờ một mình trong lớp học cũng gần đến giờ vào học nên mọi người đến lớp ngày một đông hơn thấy nó ngồi trong lớp họ hơi ngạc nhiên đến gần hỏi han tình hình của nó dạo này ra sao nhưng nó cũng chẳng mấy bận tâm cố nở một nụ cười gượng gạo đáp lại cho qua loa. Nó cảm thấy mình thật tội tệ bình thường nó là con người mạnh mẽ như vậy sao giờ chỉ vì một lời nói của một đứa con gái lạ hoắc mà phải khóc lóc thế này chứ. Nhớ đâu cô gái đó cố tình nói vậy để chia rẽ tình cảm của nó và hắn thì sao? Nó hít một hơi thật sâu tự động viên mình và cũng tiếp thêm niềm tin vào tình yêu của nó, nó quyết định ra về sẽ gặp mặt hắn nói chuyện trực tiếp. Bọn Quỳnh Anh đến thấy nó vui mừng như những đứa trẻ vừa nhận quà lao ngay tới chỗ nó ngồi liền thoảng. Cả giờ học nó chẳng nhập tâm được vào bài giảng đầu óc nó bây giờ chỉ có hắn và những lời nói của cô gái ban nãy lại xoáy mạnh vào tâm can nó đau nhói mong sao giờ ra về thật nhanh...

* Ra về *

Vừa nghe thấy tiếng chuông nó vội vã cất sách vào cặp Mạnh Quân thấy vậy liền hỏi:

- Làm gì mà hấp tấp vậy em?
- À em có chút chuyện.

- Ô thế không định đi ăn mừng à?- Quỳnh Anh ngạc nhiên hỏi.
 - Để lúc khác nha em đang có chút việc cần giải quyết.
 - Con nhỏ này...
 - Em đi trước đây.- nó nói định quay đi thì đúng lúc đó Quang Tuấn tới cậu nở một nụ cười tỏa nắng giữa cái trời mùa đông lạnh giá này khiến trái tim của bao sinh viên nữ trong lớp phải thổn thức.
 - Hi Linh.
 - Chào cậu.
 - Mình tính qua rủ cậu và mọi người đi ăn mừng.
 - Nhưng hôm nay...
 - Có chuyện gì à?
 - ...
 - Tất nhiên là không rồi đi luôn chứ?- Quỳnh Anh nói.
 - Ủ đi luôn bây giờ hihi.- Tuấn cười.
 - Nhưng...
 - Linh em cũng phải cảm ơn Quang Tuấn đã giúp em đi học trở lại chứ.- Mai Thùy.
- Suy nghĩ một lúc thực sự bây giờ nó chẳng con cảm thấy vui vẻ gì mà ăn mới chả uống cả nhưng dù sao thì Tuấn cũng là ân nhân của nó thôi cứ đi một lúc rồi về sẽ gặp hấn sau. Nó đồng ý rồi cả bọn kéo nhau đi ăn Tuấn chở mọi người bằng chiếc xe ô tô riêng do cậu kiếm bằng số tiền lương mà vất vả làm được mấy 2 năm nay.
- Woa đây là xe của cậu hả?- Quỳnh Anh hỏi.
 - Hihi ừ.
 - Đẹp thật nhưng vẫn không bằng xe của Hoàng Anh hihi.- Quỳnh Anh nói nhưng về sau thì nói nhỏ lại như sợ Tuấn nghe thấy.
 - Cậu sướng thật đấy bố mẹ tôi còn lâu mới cho tiền mua xe.- Mạnh Quân than vãn.
 - Ông này suốt ngày ở trong kí túc xá có đi đâu mà cần xe với cộ.- Mai Thùy nói.
 - Thì có được cái xe muốn đi đâu thì đi khỏi phải chịu cái cảnh bon chen cũng sướng chứ sao.- Quân cãi lại.
 - Hihi bố mẹ mình đâu cho tiền mua xe đâu.
 - Trời vậy cậu lấy tiền đâu ra mua?
 - Thì mình lấy tiền tiết kiệm và tiền làm thêm 2 năm ra để mua thôi hihi.
 - Woa cậu tuyệt thật đấy.- Cả bọn đồng thanh.
 - Hihi có gì đâu nếu các cậu đi làm thì cũng sẽ tự mua được thôi.- Tuấn gãi đầu nói.
- Nó ngồi trong xe nhưng chẳng để ý gì đến những cuộc nói chuyện rôm rả của mọi người, đánh ánh mắt ra ngoài lớp kính dày của ô tô nó suy nghĩ mông lung Tuấn và mọi người cảm thấy nó hôm nay thật lạ cậu hỏi:
- Linh...Linh...
 - Hả?- nó vô thức quay lại hỏi.
 - Cậu muốn mời bọn tôi ăn gì đây.- Tuấn vừa cười vừa nói.
 - À mọi người muốn ăn gì?- nó hướng ánh mắt về những người ngồi hàng ghế sau xe.
 - Bọn chị thì món gì cũng muốn ăn cả liệu em có đủ tiền để trả không?- Mai Thùy nói.

Nó cười nhẹ:

- Vậy mọi người ăn gì?
- Ăn món ăn Trung Quốc đi lâu rồi không được ăn thèm quá.- Quỳnh Anh ánh mắt long lanh nói.
- Thôi đi bà con nhỏ không ăn được cay đâu.- Kiều Trang cốc nhẹ vào đầu Quỳnh.
- Ủ mình quên hihi.
- Hay đi ăn lẩu đi mùa đông ăn món này thì còn gì bằng.
- Ủ khôn hôm nay thông minh đột xuất ngu bất tình *** h nha.- nói rồi cả bọn cười ầm.

Một đồng thức ăn được bày la liệt trên bàn chúng nó người nhúng kẻ đâm đầu vào mà ăn.

- Cái bà này từ nãy toàn tôi cho thức ăn vào nhá con chưa được miếng nào mà bà ăn như chết đói năm 45 vậy hả?- Mạnh Quân ức chế nói khi thấy Quỳnh Anh cứ quá tập chung vào

” chuyên môn

”.

- Tôi...suyt nóng...ăn thì liên quan gì ông.- Quỳnh Anh nói mà miệng đầy thức ăn.
- Đúng là không phải đàn bà mà. Vậy mà thằng Hoàng Anh nó cũng yêu.
- Ông nói gì hả tôi có chỗ nào là không phải đàn bà mà ông nói thế...
- Thôi xin 2 người đến đây để ăn hay cãi nhau.- Mai Thùy can.

Nó ngồi đấy chẳng động chạm gì đến thức ăn cả trong khi đấy thì Tuấn đã gấp vào bát nó đầy ự.

- Linh cậu ăn đi chứ hay đang lo không có đủ tiền trả hả?- Tuấn chọc để cho nó cười.
- À không mình vẫn đang ăn mà. - Ủ hihi.

Tất cả mọi người lại vui vẻ ngồi ăn rồi nói chuyện rôm rả lúc lúc lại thấy tiếng cười ròn tan của tụi nó...

Hắn bây giờ vẫn đang chúí mũi vào công việc hàng đồng hồ sơ rồi tài liệu cần hắn giải quyết nhìn đồng hồ cũng đã gần 9 rưỡi vươn vai hắn nhìn vào màn hình máy tính nở một nụ cười tươi rói đó là hình của nó. Bỗng hắn cảm thấy thật có lỗi với nó dạo này hắn vô tâm quá chỉ lo tới công việc mà chẳng quan tâm tới nó gì cả không biết chuyện ở trường bây giờ thế nào rồi. Hắn định lấy điện thoại ra gọi nhưng rồi lại cắt đi hắn có một ý tưởng hay hơn là đến chỗ nó.

- Bà Nhung Hải Linh có ở nhà không?
- Chào thiếu gia chẳng phải thiếu gia nói thời gian này Hải Linh nghỉ việc sao?- Bà Nhung hỏi lại.
- À cháu quên mất thôi chào bà.
- Thiếu gia đêm nay cậu lại không về sao?
- Vâng cháu không về đâu bà đừng đợi cửa phiền bà chăm nhóc Huy hộ cháu.
- O cậu chủ sang bên nhà bà chủ ở mấy bữa nay rồi.
- Sao?...thôi vậy cũng được cháu cúp máy đây.
- Thiếu gia nhớ tự chăm sóc ình đấy.
- Được rồi chúc bà ngủ ngon.

Hắn vội lái xe đến bệnh viện không quên mua giỏ hoa quả và một bó hoa.

.....

Nói là hôm nay nó phải đãi mọi người nhưng thực chất đều là Tuấn trả cả mặc dù nó nói có đủ tiền để trả nhưng cậu không đồng ý nói qua nói lại nó cũng chẳng thể thay đổi được ý kiến của Tuấn nên đành để cậu trả tiền.

” Thôi để dịp sau mời cậu ấy đi ăn sau vậy.

”- nó nghĩ.

Sau khi lái xe đưa mọi người về kí túc xá Tuấn đèo nó về bệnh viện trên xe chẳng ai nói với ai câu nào.

- Linh hôm nay cậu có chuyện gì hả?- Tuấn cảm thấy tò mò khi cả ngày nay chẳng thấy nó cười nói như thường ngày.

- Không mình không sao.- nó chối.

- Có thật là không sao không? mình thấy hôm nay cậu buồn quá.

- Mình không sao mà.- nó gắt.- Ồ mình xin lỗi.

- Hihihi cậu không nói cũng được.

- Tuấn này có phải người con trai nào cũng dễ thay lòng?- bất chợt nó hỏi cậu.

- À chuyện này...mình cũng không biết được là tùy từng người thôi. Nhưng mình thấy nếu đã yêu ai rồi thì không nên có tình cảm với người con gái khác. Những người như vậy thật không đáng để yêu.

- Cô gái nào yêu cậu chắc hạnh phúc lắm.- nó cười nhạt nước mắt trực trào ra.

- Cậu đang gặp rắc rối về chuyện tình cảm à?- Tuấn hỏi.

Nó im lặng không nói gì nghĩ đến hẳn nó lại khóc Tuấn thấy vậy liền dừng xe lại an ủi nó.

- Cậu sao vậy?- Tuấn nói lấy tay lau đi những dòng lệ trên khuôn mặt nó.

- Hức...hức mình yêu Bảo...yêu anh ấy rất nhiều...nhưng tại sao chứ...tại sao...?- nó nức nở nói.

Tuấn vẫn không hiểu đã có chuyện gì xảy ra với nó cả thấy nó khóc trong lòng cậu dấy lên một cảm giác khó diễn tả cậu vòng tay ôm lấy thân hình đang run lên vì khóc. Nó vội đẩy cậu ra nhưng Tuấn ôm nó chặt hơn.

- Cứ khóc đi cậu sẽ cảm thấy thoải mái hơn. Mình sẽ cho cậu mượn vai mình hôm nay nên cứ khóc cho thật đã vào.

Nó cười nhẹ, nói:

- Cảm ơn cậu.

Nó cảm thấy nhẹ nhõm hơn sau trận khóc vừa rồi nhìn chiếc áo của Tuấn đầy

”vết tích

” sau trận khóc vừa rồi của nó, nó cảm thấy ngại vô cùng. Tuấn mở cửa xe cho nó.

- Cảm ơn cậu hôm nay phiền cậu nhiều.- nó khách sáo nói.

- Có gì đâu. Linh này cậu đừng buồn nữa nhé nếu cần người tâm sự mình sẵn sàng là người đầu tiên nên hãy gọi ỉnh hihi.- Tuấn đập tay vào ngực nói giọng đầy tự tin.

- Hihi cảm ơn cậu.

- Linh.

- Hả?

- Mình ôm cậu được không?

Nó sững sờ trước lời đề nghị này của Tuấn mặt nó thoáng đỏ.

- Chỉ là cái ôm của tình bạn thôi mà.- Tuấn nói.

- À mình...

Không để nó nói gì thêm Tuấn kéo nó vào lòng cậu ôm thật chặt cậu cảm nhận hương thơm nhẹ nhàng dễ chịu của nó mà không một người con gái nào có được.

- Linh mình không chắc tình cảm của mình dành cho cậu chỉ là tình bạn.- Tuấn nói giọng đều đều.

- Cậu...

Nó đâu biết được rằng cái cảnh tình cảm này hần đã nhìn thấy máu hoạn thư trong người nổi lên 2 bàn tay hần nắm chặt tiến thẳng đến chỗ của nó đẩy 2 người ra. Nó sững sờ khi thấy hần đang đứng trước mặt mình.

- Bảo...

- Hai người đang làm cái trò gì vậy hả?- Hần hét lên trong tức giận.

- Bảo chuyện này không như anh nghĩ đâu.- nó vội thanh minh.

- Em im đi sao em lại có thể ôm thằng con trai khác trước mặt tôi chứ?

- Bảo anh bình tĩnh đi...- Tuấn lên tiếng.

- Bình tĩnh? cậu nghĩ có thằng con trai nào có thể bình tĩnh khi thấy bạn gái mình đi chơi đêm với một thằng con trai khác không phải mình rồi còn ôm ấp nhau trước mặt như những đôi lứa đang yêu chứ?- hần nói mất đồ ngẫu tức giận. - Mọi chuyện không như anh nghĩ đâu. Em và Tuấn không có gì cả bọn em chỉ là bạn thôi.- nó vẫn tiếp tục.

- Em thôi đi tôi không ngờ em cũng là những đứa con gái khác.

” bốp

” một cái tát từ nó vào mặt hần. Bảo sững sờ trước cái tát bất ngờ của nó.

- Người con gái khác? anh sao lại có thể hức...hức nói như vậy được chứ? đáng nhẽ người nói câu đó phải là tôi mới đúng.- nó vừa nói vừa khóc.- tại sao anh đã có vợ sắp cưới mà còn nói yêu tôi chứ hức...hức...anh...

- Em nói vậy là sao? vợ sắp cưới?- hần đã ngạc nhiên nay còn ngạc nhiên hơn trước từ

” vợ sắp cưới

” mà nó nói.

- Đáng nhẽ tôi nên nghe lời của mọi người hức...hức anh chỉ coi tôi là món đồ muốn chơi muốn vứt lúc nào cũng được sao?- nó đau khổ nói.

Hần ôm lấy bờ vai nó hỏi:

- Em đang nói linh tinh gì vậy?

- Anh thôi đi.- nó đẩy mạnh hần ra rồi ôm mặt chạy đi. Hần chạy theo nhưng bị một cánh tay ngăn lại đúng không ai khác chính là Tuấn cậu đứng đó chứng kiến tất cả sự việc xảy ra và đến lúc này cậu đã biết rõ mọi chuyện vì sao nó lại buồn đến vậy.

- Bỏ tay ra.- hần nói lớn.

- Anh nghĩ mình xứng đáng với tình yêu của Hải Linh sao?

- Cậu nói cái gì hả?

- Anh đã có vợ sắp cưới mà còn đi lừa dối tình cảm của một cô gái thật đúng là vô liêm xỉ.

- Vô liêm xỉ? cậu có biết mình đang nói gì không thế?- hần đã nổi điên lên vì những câu nói của Tuấn.

- Anh từ giờ hãy tránh xa Hải Linh ra.- Tuấn ra lệnh.

- Cậu có quyền gì mà xen vào chuyện của tôi chứ. Tôi tự hỏi cậu là đàn ông hay đàn bà vậy?

- Anh...

- Bỏ tay ra.- hấn nói như hét vào mặt Tuấn.

- Hứ...tôi nói cho anh biết tôi và Hải Linh sẽ yêu nhau.

- Cậu...

- Nên từ giờ anh hãy tránh xa bạn gái tôi ra nếu không đừng trách tôi không nói trước.

- Cậu nghĩ có thể làm gì được tôi chứ? cậu đi quá xa rồi đấy. Tôi và Hải Linh yêu nhau và chẳng ai có thể tách rời chúng tôi ra cả nên cậu đừng hòng mà chen vào chuyện tình cảm của bọn tôi.- Hấn hất tay mình ra rồi chạy về hướng nó vừa chạy.

" Hứ cứ đợi đấy nhất định tôi sẽ cướp cô ấy từ tay anh. Nhất Bảo đã đến lúc anh phải trả giá cho những việc làm của mình.

"- Tuấn tự nói với lòng mình.

Nó chạy chạy mãi cho đến khi đã hết sức nó ngồi quỵ xuống ven đường những giọt nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi trên khuôn mặt nó. Nó ngồi đó nghĩ về mọi chuyện tình cảm của nó với hấn chẳng nhẽ đã kết thúc tại đây??? Nó không đành lòng nó yêu hấn yêu rất nhiều. Cứ ngồi vậy mặc kệ thời gian trôi qua, mặc kệ những cơn gió mùa đông giào vờ nó cái lạnh của thời tiết đầu lạnh bằng cái lạnh tỏa ra từ trái tim tan vỡ của nó. Khóc và khóc bây giờ nó thật yếu đuối đúng thật là con người có mạnh mẽ đến đâu thì cũng không thể mạnh mẽ được trong chuyện tình cảm nước mắt làm nhòe đi tất cả nó mong sao nước mắt có thể cuốn trôi đi những đau khổ trong nó, mong sao gió có thể đem tình yêu trở về bên nó...

Hấn đuổi theo nó gọi tên nó trong vô thức nhưng vẫn là sự im lặng của không gian chẳng có một câu trả lời. Hấn thấy mình thật có lỗi tại sao hấn lại có thể nóng nảy như vậy nó yêu hấn và hấn cũng yêu nó hấn biết điều đó vậy tại sao lại không tin vào những lời thanh minh của nó chứ? Vừa chạy vừa chìm trong những suy nghĩ cuối cùng hấn cũng tìm thấy nó. Cách chỗ hấn đứng không xa là hình dáng của một đứa con gái ngồi gục đầu vào gối khóc tiếng khóc đau đớn. Chính là nó cái người con gái đã đi sâu vào tiềm thức của hấn. Hấn chạy ngay đến trước mặt nó vòng tay mình ôm lấy nó.

- Anh xin lỗi.- hấn nói.

Nó cố vùng vẫy thoát khỏi hấn nhưng vô dụng cánh tay rắn chắc của hấn ôm nó chặt hơn. Hấn nói tiếp mặc kệ những cái đánh vào người từ phía nó:

- Anh biết khoảng thời gian qua anh đã quá vô tâm anh xin lỗi nhưng Hải Linh à anh yêu em. Yêu em rất nhiều.

Hấn đẩy nhẹ người nó ra nói.

- Bảo em cũng yêu anh.- nó cười nhẹ.- chuyện ban nãy...

- Em đừng nói nữa anh tin em.

Nói rồi hấn đặt lên môi nó một nụ hôn nồng ấm, nụ hôn như xóa tan đi tất cả nỗi đau khổ sự tức giận của nó thay vào đó là niềm hạnh phúc. Đã lâu lắm nó không được nhận nụ hôn từ hấn nhắm mắt lại cảm nhận vị ngọt của tình yêu, một chút đắng cay của giận hờn vu vơ và vị mặn của nước mắt. Thời gian như ngừng trôi, 2 con người giờ thành một họ đang hòa quyện vào nhau cảm nhận những cung bậc cảm xúc khác nhau trong tình yêu...

...

- Bảo em muốn hỏi anh một chuyện.- nó ngập ngừng nói khi đang trên đường về.

- Có chuyện gì?- hấn quay lại hỏi.

- Em...

- Sao thế?

- Sáng nay em có gọi điện cho anh và...một người con gái đã nhắc máy.

Hắn nhướn mày suy nghĩ rồi chợt nhớ ra điều gì nói:

- Huyền Vy có chuyện gì sao?

- Anh và chị ấy...

- Em đang ghen đấy à hihi.

- Chuyện này không đùa đâu.- nó nghiêm giọng nói.

- Cô ấy nói với em cái gì sao?

- Chị ấy nói là vợ sắp cưới của anh.- nó nói giọng run run.

- Sao? làm gì có chuyện đấy anh và cô ấy là anh em với nhau sao lấy nhau được.- hắn ngạc nhiên nói.

- Nhưng chị ấy nói với em thế.

- Hải Linh anh yêu em mãi là như vậy và cũng chỉ có em là người anh sẽ lấy làm vợ.- hắn đặt tay mình lên vai nó như khẳng định thêm lời nói của mình khiến trái tim nó xao động, mặt đỏ bừng. Nó nở một nụ cười mãn nguyện nó nhận thấy rằng từ khi yêu hắn nó trở thành một con người ích kỉ nhưng tình yêu mà đâu thể tránh khỏi sự ích kỉ của riêng mình.

* * * Một ngày mới lại đến, nó đến trường với một tâm trạng thật thoải mái cảnh vật như cùng tâm trạng với nó hít một hơi thật sâu tận hưởng cái mùi vị nhẹ nhàng thoáng mát của ngày mới. Nó thong dong rảo bước trên đường con đường đầy ấp kỉ ức của nó và hắn nó nở một nụ cười hạnh phúc...

- Hey hôm qua Tuấn có đưa em về tận nhà không?- Quỳnh Anh hỏi khi thấy nó vào lớp.

- Hihihi cậu ấy đưa em về bệnh viện.

- Vậy em ở trong đó cả đêm à?

- Không Bảo đưa em về.- nó cười tươi.

- Haha thăm nào mặt mày tươi tỉnh thế kia.

Tít...tít...

Kiều Trang mở máy ra đọc tin nhắn con nhỏ vô cùng ngạc nhiên vì đó là tin của Nhật Duy.

" Chúng ta gặp nhau bây giờ được không?

"

Đọc được dòng tin nhắn này bất giác trong lòng Kiều Trang có cảm giác vui vui nhưng cũng có cảm giác lo lắng không biết Duy hẹn cô có chuyện gì? Trang nở nụ cười tỏa nắng nhắn lại:

" Được thôi ở đâu?

"

" Chỗ cũ.

"

- Chỗ cũ? A hihi thì ra cậu ta còn nhớ hihi.

- Trang bà làm gì mà cứ cười từ ban nãy thế hả?- Mai Thùy huých tay hỏi.

- Có anh nào hả? dám dẫu tụi này khai mau.- Quỳnh Anh đưa ánh mắt dò xét nhìn.

- Đâu không có. À xin cho tôi nghỉ ngày hôm nay nhá.

- Chị đi đâu?

- Tôi có chút chuyện đi đây.

- Ó...con này. Lạ.

- Tôi nghĩ con Trang nó đang hẹn hò ai đó.- Quỳnh Anh

”phán

”.

...Heaven Bar....

Trang bước vào trong quán nhìn xung quanh tìm Nhật Duy. Kia rồi là chỗ ngồi lúc trước gần cửa sổ và vô cùng yên tĩnh, Duy đang ngồi đó đánh ánh nhìn ra ngoài cửa sổ trên bàn ly cà phê đen. Hít một hơi thật sâu lấy can đảm tiến về phía cậu.

- Chào.- Trang cười.

- Chào.- Duy nghe thấy tiếng nói thì quay lại.

- Cậu đến lâu chưa?- Trang hỏi khi kéo ghế ra ngồi đối diện với cậu.

- Cũng được một lúc.- Duy vẫn lạnh lùng nói.

- Chì dùng gì?- cô bồi bàn tiến đến hỏi.

- Cho em 1 ly cà phê cậu có dùng thêm không?- Trang hỏi khi để ý thấy tách cafe của Duy đã không còn hơi nóng tỏa ra.

- Ừ.

- Vậy chị cho em 2 ly. Cảm ơn.

Trang quay ra thấy Duy vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ định hỏi tại sao Duy lại hẹn gặp nhưng Trang lại thôi nó nghĩ tốt nhất cứ để Duy tự nói vì dù sao Duy hẹn con nhỏ đến đây chắc cũng có chuyện. Cô bồi bàn ban nãy bưng ly cafe đến nhấp một ngụm cafe đen không đường Trang cảm thấy hơi nóng lan tỏa khắp cơ thể thật dễ chịu. Trang và Duy ngồi đó một lúc lâu chẳng ai nói với ai câu nào cả Duy vẫn nhìn về một nơi xa xăm nào đó còn con nhỏ thì ngồi đó

”ngắm

” cậu. Đây là lần đầu tiên Trang nhìn kĩ cậu đến vậy phải nói sao nhỉ? Duy rất đẹp trai một vẻ đẹp bí hiểm và cuốn hút. Đôi lông mày rậm thì thoảng lại nhướng lên, đôi mắt đen và sâu có chút gì đó buồn nhưng rất đẹp hàng mi cong, sống mũi cao làn da trắng, mái tóc được cắt gọn hợp với khuôn mặt cậu. Nếu nhìn kĩ thì bên tai trái của Duy có đeo một chiếc khuyên tai nhỏ Trang thích chiếc khuyên tai đó vì nó có hình thù thật lạ mắt cô chưa từng nhìn thấy bao giờ. Mãi ngắm nhìn cậu bỗng Duy quay lại nhìn thẳng vào mắt Trang khiến con nhỏ đỏ mặt cúi vội mặt xuống.

- Cậu làm bạn gái tôi chứ?- Duy vẫn cái giọng nói lạnh lùng đề nghị.

Trang sững người trước câu hỏi của Duy.

” Duy vừa nói cái gì vậy? bạn gái? có phải cậu ta nói nhầm không?...

”- Trang tự đặt câu hỏi cho chính mình.

Duy ngồi đó chờ đợi câu trả lời từ Trang, cô cảm thấy vui vui nhưng cũng có cảm giác thật bất an tại sao vậy nhỉ? Đưa đôi tay run run cầm ly cafe lên mong sao uống được một hớp sẽ cảm thấy bình tĩnh hơn nhưng sao vậy này không nhấc nổi. Thật khó khăn khi cầm nó mọi lần nó thật nhẹ mà sao giờ lại nặng quá vậy? nhấc lên được một chút thì Duy lại hỏi tiếp:

- Cậu đồng ý chứ?

Tách cafe tuột khỏi tay rơi xuống bàn may là nó không bị đổ. Duy nhướng đôi lông mày lên.

- Cậu đừng căng thẳng thế.

Mặt Trang bây giờ đã đỏ bừng không biết mình nên làm gì và sẽ nói gì nữa. Duy bây giờ cảm thấy hơi khó chịu.

- Cậu không đồng ý?- Duy dò hỏi.

Trang lắc đầu.

- Được rồi vậy từ giờ cậu sẽ là bạn gái của tôi.

Hai người ngồi đó trở về hoàn cảnh lúc này chẳng ai nói với ai câu nào mỗi người đều theo đuổi một suy nghĩ riêng Trang cảm thấy vui còn Duy cậu không biết cảm giác của mình lúc này là sao nữa cậu không biết làm vậy có quá nhần tâm đối với Trang không vì thực sự tình cảm của cậu cho Trang hiện giờ vẫn chưa đủ để có thể nói lời yêu...

Hai người rời khỏi quán thì trời cũng bắt đầu tối, những cơn gió mùa đông lạnh giá cứ cuốn lấy họ Trang đưa đôi bàn tay lạnh cóng xoa vào nhau lấy hơi ấm còn Duy cậu vẫn lạnh lùng xỏ tay vào túi quần rảo bước bỏ mặc đằng sau một đứa con gái đang lạnh cóng leo đèo đi theo cậu. Trang bây giờ vô cùng tức giận vì cậu mà bữa trưa của cô hôm nay là

" món cafe đắng

" có lẽ sau ngày hôm nay cô sẽ không bao giờ dám uống cafe nữa nhưng điều quan trọng khiến cô tức giận là thái độ của Duy lúc này. Ban nãy thì nói lời yêu cô vậy mà bây giờ thì chẳng có một chút biểu hiện gì của người đang yêu cả thật quá đáng.

" Người gì đâu mà lạnh lùng hơn cả mình.

"- Trang nhận xét.

" Cốp

" - Áaaaaaa đau quá.- đó là tiếng kêu của Trang không biết có phải nói xấu người khác nên ông trời mới để cô va phải cái cột điện.

Duy dừng bước quay lại nhú mày nhìn Trang rồi tiến lại gần hơn Trang vẫn lấy tay xoa xoa cái cục u trên đầu mặt mày nhăn nhó như khi ăn ớt. Duy hỏi:

- Có sao không?

- À...không...- đau lắm nhưng Trang vẫn cố nói vậy.

- Vậy đi thôi.- nói rồi Duy lại quay người bỏ đi trước.

Trang cảm thấy tủi thân vô cùng làm sao Duy lại có thể lạnh lùng quá như vậy cậu thật quá vô tâm với cô thử hỏi xem trao tặng cả cái đầu mình vào cột điện thì liệu có đau không? Tuy rằng cô nói không sao nhưng ít ra Duy cũng phải lo lắng xem vết thương cho cô chứ. Vậy mà...

- Áaaa.- lại một tiếng kêu nữa lần này không phải va vào cột điện hay đại loại là va phải gì đó mà là trước mặt Trang bây giờ không còn thấy Duy nữa thay vào đó là khoảng không gian yên lặng.

- Duy đâu rồi???- cô tự hỏi chính mình.- Duy ơi Duy cậu ở đâu thế??? Duy...- Trang chạy về phía trước tìm cậu nhưng vẫn chẳng thấy bóng dáng cậu đâu cả. Ngồi phệt xuống đường lần này thì không thể kìm nén được nữa Trang đang khóc những giọt nước mắt rơi lã chã xuống đường chưa bao giờ cô cảm thấy cô đơn và tủi thân đến vậy Duy bỏ mặc cô giữa cái thời tiết lạnh giá này, giữa con đường vắng này. Thật cô đơn và sợ hãi. Bỗng một giọng nói phát ra đằng sau lưng:

- Cậu làm gì mà chạy lung tung vậy?

Trang đưa đôi mắt đăm lẹ lên nhìn người vừa nói.

- Duy hức...hức...- nói rồi cô chạy thẳng đến chỗ cậu ôm chặt lấy cái thân hình cao lêu đêu của cậu.

- Có chuyện gì thế?- Duy lo lắng hỏi.

- Hức...hức...cậu đi đâu thế? có biết tôi sợ lắm không?- Trang trách.

- Câu đó tôi phải hỏi cậu mới đúng.- Duy đẩy nhẹ người Trang ra khỏi người mình rồi nói tiếp.- Tôi đi mua băng và thuốc khi quay lại chẳng thấy cậu đâu cả tôi tìm mãi mới thấy cậu đang ngồi đây khóc đấy. Thôi ra kia đi tôi băng vết thương cho.

Nghe được câu này từ cậu lòng Trang cảm thấy ấm áp vô cùng thì ra Duy không lạnh lùng như cô nghĩ cậu ấy muốn quan tâm và chăm sóc người khác theo cách riêng của mình. Duy và Trang ngồi trên chiếc ghế đá cậu vén nhẹ mái tóc trên trán của Trang nhìn vào vết thương nhúu mày nói:

- Chảy cả máu mà còn nói không sao tôi phục cậu thật.

Duy bôi thuốc và băng lại vết thương cho Trang một cách thuần thục mỗi cử chỉ của cậu thật nhẹ nhàng. Đây là lần đầu tiên Trang ở gần một người con trai như thế và đây cũng là lần đầu tiên Trang được ngắm kĩ khuôn mặt của Duy. Phải nói sao nhỉ? nó rất đẹp một khuôn mặt quá hoàn hảo cậu có sống mũi cao, đôi môi đỏ, làn da trắng đôi mắt sâu có chút gì đó buồn buồn trong đôi mắt đó...nói chung Duy rất hoàn hảo thậm chí nào các sinh viên nữ trong trường ngày nào cũng viết thư tỏ tình và rồi quà cáp này nọ. Nghĩ lại bản thân mình Trang cảm thấy hơi chạnh lòng, cô không phải là đứa con gái xấu xí nhưng cũng chẳng phải người con gái xinh đẹp như những tiểu thư quê các. Trang có một khuôn mặt bình thường cũng chỉ nói là ưa nhìn nếu hỏi điểm nào trên khuôn mặt cô thích nhất thì cô sẽ chọn đôi mắt. Công nhận một điều rằng mắt Trang đẹp thật nó to tròn và đen láy đôi lông mi dài cong nên cô cũng đỡ cảm thấy buồn phần nào. Trang thở dài Duy dừng tay nhìn cô khó hiểu.

- À không có gì đâu.

- Nếu đau thì đừng có cố chịu cứ nói đi tôi sẽ nhẹ tay hơn.

- Không tôi không đau thật mà.

- Thôi xong rồi đấy từ lần sau đi đứng cẩn thận vào.- Duy nhắc nhở.

Cuối cùng thì cũng về đến khu kí túc xá Trang chào tạm biệt Duy rồi về phòng con nhỏ nghèo ngao hát cái giai điệu nó vừa nghĩ ra vừa tung tăng về phòng đến phòng Trang nở một nụ cười tỏa nắng chào 2 người bạn chí cốt. Khỏi phải nói lúc này Quỳnh Anh và Mai Thùy ngạc nhiên đến cỡ nào cả hai đứa mắt chữ A mồm chữ O nhìn thái độ của Trang. Cũng đúng thôi từ trước tới giờ Trang luôn là người lạnh lùng nhất nhóm và lẽ dĩ nhiên cũng là người hiếm khi cười nhất vậy mà hôm nay không dưng Trang lại cười với tụi nó. Lạ. Phải nói là quá lạ. Trang không để ý đến 2 cái khuôn mặt

” quá dị

” của 2 đứa mà vẫn cứ thản nhiên hát và bước vào phòng tắm thay đồ. Quỳnh Anh và Mai Thùy theo sau.

- Trời ơi gì vậy nè con bạn tôi nó biết cười kìa, lại còn đứng trước gương mà cười nữa chứ. Kiểu Trang bà có làm sao không đấy?- Mai Thùy lay người hỏi khi thấy Trang đang đứng trước gương sờ sờ vào trán mình mà cười.

- Bà hỏi vậy là sao?- Trang hỏi lại.

- Làm gì mà từ khi về cứ cười suốt thế? bà ăn nhầm phải bả cười à?- Quỳnh Anh tò mò hỏi.

- Không tôi chẳng ăn nhầm cái gì cả. Tôi hoàn toàn bình thường.- Trang cười tươi nói.- Thôi ra ngoài đi để tôi còn thay đồ.- Trang đẩy 2 người ra khỏi phòng tắm.

- Nó làm sao ý nhỉ?- Quỳnh Anh hỏi.

- Chịu hỏi Chúa để biết thêm chi tiết.- Mai Thùy.

...

” Cậu về đến nhà chưa?

”- Trang nhắn tin cho Duy.

” Rồi. Ngủ sớm đi mai còn đi học.

”

” Ừ chúc cậu ngủ ngon.

”

” Ngủ ngon.

”

- Hihhihi.- Trang ôm chiếc điện thoại sung sướng rồi mau chóng chìm vào giấc ngủ.

Trong mơ Trang thấy mình và Duy đang ngồi dưới một gốc cây to tựa đầu vào vai cậu ngủ trên một cánh đồng hoa, Duy nhẹ nhàng đưa tay mình lên vuốt lấy những lọn tóc của Trang...

... Một ngày mới đã đến ông mặt trời cố gắng chiếu những tia nắng ấm áp nhất xuống trần gian, ánh nắng xuyên qua khung cửa kính đậu trên mặt nó. Nó nheo mắt tỉnh dậy vợ lấy chiếc đồng hồ 6h30 nó mở to hết cỡ lấy tay dụi mắt nhìn lại vào cái đồng hồ rồi la toáng lên:

- Aaaaa muộn rồi trời ơi.- nói rồi nó lao như bay vào phòng tắm vệ sinh cá nhân rồi mặc bộ đồng phục người giúp việc mà bấy lâu nay nó chưa mặc vào người. Bước ra cửa nhìn trước ngó sau

” phù

” may quá bà Nhung không có ở đây nó rón rén đi về phía cầu thang để xuống phòng bếp chuẩn bị bữa sáng cho hần bỗng tiếng bà Nhung lạnh lùng phát ra sau lưng.

- Hải Linh cô biết bây giờ là mấy giờ rồi không???

Nó quay người lại cố nở một nụ cười tươi nhất có thể chào buổi sáng bà ấy.

- Tốt lành gì ở đây mới nghỉ có vài ngày mà đã quên hết quy định của cái nhà này rồi hả?- bà ấy cao giọng nói.

- Dạ không đâu ạ.- nó nhanh chóng thanh minh.- tại hôm qua cháu ngủ muộn nên hôm nay...

- Đừng nói nhiều mau chuẩn bị đồ ăn sáng đi rồi còn lên gọi thiếu gia nữa.- nói rồi bà ấy ra chỗ những người làm khác dăm sát công việc của họ.

- Haizzz lại khổ rồi đây.- nó than vãn.

Sau một hồi chuẩn bị đồ ăn thì cũng đã xong nó định lên phòng gọi hần mới bước ra cửa phòng đã nghe thấy tiếng hần và bà Nhung nói chuyện với nhau.

- Cháu đi đây.- hần gấp gấp nói.

- Thiếu gia dùng bữa sáng đã.

- Đúng đấy...thiếu gia ăn rồi hăng đi.- nó cũng khuyên hần.

- Thôi không cần đâu cháu đến công ty ăn cũng được.

Nó và bà Nhung tiễn hần ra cửa hần quay lại chào bà ấy và hôn nhẹ lên má nó khiến mặt nó đỏ bừng.

- E hèm.- bà Nhung hắng giọng.

- Cháu đi đây.- hần nháy mắt với bà ấy.- Gặp lại em sau.

Nó chỉ dám cười trừ hần vừa đi khuất nó cũng mau chóng bước nhanh vào nhà tránh ánh mắt của bà Nhung, vậy là sáng nay nó sẽ ăn sáng một mình và cũng đến trường một mình nốt.

* * *

15. Chương 15

Các anh.- Huyền Vy từ ngoài chạy vào gọi khiến cả bọn giật mình.

Hắn nhăn mặt nói:

- Đã nói em bao nhiêu lần vào phòng người khác phải gõ cửa sao không nghe hả?
- Thôi mà đừng kĩ tính quá thế anh.
- Đó không phải là kĩ tính mà là lịch sự tối thiểu của một người. Chẳng nhẽ em không phải là người lịch sự?
- Anh...thôi không thêm đôi co với anh nữa. Thông báo cho các anh là thứ 7 tuần này em tổ chức một party rất mong mọi người đến.- Huyền Vy cười tươi hết cỡ mời mọi người.
- Oh party hả?- Minh Cường mắt sáng lên khi nhắc đến chữ

”party

”.

- Vâng hihi.
- Làm sao mà từ chối một lời mời từ 1 cô gái xinh đẹp như em được chứ nhất định hôm đấy anh sẽ tới dự.- Hoàng Anh nói chắc nịch.
- Anh cũng sẽ tới.
- Bảo mày đi chứ?
- Có thể.
- Vậy là sao chứ?- Huyền Vy nhảy dựng lên.- hôm đó anh phải tới đấy. Còn anh, Duy?

Duy trả lời một cách hồ hững:

- Ừ.
- Hihi vậy hôm đó mọi người nhất định phải mang người yêu tới nhá.
- Ok.- cả bọn đồng thanh.
- Thôi em về đây gặp mặt ở buổi tiệc nha bye.
- ...
- Duy, Duy mày sao thế?- Minh Cường vỗ vào vai cậu.
- Hả? không sao nghĩ vài chuyện thôi.
- Duy nghe nói Thùy Dương về rồi.- hắn và Hoàng Anh thôi đá đũa nhau quay sang Duy nói.
- Ừ tao biết.- cậu hồ hững đáp.
- Mày...có phải vẫn...- Hoàng Anh ngập ngừng nói nhưng chưa để cậu nói hết câu Nhật Duy đã khẳng định ngay:
- Không tao và cô ấy đã chấm dứt rồi. Tao ra ngoài chút.- nói rồi Nhật Duy lấy chiếc áo khoác vắt đằng sau ghế đi thẳng.
- Mày nghĩ thằng Duy nó quên Thùy Dương thật không?- Minh Cường thắc mắc hỏi.
- Ngu.-Hoàng Anh dơ tay phang một quả không thương tiếc vào đầu Cường.
- Ừ da thằng khùng. Mày đừng động một tí thượng cẳng chân hạ cẳng tay được không.- Cường lấy tay xoa cái trán nhăn mặt nói.
- Vì mày ngốc quá đi tao đánh ày tỉnh lại.

- 2 người thôi đi. Tao nghĩ thằng Duy nó đang rất buồn ngoài mặt thì nói thế thôi chứ thực chất trong lòng thì lại khác.

- Ủi chúng nó yêu nhau những 5 năm trời một chốc nói quên là quên sao được.

- Haizzz.- không hẹn mà gặp cả 3 người thở dài cái thượt.

Duy không đi xe mà tảo bộ trên vỉ hè cậu đang suy nghĩ về Kiều Trang và nghĩ về cả người con gái đã làm trái tim cậu nguội lạnh đến bây giờ không ai khác chính là cô gái tên Thùy Dương.

Nhật Duy hẹn Trang đến chỗ cũ cô đến đã thấy anh ngồi đó nở một nụ cười thật tươi Trang tiến về phía chiếc bàn nơi anh đang ngồi.

- Chào. Cậu đợi mình lâu chưa?- Trang hỏi tay tháo chiếc khăn len trắng ở cổ xuống.

Duy quay lại vẫn ánh mắt lạnh lùng và giọng nói đó:

- Một lúc rồi.

Cùng lúc đó chị phục vụ bước ra trên khay bưng một ly cafe nóng nghi ngút những làn khói trắng đặt lên bàn chỗ ngồi của cô nở một nụ cười niềm nở nói:

- Mời quý khách dùng.

Trang hơi sững người trước hành động này nói đúng hơn là ly cafe đặt trên bàn. Không lẽ cô nhân viên bưng nhầm?

- Em chưa gọi đồ uống mà?- Trang nghi hoặc nói.

- O...

- Mình đã gọi đấy mình tưởng cậu thích uống cafe đen chứ?

Đúng là thích thật đấy nhưng đó chỉ là chuyện trước kia trước cái ngày Duy tỏ tình với cô chứ còn giờ thì...nhưng biết Duy vẫn nhớ sở thích đặc biệt này của cô- uống cafe đen không đường là cô vui lắm.

- Nếu cậu muốn uống...

- Không mình muốn uống cafe mà.- Trang cười.

Cả buổi tối chỉ có vậy không ai nói với ai câu nào vẫn như những ngày trước anh vẫn chỉ nhìn về một hướng xa xăm vô định nào đó thì thoáng nhấp 1 ngụm cafe lên miệng uống và Trang thì ngồi đó ngắm nhìn anh đắm chìm trong những ước mơ xa vời về một tương lai đẹp giữa hai người. Bỗng Nhật Duy như nhớ ra điều gì đánh ánh mắt sang cô nói:

- Thứ 7 này cậu có rảnh không?

- À có.

- Vậy đi dự tiệc cùng mình.

- Dự tiệc?- Trang ngạc nhiên hỏi lại.

- Ủi chỉ là một buổi tiệc bình thường của một người bạn thân thôi cậu đừng căng thẳng quá. Hôm đó chắc bạn cậu cũng sẽ tới.

- Bạn mình? tụi Hải Linh hả?

- Ủi.

...

”Mình sẽ đón cậu vào lúc 7h

”đó là câu nói cuối cùng khi Duy đưa Trang về. Cô bây giờ đang rối tung lên gia đình cô cũng thuộc vào loại thượng lưu nhưng từ khi mẹ cô mất cô không còn đi dự tiệc lần nào nữa nên tụi đồ của cô cũng đã không còn một chiếc váy dự tiệc nào. Biết làm sao đây chỉ còn 2 ngày nữa là đến thứ 7 rồi mà chỗ tiền tiết kiệm

của cô dành dụm đã đưa cho Hải Linh để giúp mẹ bỗng trong đầu cô lóe lên một ý kiến. - Quỳnh Anh trời sao mình quên con nhỏ này được chứ hihi.

Trang chạy đến chỗ Quỳnh Anh nhưng con nhỏ còn đang bận nói chuyện điện thoại nhìn cái cách nói chuyện và giọng điệu của nó là biết người ở đầu dây bên kia là ai. Chính là Hoàng Anh không còn câu trả lời nào chính xác hơn mà mỗi lần nói chuyện điện thoại với cậu là cô ả sẽ tiêu tốn hàng tiếng đồng hồ.

" Thôi để ngày mai hỏi vậy.

"- Trang tự nói với mình.

Quay trở lại phòng thì thấy Mai Thùy đang đứng trước gương ướm thử vài bộ váy dự tiệc, vừa thấy cô Mai Thùy cười tươi rồi giơ 2 chiếc váy ra trước mặt Trang hỏi:

- Cái nào được hả Trang? Chọn giúp mình với.

Trang nhìn vào hai chiếc váy một cái màu hồng còn cái kia màu trắng ngắm một lúc Trang chỉ vào chiếc váy màu hồng nói:

- Cậu vốn dĩ rất hợp với màu hồng mà.

- Ủi cảm ơn nhá.

Nằm trên giường Trang không ngủ mà nghĩ về Nhật Duy bất chợt trên môi nở nụ cười.

" Cậu ấy lạnh lùng quá nhưng mình thích cái kiểu lạnh lùng đó mặc dù hơi khó chịu một chút nhưng mình muốn được khám phá ra con người thật của cậu ấy. Mình sẽ làm cho cậu ấy thay đổi, sẽ cảm nhận được tình yêu...

"- Trang nghĩ.

.....:Nhà hấn:.....

Nó bây giờ cũng chẳng khá hơn đang bận rộn với hàng đống công việc nhà mà bà Nhung giao cho nào là ủi quần áo cho hấn, mang quần áo dơ của hấn đi giặt, lau dọn phòng hấn, chuẩn bị nước tắm trước khi hấn về...nói chung là việc gì cũng liên quan đến hấn. Vừa làm lại còn vừa được

"nghe nhạc

" miễn phí từ bà Nhung khiến nó ong hết cả đầu tai thì lùnh bùng. Cuối cùng cũng xong nó mệt mỏi lê từng bước về phòng vừa mới đặt lưng xuống giường đã lại nghe tiếng gọi của bà Nhung phát ra từ cái con robot gắn ở phòng nói hấn đã về. Nó bước ra cửa đón đỡ lấy cặp tài liệu từ tay hấn rồi đi lên phòng hấn.

- Em sao thế? ồm hả?- hấn lo lắng hỏi sau khi bà Nhung đã đi khuất.

- Không hơi mệt tí thôi.- nó mệt mỏi trả lời.

Hấn bẹo nhẹ vào má nó cười:

- Thôi nào vợ yêu cười lên đi.

- Đây ai là vợ anh hả?

- Thì trước sau gì em chẳng phải làm vợ của anh. Tập nói trước thì có sao.

Mặt nó đỏ bừng huých một cái vào bụng hấn, hấn ôm bụng kêu oai oái nằm vật ra giường thấy hấn kêu quá nó chạy lại lo lắng hỏi:

- Anh có sao không? em xin lỗi.- nó rồi rít.

Hấn vẫn kêu không trả lời nó, nó tiến lại gần lay người hấn:

- Bảo anh có sao không?

Bỗng hấn đẩy nó nằm xuống hôn nó hành động đó chỉ diễn ra trong vòng mấy giây khiến nó không kịp trở tay. Cứ vậy hấn hôn nó nụ hôn thật sâu và ngọt ngào 2 phút trôi qua rồi 5 phút...cuối cùng hấn cũng chịu buông nó ra. Hấn thì thâm vào tai nó:

- Anh nhớ em đến phát điên. Vợ yêu của anh ạ.

Khiến mặt nó đỏ bừng.

Chuông mới reo Quỳnh Anh vội lôi Kiều Trang vào một shop thời trang lớn. Trang ngập ngừng không muốn vào.

- Quỳnh mày bị làm sao thế vào đây để mà đốt tiền à.

- Mày yên tâm đi tao được 2 vé mua đồ miễn phí ở đây mà.

Nghe đến đây Trang mới hiểu ra được vấn đề tại sao hôm nay nhờ Quỳnh Anh lại phóng khoáng quá thể như vậy thì ra là đều có nguyên nhân của nó cả. Kể cũng lạ không ngờ cái việc suốt ngày cắm đầu cắm cổ vào mấy cái tờ báo thời trang mà kiếm những món hời kiểu như thế này cũng có ích ra phết. Trang và Quỳnh Anh bước vào trong cánh cửa kính tự động mở ra, phải nói kiến trúc của cái shop này khá đặc biệt nó theo lối kiến trúc châu Âu nơi đâu cũng có đèn thấp sáng mặc dù bên ngoài trời vẫn còn sáng trưng. Cách bày trí cửa hàng rất hợp lý quầy đầu là bán những đồ mặc đi chơi, tiếp đến là đồ ngủ và cuối cùng là đồ mặc đi dự tiệc.

- Đây rồi.- Quỳnh Anh reo lên sung sướng lấy tay kéo Trang vào.- Chọn đi tao cũng phải chọn ỉnh một bộ đây.

Rồi con nhỏ đi ra chỗ gần cuối dãy một lúc sau Quỳnh Anh chạy lại cầm trên tay một bộ váy màu đỏ rực rỡ chạy về phía chỗ Trang mặt hớn hở hỏi:

- Thế nào cái này đẹp chứ?- chưa để Trang kịp trả lời thì Quỳnh Anh nói tiếp:

- Đây là một mới của năm nay đấy mình cả ngày cầu nguyện không ngờ hôm nay được mặc nó thật hihi. Thôi mày tiếp tục chọn đi tao vào thử cái đã. Trang vẫn đứng đó ngắm nhìn những bộ váy với đủ màu sắc và kiểu dáng khác nhau khiến cô chóng hết cả mặt. Bỗng cô nhân viên đứng đằng sau lên tiếng:

- Hay chị thử bộ váy này đi nó cũng đang rất được yêu thích hiện nay đấy. Tôi thấy nó rất hợp với chị.- cô nhân viên cầm trên tay một bộ váy màu kem dài có một chiếc thắt lưng bản to cùng màu ở phần eo Trang thích thú ngắm nhìn bộ váy cùng lúc đó Quỳnh Anh cũng đã mặc xong và bước ra ngoài. Con nhỏ trông thật quyến rũ chiếc váy ôm sát người tôn lên những đường cong hoàn hảo của nó, cổ váy xẻ rộng và hở vai. Quỳnh Anh nở một nụ cười tươi hỏi Trang mà mắt vẫn nhìn vào chiếc gương trước mặt:

- Thế nào?

Trang ngập ngừng trả lời:

- Tao thấy nó...nó hở nhiều quá.

- Có sao đâu bây giờ họ toàn mặc vậy mà.

- Đúng rồi đấy quý khách quả là có con mắt thẩm mỹ cao. Trông chị rất đẹp tôi nghĩ chị mà mặc bộ váy này đi dự tiệc sẽ là tâm điểm của sự chú ý đấy ạ.- cô nhân viên bồi thêm làm Quỳnh Anh càng muốn mua chiếc váy này hơn.

- Thấy chưa.- Quỳnh Anh nói một cách không còn gì sung sướng hơn.

- Haizzz tùy mày. - Mày đã chọn được chưa?- con nhỏ hỏi khi thấy Trang vẫn đứng đó và mặc bộ quần áo như ban nãy bước vào.

- Chưa.- cô chán nản đáp.

- Tôi thấy cô ấy rất hợp với bộ váy này.- cô nhân viên nói trên tay vẫn cầm bộ váy màu kem ban nãy.

Quỳnh Anh đánh mắt về phía bộ váy mắt nó sáng rực:

- Được đấy đúng là dân chuyên nghiệp có khác hihi. Tao thấy bộ này được đấy quá hợp với tính cách của mày giản dị còn gì nữa. Mau đi thử đi nhanh lên.- con nhỏ giục.

5 phút sau Trang bước ra cùng với bộ váy.

- Woa rất đẹp Trang ạ như công chúa vậy.
- Mà nói gì thế chỉ một bộ váy thôi mà.
- Bây giờ tao mới thẩm thía cái câu người đẹp vì lụa lúa tốt vì um hihi.
- Cái con này mà đang khen hay đang chê tao vậy hả?- Trang đánh vào tay Quỳnh Anh giọng giận dỗi nói.
- À mình cũng phải chọn cho cái Thùy một bộ chứ nhĩ dù sao cũng sắp đến sinh nhật nó rồi mà.
- Ủ đi thôi.
- Được rồi vậy lấy cái này đi. Bây giờ đã xong phần trang phục đến phần giày dép thôi đồng chí.

2 đứa kéo nhau sang khu bán giày Quỳnh Anh chọn lấy một đôi cùng tông màu với bộ váy và Trang cũng chọn một đôi guốc không quá àu trắng. Thế là kết thúc một buổi mua sắm, về đến nhà cũng đã tối Mai Thùy đang nấu ăn dưới bếp thấy tụi nó về cầm luôn cả đôi giày chạy lên nhà nói:

- Chúng mày mua gì mà lâu vậy hả mau thay đồ rồi ra phụ tao nấu ăn đi.
- Hihi chính vì biết ở nhà có một vua đầu bếp vô cùng chăm con bà chỉ nên mới về muộn.- Quỳnh Anh cao giọng nói.
- Mày thôi đi nhanh lên rồi vào nấu cơm không tao nấu luôn mày đấy.
- Yes sir.- cả 2 đứa đồng thanh.

....

- Thùy này bọn tao có cái này tặng mày hihi.- Kiều Trang lôi từ sau ra một chiếc hộp hình chữ nhật được bọc giấy màu hồng phấn có một cái nơ to đùng. Mai Thùy ngạc nhiên hết nhìn 2 đứa nó lại nhìn sang chiếc hộp Trang cầm trên tay.
- Thế này là sao?- Thùy hỏi tay chỉ vào chiếc hộp.
- Thì mày cứ mở ra đi.- Quỳnh Anh nói.

Mai Thùy cầm lấy chiếc hộp từ tay Trang rút cái nơ ra từ từ mở chiếc hộp. Bên trong là một bộ váy dạ hội màu ngọc bích con nhỏ nâng chiếc váy trên tay thốt lên:

- Woa đẹp quá nhưng sao tự dưng tặng tao?
- Thì tao thấy bộ váy hợp với mày hơn nữa cũng sắp đến sinh nhật mày rồi nên bọn tao mua tặng mày luôn.
- Hihi cảm ơn bọn mày nhá.- nói rồi nó chạy lại hun lên hai má chúng nó.
- Eo ghê quá.- cả hai đồng thanh.

.....

- À mà mày kể chuyện của mày cả anh Nhật Duy đi, bọn mày yêu nhau từ khi nào thế?- Mai Thùy hỏi khi vẫn đang nằm trên chiếc giường đơn của mình.
- Ủ đúng rồi đấy kể cho bọn này nghe đi.- Quỳnh Anh đồng tình.

Trang ngại ngần nói:

- Ủ thì...cũng mới đây thôi.
- Tao không ngờ người như anh Duy cũng biết yêu đấy chứ nhĩ?- Quỳnh Anh nói.
- Mày nói người như anh ấy là sao? anh ấy rất tốt mặc dù bề ngoài anh ấy lạnh lùng vậy thôi nhưng thực chất anh ấy rất tình cảm là đằng khác.- Kiều Trang phản bác.
- Kinh chưa kìa một điều anh ấy 2 điều anh ấy.- Quỳnh Anh nhấn mạnh cụm từ
- ” anh ấy.
- ”

- Kiều Trang nó nói đúng đấy con người ai chẳng có tình cảm chỉ tùy từng người có biểu lộ nó ra mặt hay không thôi và anh Nhật Duy là một trường hợp ngoại lệ. Tao thấy anh ấy rất tốt.-Mai Thùy nhận xét.

- Được rồi xin lỗi mày và cả anh Nhật Duy của mày nữa.

.... Hôm nay là cuối tuần, khi vừa mới nghe thấy tiếng chuông cả bọn kéo nhau về khu kí túc chuẩn bị đến bữa tiệc. Chúng nó cười nói vui vẻ với nhau hôm nay nó mặc bộ váy hần đặt làm riêng cho nó, chiếc váy quây màu vàng để lộ bờ vai thanh mảnh, chân váy xòe ngắn đến gối với những lớp voan mỏng được xếp hơi lộn xộn một cách có chủ đích, những chi tiết máy khá cầu kì làm tôn lên vẻ đẹp của nó, nó bước ra mọi người ngỡ ngàng thốt lên:

- Woa.- cả 3 người đồng thanh.

- Sao vậy?- nó dè chừng hỏi.

- Đẹp quá Nhất Bảo cũng có con mắt thẩm mỹ đấy chứ.- Quỳnh Anh tấm tắc.

Bống chuông điện thoại của Kiều Trang reo, là của thầy chủ khoa.

- Dạ em chào thầy.

-...

- Sao ạ?- Trang hốt hoảng nói.

- ...

- Dạ em sẽ đến ngay.

- Có chuyện gì thế chị?

- Thầy nói có vấn đề với bài thi của chị.

- Có vấn đề?

- Ủ không thấy đâu cả.

- Vậy giờ tính sao?

- Phải đến đó tìm cùng lắm thì phải làm lại thôi.

- Vậy còn bữa tiệc.

- Tao sẽ cố gắng đến, tao sẽ gọi cho Nhật Duy sau thôi tao đi đây.- Trang vớ vội lấy túi sách chạy khỏi phòng.

- Này có tin gì thì báo cho tụi này đây.- Mai Thùy gọi với theo.

* Bữa tiệc 7h 30 *

Bữa tiệc ngoài trời được tổ chức ngay tại ngôi biệt thự nhà Huyền Vy căn biệt thự này cũng to chẳng kém gì nhà hần. Từ cổng đi vào có một con đường nhỏ dẫn đến vào nhà 2 bên là những thảm cỏ xanh mượt có những chậu hoa hồng được kết hợp với nhiều màu sắc ở chính giữa là một cái sân khấu được trang trí khá bắt mắt. Huyền Vy đang đứng nói chuyện với vài người bạn thấy hần và mọi người đi vào cô chạy lại. Nhìn người đang tay trong tay với hần không ai khác chính là Hải Linh cô đã tặng cho nó một màn chào hỏi khá đặc biệt

” cô nàng quán bar

”. Huyền Vy chạy lại chào mọi người:

- Mọi người đến muộn vậy làm cổ em dài ra chực phân rỗi này.

- Ủ có chút chuyện.- Hoàng Anh cười xòa.

- O thế anh Nhật Duy đâu rồi?

- Nó chưa tới được người yêu nó có việc cần giải quyết. À giới thiệu với em đây là Mai Thùy người yêu của anh.

- Chào em.- Thùy hơi cúi đầu nói.
- Chào chị trông anh chị đẹp đôi lắm.- câu nói của Vy khiến mặt Thùy ửng đỏ.
- Hoàng Anh chắc đây là chị Quỳnh Anh phải không?
- Sao em biết chị?- Quỳnh Anh hỏi.
- Thì suốt ngày anh ấy nhắc tới chị mà bây giờ em mới được gặp mặt không ngoài những gì em tưởng tượng chị đẹp lắm.- Vy cười híp mí nói.
- Cảm ơn em, em cũng rất đẹp.

Nói xong Vy quay sang hấn hỏi:

- Ai vậy anh Bảo?
- Đây là Hải Linh người yêu anh và cũng là vợ sắp cưới của anh.- hấn cười.
- Ô.- mọi người ngạc nhiên nói.
- Anh nói gì vậy hả?- mặt nó ửng đỏ huých nhẹ vào người hấn.

Huyền Vy tức lắm nhưng vẫn phải cười:

” Hứ cứ cười đi để xem cô còn cười được bao lâu nữa.

”- cô nghĩ.

- Chào chị.
- Chào em chị là Hải Linh.
- Em là Huyền Vy. Mọi người vào dự tiệc đi.
- Không ngờ em cũng có nhiều bạn ở Việt Nam đấy chứ nhỉ?- hấn hỏi nhỏ.
- Chuyện em là ai chứ.- Vy vênh mặt nói.

* Trường Đại học *

- Phù hóa ra là ở đây thầy đáng trí quá. Xin lỗi em nha.
- Dạ không sao đâu thầy tìm thấy được là tốt rồi. Xin phép thầy em về.
- Ủ được rồi em về đi.
- Chết rồi muộn vậy không biết có kịp không nữa.- Trang vừa chạy vừa nhìn đồng hồ đi ra đến cổng thấy Nhật Duy đang đứng đó tay dứt vào túi quần dựa người vào xe. Trang chạy lại ngạc nhiên hỏi:
- Sao giờ này cậu còn ở đây?
- Thì đợi cậu. Đi thôi.
- Nhưng mình vẫn chưa thay đồ.
- Không cần đâu mặc vậy cũng được chỉ là 1 bữa tiệc nhỏ thôi.- nói rồi anh mở cửa xe cho Trang chui vào trong.

15 phút sau Duy và Trang đã có mặt ở bữa tiệc Trang ngại ngần khi thấy mọi người ở đây đều ăn mặc rất đẹp con gái thì mặc váy dạ tiệc con trai thì mặc le mỗi mình cô là

” khác người

”. Duy nhìn quanh thấy tụi nó đang đứng nói chuyện vui vẻ ở chiếc bàn gần sân khấu liền đi lại nhưng Trang vẫn đứng đó anh quay lại nhướn mày hỏi:

- Sao còn chưa đi. Trang không nói gì chỉ cúi rụp mặt xuống, bây giờ thì anh đã hiểu ra vấn đề. Duy bước lại gần cô nói:

- Không sao đâu đi thôi.- rồi anh nắm lấy tay cô kéo đi. Đây là lần đầu tiên cô được anh nắm tay và đây cũng là lần đầu tiên cô được cùng anh sánh bước.

- Cuối cùng thì 2 người cũng tới.- Quỳnh Anh nói khi vừa thấy cô và anh lại gần.

Tụi nó quay sang bọn hần vô cùng ngạc nhiên khi thấy người đi cùng Nhật Duy không ai khác mà chính là Kiều Trang.

- Duy không lẽ...Trang...là bạn gái mày?- Hoàng Anh ấp úng hỏi.

Duy trả lời vồn vện một chữ

”um

” khiến cả bọn há hốc mồm.

- Ngậm miệng vào đi nước...chảy xuống bây giờ.

- Sao mày không nói trước?

- Thì trước sau cũng như nhau cả.

- Nay sao rồi có tìm thấy không?

- Thấy rồi thầy để lần vào đồng hồ sơ.

- Vậy là may rồi hihi.

- Trời gì đây?- Quỳnh Anh nói mắt vẫn dính chặt vào bộ đồ Trang đang mặc.- Thế cái váy đâu sao mày không mặc vào.

- Vội quá nên tao chưa kịp thay.

- Tao chịu mày luôn đây.

- Chào mọi người.- tiếng Huyền Vy phát lên từ chiếc mic trên sân khấu. Tất cả ánh mắt đổ dồn về cô, Vy nói tiếp:

- Cảm ơn mọi người đã đến dự bữa tiệc hôm nay tôi sẽ có một bất ngờ dành ọi người. Nhưng xin mọi người hãy đợi còn bây giờ thì hãy nâng ly bắt đầu bữa tiệc.- cô nâng ly rượu trên tay uống cạn nói tiếp:

- Chúc mọi người có một buổi tối vui vẻ.

* * * Mọi người vẫn tiếp tục khá lâu sau vẫn không thấy Huyền Vy đâu cả. Khoảng tầm nửa tiếng sau cô đi đến chỗ của bọn hần nói:

- Nhất Bảo anh đi theo em được không?

- Đi đâu? có chuyện gì thế?

Không để hần hỏi gì thêm Vy kéo tay hần đi ra phía sau vườn đến lúc này cô mới chịu buông tay anh ra.

- Vy em có chuyện gì thế?- hần hỏi.

- Anh Bảo em có chuyện muốn nói với anh.

- Có chuyện gì?- hần hơi lo lắng trước thái độ quá nghiêm túc này của Vy.

- Em yêu anh. Em biết anh đã biết chuyện này từ lâu nhưng em vẫn muốn nói cho anh hiểu rằng em yêu anh rất nhiều...

- Không Vy em say rồi.

- Em không say. Em đủ tỉnh táo để nói lên tình cảm của mình em yêu anh và em muốn anh cũng phải yêu em.

...

Huyền Vy và hần bước lên sân khấu cô vẫn đang nắm chặt lấy tay hần nói vào chiếc mic:

- Mọi người bây giờ đã đến lúc bắt mí sự bất ngờ ngày hôm nay.- cô dừng lại quay sang hấn nói tiếp:

- Đây chính là chồng sắp cưới của tôi.

Không cần chờ gì thêm cô kiễng chân lên đặt lên môi hấn một nụ hôn mọi người hết bất ngờ về sự tuyên bố này lại đến bất ngờ về nụ hôn của Vy và hấn- cậu chủ của tập đoàn lớn. Nó như không tin vào những gì mình nghe thấy vịn tay thật chặt vào bàn để đứng vững hơn. Thì ra đây là cô gái hôm trước đã nghe máy hấn nói yêu cô tại sao hấn lại để im cho Vy làm vậy? Tại sao Huyền Vy có thể nói vậy trong khi chính nó người yêu hấn đang đứng ở đây? mọi người lo lắng nhìn nó:

- Hải Linh.- Mai Thùy lay nhẹ vào tay nó.

- Em...có sao không?- Kiều Trang hỏi.

- Mà còn hỏi thế à mà là

”quá sao

” tao không ngờ con nhỏ đó lại có thể làm như thế. Còn Nhất Bảo nữa sao cậu ta dám làm vậy với Hải Linh chứ.- Quỳnh Anh cảm phần nói.

- Bọn anh không nghe thằng Bảo nói gì về vụ này cả.

- Không thể như thế được chẳng nhẽ cậu ta dám đá Hải Linh?

Nó vẫn không nói gì những giọt nước mắt bắt đầu tuôn rơi Huyền Vy khoác tay hấn bước về phía nó, nó vội lau đi những giọt lệ vẫn còn đọng trên mí mắt. Hướng đôi mắt ướt đầm lệ nhìn hấn mong mỗi một lời giải thích từ hấn nhưng câu nói của hấn không như mong đợi của nó chỉ vền vền có 3 chữ mà khiến tim nó đau nhói như ngàn mũi dao đâm vào ngực nó.

- Anh xin lỗi.

Nó lắc đầu nói trong nước mắt:

- Không...không thể như thế. Em không tin anh nói đi chuyện này là sao?- nó lắc mạnh người hấn.

Hấn định nói gì đó nhưng lại thôi thấy hoàn cảnh lúc này như đúng những gì Vy dự tính nên cô ả rất vui vẻ. Huyền Vy hất tay nó ra khỏi người hấn nói:

- Bây giờ thì chị đã biết Nhất Bảo thuộc về ai rồi chứ? cảm phiền từ giờ chị đừng có bất cứ quan hệ gì với chồng sắp cưới của tôi.

- Cô nói cái gì hả?- Quỳnh Anh nhảy bổ vào nói.

- Quỳnh Anh đây không phải chuyện của chị.

- Hải Linh là bạn tôi thì dĩ nhiên tôi phải có quyền can thiệp. Tôi thật không ngờ một người xinh đẹp như cô lại có thể độc ác đến như vậy dám cướp bạn trai của người khác một cách trắng trợn.- Quỳnh Anh nói như hét vào mặt Vy khiến mọi người dự tiệc đổ dồn ánh mắt vào bọn nó. Thấy vậy Huyền Vy giả vờ đau đầu ôm đầu kêu lên:

- A anh Bảo em đau đầu quá. A...A...

Hấn lo lắng quay sang đỡ Vy hỏi:

- Em không sao chứ? Vy...

Hấn bế Huyền Vy trên tay chạy vào trong nhà bỏ mặc nó đứng đó đau khổ, nó ngồi thụp xuống nước mắt vẫn rơi lãnh dãi trên má Kiều Trang đỡ nó đứng lên.

- Hải Linh chúng ta về thôi.

16. Chương 16

- Tao đây mày làm cái quái gì thế hả? mày có biết bây giờ Hải Linh nó thế nào không? sao mày lại có thể làm như vậy với con nhỏ chứ. Bảo mày nói gì đi chứ chuyện này là sao?- Hoàng Anh tức giận gọi cho hắn.
- Tao không muốn nói chuyện đó lúc này.- hắn mệt mỏi nói.
- Không nói lúc này thì nói lúc nào. Mày mau đến chỗ Hải Linh đi con nhỏ bây giờ đang bị tổn thương vô cùng...
- Tao biết mày chuyển lời tới cô ấy rằng tao...xin lỗi.- hắn nói trong đau khổ.
- Bảo...Bảo...- Hoàng Anh gọi nhưng đầu giây bên kia chỉ là những tiếng tút tút vô cảm.
- Thằng này nó bị sao vậy?
- Sao không dừng nó lại để ý chấp nhận yêu nhỏ Huyền Vy chứ?- Minh Cường nghi ngờ hỏi.
- Chắc có chuyện gì rồi.- Nhật Duy đoán.
- Hải Linh sao rồi em?- Hoàng Anh hỏi khi thấy 3 người từ phòng nó đi xuống.

Quỳnh Anh lắc đầu.

- Haizzz.

Cả bọn ngồi trên ghế sofa chẳng ai nói với ai câu nào nhưng chúng nó có cùng suy nghĩ về chuyện của nó và hắn. Nhìn đồng hồ cũng đã gần 12h đêm Mai Thùyn nói:

- Thôi các anh về đi muộn rồi hôm nay bọn em sẽ ở lại đây.
- Ủ vậy bọn anh về đây sáng mai bọn anh qua sớm.
- Bye em.
- Ngủ ngon nha.

Nó nằm trên giường nghĩ về hắn về tình cảm của hắn và nó, nghĩ về những chuyện xảy ra ban nãy lại khiến nước mắt nó tuôn rơi ướt đầm một bên gối. Tại sao chứ? tại sao hắn lại tàn nhẫn bỏ mặc nó như vậy? Nó đau, đau lắm nó vỗ nhẹ vào ngực mong sao sẽ bớt đau hơn nhưng vô dụng. 3 người bước vào phòng nó, nó vẫn nằm trên giường cái thân hình nhỏ bé của nó đang run lên vì khóc. Kiều Trang bước đến bên giường đỡ nó dậy.

- Chị ơi.

Nó ôm lấy Kiều Trang khóc ngon lành.

Hắn vẫn đang ở nhà Huyền Vy từ hôm qua hiện giờ hắn đang ngồi thẩn thờ một mình ở phòng khách nghĩ về những việc làm hắn đã gây ra cho nó. Trở về cuộc trò chuyện tối hôm qua:

- ”- Nhất Bảo em yêu anh điều đó là sự thật em muốn anh hãy chấp nhận tình cảm của em.
- Huyền Vy anh đã có người yêu anh yêu cô ấy và cô ấy cũng rất yêu anh, xin lỗi em anh không thể.
- Không em không cần biết tình yêu của hai người thế nào, anh phải là của em.

Hắn đặt 2 tay lên vai cô trấn tĩnh:

- Vy em bình tĩnh lại đi anh và em sẽ không thể tiến xa hơn được đâu.
- Không anh phải là của em.- cô nói trong nước mắt.
- Anh xin lỗi.- nói rồi hắn định quay đi nhưng Vy đã vội nói:
- Em có một khối u trong não.

Hắn khựng lại trước câu nói vừa rồi của cô, sững sờ quay sang hỏi:

- Em đang đùa gì vậy?
- Không em không đùa. Em sẽ chết anh hiểu không?
- Anh không tin...sao lại có thể...
- Bố em muốn nói chuyện với anh.- cô đưa chiếc điện thoại về phía hắn.
- Dạ con đây.- giọng hắn run run.
- Bố biết con đang rất khó xử nhưng bố xin con hãy giúp nó bệnh tình của nó ngày càng nặng nhưng nó không chịu điều trị chỉ có con mới giúp được nó. Hãy giúp bố và cũng là cứu sống nó, bố xin con.- ông nói trong đau khổ.
- ”

Đó là tất cả cuộc đối thoại tối hôm qua cũng là nguyên nhân chính để hắn phải đi tới cái quyết định này. Hắn day dứt, nhớ và yêu nó vô cùng nhưng hắn không thể bỏ mặc Huyền Vy với căn bệnh quái ác này được. Vy hốt hoảng chạy từ phòng ngủ xuống nhà vừa thấy hắn cô chạy đến ôm chặt lấy.

- Em tưởng anh bỏ mặc em rồi.
 - Không anh sẽ không bỏ mặc em đâu, em lên thay quần áo đi rồi xuống ăn sáng.- hắn trấn an.
- Cũng đã 3 ngày trôi qua không có chút tin tức gì về hắn nó vẫn nhốt mình trong phòng từ hôm đó không nói chuyện, không ăn uống, không chút cảm xúc. Mọi người rất lo lắng không biết nó có nghĩ quần không đã không thể kiên nhẫn được nữa Hoàng Anh phá cửa xông vào nhưng không nó vẫn ngồi đó cô đơn trong căn phòng tối.

- Linh em không sao chứ?- Kiều Trang đến gần hỏi.

Nó vẫn lặng im không nói một lời nào.

- Em xuống ăn chút gì đi.- Mai Thùy khuyên nhủ nó.
- Này Hải Linh sao em lại thế hả. Em phải mạnh mẽ lên chứ hắn không xứng để em phải đau khổ vậy đâu em nghĩ như thế này thì cậu ta sẽ quay lại với em sao? Sai rồi Linh à em phải sống vì em, phải sống vì mẹ và càng phải sống tốt hơn để cho cậu ta thấy rằng em là con người không dễ bị hạ gục vậy đâu.- Quỳnh Anh cảm phần nói.

Nhật Duy gọi điện cho hắn rất lâu sau hắn mới nhấc máy.

- Tao đây có chuyện gì?- hắn nói giọng khản trương.
- Mày hãy gặp mặt và nói chuyện với Hải Linh đi. - Tao...chuyện đó không liên quan đến mày.
- Cô ấy đã không ăn uống mấy ngày nay rồi nếu mày còn có lương tâm thì hãy đến và nói chuyện với cô ấy đi.

Hắn đưa Huyền Vy từ bệnh viện về liền phóng xe đến nhà nó mọi người thấy hắn bước vào vô cùng ngạc nhiên Quỳnh Anh không giữ được bình tĩnh chạy đến nói lớn:

- Cậu đến đây làm gì. Biến đi đồ ác độc.

Thấy vậy Hoàng Anh ngăn lại:

- Em làm gì vậy bình tĩnh lại đi. Cậu lên đi Hải Linh nó đang ở trên phòng ấy.
- Đứng lại tôi không cho cậu lên. Anh làm cái gì vậy bỏ em ra.

Hắn mở cửa bước vào phòng thấy nó hắn chỉ muốn chạy đến ôm nó vào lòng nhưng hắn không thể nhìn cái thân hình bé nhỏ của nó thật cô đơn mà khiến trái tim hắn thất lại. Hắn bật đèn phòng lên nó đưa tay lên che cái ánh sáng chói đậy quay về phía cửa nó nheo mắt lại dần dần khi đã thích nghi được với thứ ánh sáng này mắt nó mới từ từ mở ra. Hắn đang đứng trước mặt nó là thật nó vô cùng ngạc nhiên bất chợt nở một nụ cười. Lấy chút sức lực cuối cùng nó đứng dậy tiến tới chỗ hắn nhưng chưa đến gần hắn lên tiếng bằng cái giọng lạnh lùng nhất có thể nói:

- Tôi không ngờ cô cũng chỉ như những người con gái khác mà tôi đã từng quen.

Nó sững người trước câu nói đó, nụ cười vụt tắt trên môi nó ấp úng hỏi:

- Anh...anh nói vậy là sao.

Giọng nó mệt mỏi yếu ớt vô cùng lại một lần nữa tim hần nhói đau. Hần lạnh lùng nói tiếp:

- Tôi đến đây để nói với cô một điều rằng chúng ta chia tay thôi.

- Bảo anh nói vậy...

- Người tôi yêu là Huyền Vy.-hần lấy hết can đảm nói mặc dù trong lòng thì không muốn vậy.

- Em không tin...sao anh lại đối xử với em như vậy?

- Vốn dĩ tôi là người như vậy rồi bây giờ cô đã biết thì đã quá muộn.- hẳn nói xong quay bước đi.

- Tình cảm của chúng ta bao lâu nay chẳng nhẽ không phải là...tình yêu?

Đau khổ lắm hẳn mới thốt ra nổi một chữ

” Đúng

” rồi lặng lẽ bước đi, nó ngồi thụp xuống đất vậy là đã kết thúc thật rồi sao? tình yêu đầu của nó đau khổ vậy sao? con người sao lại dễ thay lòng đổi dạ vậy chứ?

- Nhất Bảo anh tàn nhẫn quá.- nó đau đớn nói.

Nó không nhìn thấy gì nữa mọi thứ trước mắt nó tối om, tai nó ù đi nó cảm thấy thật mệt mỏi. Nó đã ngắt họ đưa nó vào bệnh viện bác sĩ nói nó bị suy nhược cơ thể và tinh thần bị kích động nghiêm trọng.

Sau khi nghe bác sĩ nói về tình trạng của nó xong Hoàng Anh lấy máy điện thoại ra gọi ngay cho hẳn tức giận nói:

- Mày đã nói với Hải Linh những gì mà để con nhỏ ra nông nổi này hả?

- Tao chỉ nói những gì cần nói thôi.- hẳn nói không chút cảm xúc.

- Những gì cần nói của mày để cho Linh nó phải nằm viện như bây giờ hả?

Hắn sững người trước câu nói của Hoàng Anh hai từ

” nằm viện

” xoáy thẳng vào tâm can hẳn khiến hẳn cảm thấy đau khổ vô cùng. Nhưng một chút hẳn mới trả lời tiếp:

- Tao và Linh đã...chấm dứt những chuyện của cô ấy không liên quan gì đến tao. Tao cúp máy đây.

Không để Hoàng Anh nói gì thêm và quan trọng hơn cả là không để cậu nhận thấy được tình cảnh của hẳn bây giờ hẳn vội cúp máy. Bước về phòng Huyền Vy đã tỉnh mấy ngày nay cô phải điều trị bằng xạ trị nên trông cô thật mệt mỏi và gầy ốm hơn, vừa thấy hẳn vào cô nở một nụ cười tươi.

- Em tỉnh rồi à?- hẳn đến bên giường.

Cô không trả lời vào câu hỏi của hẳn, hỏi:

- Anh đi đâu vậy? em đang định xuống nhà tìm anh đây.

- Anh ra nghe điện thoại chút thôi.

- Cửa ai thế?

- À Hoàng Anh nó có vài chuyện. Em có muốn ăn gì không?

- Anh gọt táo cho em nhé.

- Ừ.

Thực ra thì Vy đã tỉnh dậy từ lâu đi ra đến cửa phòng thì nghe thấy tiếng hấn nói chuyện điện thoại cô cũng đoán được phần nào câu chuyện liên quan đến nó. Cô rất hài lòng với câu nói của hấn

” tao và Linh đã chấm dứt

” khiến cô cảm thấy an tâm phần nào. Nhưng cô biết hấn rất yêu nó cô luôn sợ rằng có một ngày nào đó hấn sẽ rời xa cô và quay trở về bên người con gái đó chính vì vậy mỗi lần thức dậy không thấy hấn ở bên là cô vội vàng phải tìm cho bằng được hấn nếu không cô sẽ chết vì nhớ hấn chứ không phải chết vì bệnh. Tình cảm của cô dành cho hấn đã hơn 15 năm nay và thế là quá đủ để cô phải chờ đợi tình yêu từ phía hấn giờ cô đã có được hấn và sẽ không thể để mất hấn.

Nó đã được đưa về nhà sau khi họ truyền vài bịch nước biển chỉ cần cung cấp đủ cho nó chất dinh dưỡng là tình trạng sức khỏe sẽ trở về bình thường nhưng liệu tinh thần của nó còn có thể trở về như trước khi người nó yêu đã bỏ mặc nó đến với người con gái khác. Trong cái thế giới chỉ có hấn và người con gái ấy mà không có hình bóng nào của nó. Nghĩ vậy thôi đã khiến trái tim nó nhói đau như có ai bóp chặt lại. Nó khóc, khóc rất nhiều đến lúc nó lịm dần đi trong mơ nó thấy hấn hấn đang cười với nó nhưng nó đã lầm tưởng vì người hấn nhìn không phải là nó mà là Huyền Vy hai người ngồi đó trên chiếc xích đu Vy ngả đầu vào vai hấn 2 người cười nói vui vẻ. Nó chỉ biết đứng đó gọi tên hấn trong vô vọng nhưng hấn vẫn chẳng có chút biểu hiện gì.

- Không. Nó hét lên ngồi bật dậy mồ hôi vã ra ướt đầm cả áo không biết từ bao giờ nước mắt nó đã tuôn rơi, thu chân lên nó gục mặt xuống khóc miệng vẫn gọi tên hấn...

Vậy mà cũng đã 1 tháng trôi qua, hôm nay là ngày mẹ nó xuất viện nó cùng mọi người đến đón bà. Mẹ nó đã biết hết mọi chuyện nhưng bà cũng chẳng thể giúp gì được nó chỉ có thể nhờ cậy vào thời gian sẽ giúp nó làm lành vết thương. Nó nở một nụ cười gượng gạo khiến bà đau lòng vô cùng.

- Con đi làm thủ tục xong sẽ quay lại.

Đứng ở quầy nó còn vài người nữa mới đến lượt nó ngồi trên chiếc ghế thần thờ suy nghĩ vài chuyện bỗng nó nhìn thấy dáng hấn đang đi cùng một người con gái chính là Huyền Vy hấn đang ân cần dìu cô đi từng bước. Hấn không nhìn thấy nó nhưng nó đã thấy tất cả nó cảm thấy khó thở đập tay lên ngực nhưng cảm giác đau khổ đầy vẫn còn nước mắt nó tuôn ra. Nó ngồi đó khóc như một đứa trẻ bị lạc mẹ mọi người xung quanh nhìn nó có người đến bên hỏi nó có chuyện gì không nhưng nó vẫn im lặng và khóc... Mọi người trong phòng bệnh đợi nó từ này đã hơn 1 tiếng rồi vẫn chưa thấy nó quay lại Kiều Trang đi tìm nó thấy nó đang ngồi trên ghế khóc cô lo lắng chạy lại hỏi:

- Linh có chuyện gì vậy em? Sao em lại khóc?

Nó ngược đôi mắt đầm lệ nhìn Trang không nói câu nào nó gục mặt vào vai Trang khóc, sau một hồi khuyên nhủ nó cuối cùng cũng đã nín Trang giúp nó làm thủ tục rồi đưa mẹ về.

Tết đến đường phố nhộn nhịp đông vui mọi người qua lại tấp nập, người cầm cành đào, người cầm cành mai rồi cây quất về trang trí nhà cửa. Không khí đâu đâu cũng tràn ngập niềm vui và tiếng cười nhưng nó thì khác. Kể từ cái ngày hấn ra đi thì khái niệm nụ cười đã không còn đối với nó. Bây giờ nó đã trở thành một con người khác mái tóc dài của nó đã được cắt ngắn, nó lạnh lùng hơn trước. Cuộc sống của nó đã trở về như trước giờ nó chỉ biết học, đi làm thêm và về nhà nhốt mình trong phòng gặm nhấm những kỉ niệm xưa về nó và hấn. Cuộc sống thật chán nản và vô vị khi không có hấn ở bên nó nhớ hấn càng nhớ hấn nó lại càng yêu hấn nhiều hơn hằng đêm nó vẫn khóc vì hấn.. Tuấn cũng đã biết mọi chuyện cậu không hài lòng cho lắm khi biết hấn nói chia tay với nó nằm ngoài kế hoạch của cậu nhưng không sao bây giờ cậu có thể bớt đi một đối thủ nặng kí. Tuấn kiếm một công việc gần chỗ làm thêm của nó hàng ngày cậu đưa đón nó đi học, lại cùng đến chỗ làm thêm rồi lại đưa nó từ chỗ làm thêm về nhà. Chuyện này khiến không ít những người trong trường nghĩ rằng Tuấn và nó đang cặp với nhau. Hôm nay như thường lệ tan ca Tuấn thường đến chỗ làm của nó chờ vừa thấy nó bước ra khỏi quán cậu vẫy tay gọi:

- Hải Linh bên này.

Nó ngưỡng mặt lên thấy bộ dạng của cậu trông đến là tội mái tóc cậu ướt ướt vì đứng ngoài trời lâu quá nó tiến lại gần nhăn mặt nói:

- Sao cậu không vào trong?
- Hihi tớ sợ ảnh hưởng đến công việc của cậu.- Tuấn vẫn cười tươi mặc dù môi cậu đã tím lại vì lạnh.
- Về thôi.- nó lạnh lùng nói.
- Khoan đã đi đâu ăn chút gì đi tớ đói quá trưa này chưa kịp ăn gì cả.
- Ừ.

Tuấn chở nó vào một con hẻm nhỏ không khí nơi đây thật yên tĩnh khác hẳn với cái ồn ào náo nhiệt ngoài kia. Nó thích cái không khí này. Dừng xe ở một quán ăn nhỏ nó và Tuấn bước vào trong quán được trang trí rất lạ mắt phía bên trong có một lò sưởi rất to trên tường vẽ những hoa văn độc đáo. Điều làm nó chú ý nhất là bức tường gần lối ra vào có dán rất nhiều ảnh của những cặp đôi yêu nhau nó nghĩ vậy. Thấy nó vẫn đứng nhìn Tuấn dừng bước quay lại giục:

- Mình đi thôi.

Nó đi theo Tuấn vào một chiếc bàn phía trong cùng vừa cởi chiếc áo khoác ra bà chủ quán đã đơn dả chạy lại.

- Ui khách quý khách quý lâu lắm mới thấy cháu đấy nhá.- giọng bà ấy ra vẻ trách móc.

Tuấn cười rồi lễ phép đáp lại:

- Thời gian này cháu hơi bận nên không đến đây được.
- Ô ai vậy? người yêu cháu hả?
- Dạ.- Tuấn cười híp mí.
- Vậy chụp một tấm chứ nhỉ vào loại đặc biệt nha.- nói rồi bà ấy chạy vào trong quầy.

Nó không thích lời nói đùa của Tuấn ban nãy nhưng cũng chỉ lạnh lùng nói:

- Từ sau cậu đừng vậy nữa.
- Cậu giận à? thôi mà mình chỉ đùa chút thôi. À mà lát nữa cậu phải chụp với mình một kiểu đấy nhá.

Nó chưa kịp trả lời thì bà ấy đi ra trên tay cầm cái máy ảnh.

- Nào Tuấn ngồi sát vào đi.

Tuấn tiến về phía chiếc ghế cạnh nó khoác tay vào vai nó cười rõ tươi nhưng trái lại nó vẫn giữ vẻ mặt lạnh tanh, thấy vậy bà ấy giục:

- Cháu gái cười lên nào.
- Hải Linh chụp với mình một kiểu cũng không được sao?

Nó đành nở một nụ cười thấy nó không thoải mái bà ấy lại nói:

- Thả lỏng người đi không sao đâu chỉ một kiểu ảnh làm kỉ niệm thôi.

Vẫn nụ cười đầy chẳng có chút gì vui vẻ nhưng bà ấy cũng đành chịu 1,2,3 xong vừa nghe thấy tiếng bà ấy nói nó đẩy nhẹ vai biết ý Tuấn cũng thu lại tay về.

- Hihi thật ngại quá làm phiền mấy đứa từ nãy. Muốn ăn gì gọi đi cháu.
- Ừm...Linh cậu muốn ăn gì?
- Cậu chọn đi.

- Vậy bác cho cháu 2 tô mì thịt bò nha loại đặc biệt hihi.

- Ừ có ngay.

- Ở đây món này ngon lắm cũng chính vì thế mà quán rất đông khách vừa ngon rẻ mà lại vệ sinh sạch sẽ nữa...

Tuấn cứ ngồi đó bla bla một mình còn nó thì vẫn lặng im chẳng nói một lời. Mì được bưng ra thơm phức sau một hồi thanh toán xong cái tô mì đặc biệt thì cũng là lúc ảnh 2 người chụp ban nãy đã rửa xong. Bà chủ quán gọi với lại khi thấy nó và Tuấn chuẩn bị ra về.

- Xong rồi hả bác.

- Ủ. - Đẹp quá càng ngày tay nghề chụp ảnh của bác càng lằng lên đấy nha.- Tuấn khen mắt vẫn nhìn vào tấm hình.

- Đâu có vì người mẫu ảnh đẹp nên ảnh đẹp thôi. Trông hai đứa xứng đôi lắm.

- Cảm ơn bác.- Tuấn nói.

Bà ấy đưa cho Tuấn một bức và giữ lại một bức gắn lên bức tường.

Nó và Tuấn về đến nhà thì cũng đã muộn Tuấn hỏi nó:

- Tấm ảnh...cậu giữ chứ?

- Không. Cậu cứ cầm lấy, ngủ ngon.

Nó đang định bước vào nhà thì bị cánh tay của Tuấn ngăn lại, quay người lại nó nhướn mày hỏi:

- Còn chuyện gì?

- À tớ...tớ...cậu có son dưỡng môi không?

- Có đợi mình chút.

Nó gỡ chiếc túi sách tìm bắt chợt mắt nó được nâng lên một nụ hôn bất ngờ vào môi nó thật nhanh Tuấn chào tạm biệt nó rồi phóng xe đi về. Nó vẫn đứng đó như một bức tượng vô cảm một lúc lâu sau nó mới vào nhà. Cảnh tượng đó vô tình đã khiến cho trái tim của một người vô cùng đau đớn. Đứng ở phía xa khi thấy nó đã vào hẳn trong nhà người đó mới đi đến trước cửa nhà hướng mắt lên căn phòng của nó đến khi nó đã tắt đèn đi ngủ thì mới về.

Hắn đang ngồi trong phòng một quán bar nhâm nhi ly rượu suy nghĩ thì thoáng khóe môi lại nhếch miệng lên cười một cách đau khổ. Nhật Duy bước vào thấy bộ dạng thất thiếu của hắn lúc này cậu cũng cảm thấy buồn thay cho thằng bạn trí cốt, Duy đến bên vỗ vai hắn, nói:

- Tao tưởng mày phải đang ở cạnh Huyền Vy chăm sóc cho con nhỏ chứ? sao lại rủ tao đến đây uống rượu vậy.

Hắn cười buồn.

- Mày nghĩ tao làm vậy là đúng hay sai?

- Dù gì sao mày cũng đã quyết định vậy rồi có nói cũng chẳng giải quyết được gì.- vừa nói Duy vừa rót rượu vào cốc của mình uống.

- Buồn thật. Tao đúng là thằng ngốc...thôi uống đi.

- Đừng uống nữa về thôi mùi rượu không tốt cho bệnh nhân đâu.- Duy ngăn.

...

Hắn về nhà trong tình trạng say mềm chẳng còn biết trời đất là gì, Huyền Vy đang ngồi trên chiếc xe lăn thấy hắn liền đẩy chiếc xe về phía hắn, hắn đứng không vững lão đảo rồi ngồi thụp xuống đất. Huyền Vy trong tình trạng này không thể đỡ hắn lên được, từ từ xuống xe cô ngồi trước mặt hắn nâng mặt hắn lên lo lắng hỏi:

- Nhất Bảo sao anh uống nhiều vậy?

Hắn từ từ đưa đôi mắt đỏ ngầu lên nhìn người con gái đứng trước mặt mình mờ mờ ảo ảo hắn thấy nó. Nó đang lo lắng cho hắn.

- Hải Linh anh yêu em.- hắn nói.

Nghe thấy câu nói này của hắn khiến trái tim Vy như bị ai bóp nghẹt cô lạnh lùng nói:

- Em là Huyền Vy không phải là Hải Linh.

Toan bước đứng dậy nhưng bị tay hắn kéo ngồi thụp xuống, nhào người lên phía trước hắn đặt một nụ hôn lên môi người con gái đó mãnh liệt và điên cuồng. Huyền Vy cảm thấy khó thở vội đẩy người hắn ra cô hét lên:

- Anh tỉnh lại đi em là Huyền Vy, Huyền Vy anh nghe rõ chưa.

Cùng lúc đó ông quản gia chạy đến vội vàng nói:

- Có chuyện gì vậy cô chủ?

- Ông mau đưa thiếu gia lên phòng nghỉ.

- Dạ thưa cô chủ.

...

Nó bây giờ cũng chẳng khá gì hơn hắn, ngồi trên chiếc giường cùng với những kỉ vật giữa hắn và nó và cả những giọt nước mắt đau khổ. Đeo tai nghe vào tai nó nhấn vào bài hát mà hắn đã tự thu âm tặng nó, những tiếng nhạc vang lên thật êm ái và nhẹ nhàng dòng nước mắt của nó vẫn không ngừng tuôn rơi. Nó mệt mỏi đi trong nỗi nhớ nhung, trong sự đau khổ và cùng cả tiếng hát trầm ấm của hắn vào giấc mơ.

Sáng dậy hắn cảm thấy ong đầu lắc mạnh vài cái nhưng cảm giác mệt mỏi khó chịu vẫn còn bồng tiếng nói của ai đó phát ra:

- Đau đầu lắm phải không? cầm lấy uống đi.

Hắn ngạc nhiên quay lại là Huyền Vy hắn thắc mắc hỏi:

- Sao em vào phòng anh?

17. Chương 17

- Sao lại không? nhà này là nhà của em, phòng của anh ở trong nhà em vậy tại sao em lại không được vào?

- Nhưng dù sao hiện giờ anh đang là chủ căn phòng này...

- Đừng nói nhiều nữa uống đi.- nói rồi cô quay chiếc xe lăn của mình đi ra ngoài đi đến cửa cô nói vọng lại giọng lạnh lùng:

- Từ lần sau anh đừng nhắc tên người con gái đó trong căn nhà này nữa.

Hắn vẫn không hiểu cô đang nói gì định hỏi lại nhưng Vy đã ra ngoài chuông điện thoại reo ồ ồ nhắc máy chưa kịp alo đã bị đầu dây bên kia tuồn một tràng dài:

- Mà làm cái quái gì giờ này mới nhắc máy thế hả? đừng có nói là cả đêm qua mà cả con nhỏ đó ở bên nhau nên giờ mới nghe điện thoại của tao đấy nhá. Đồ mất dịch...- giọng của Hoàng Anh rất phẫn nộ.

Hắn nghe vậy vô cùng tức giận ngắt lời:

- Mà linh tinh gì vậy. Giờ tao mới ngủ dậy nghe điện thoại của mày thôi.

- Ừ đời sống của mày cao rồi đầu như bọn tao cật lực ra lo cho cái sự nghiệp trả thù của mày. Làm ơn nói ông bố vợ tương lai của mày đừng có nhúng tay vào chuyện làm ăn của tui tao. Nếu mày không cần tui này nữa thì cứ việc nói thẳng ra đừng bày ra cái trò trẻ con này. Chào.- nói rồi cậu cúp máy cái rụp.

- Hoàng Anh, alo alo...

Hắn tắt máy gọi lại nhưng không ai nghe máy ấn số của Minh Cường hắn hỏi:

- Đã có chuyện gì xảy ra ở công ty thế?

- Chuyện gì mà phải hiểu rõ nhất chứ. Tao biết cạnh mày bây giờ đang có một cô vợ vô cùng hoàn hảo có thể ày tất cả những gì mày muốn nhưng Bảo này mày không nghĩ làm vậy là quá hèn sao? Đừng ỷ vào một người con gái quá như vậy nếu không mày sẽ chẳng phải là thằng đàn ông chân chính đâu.

- Cường mày nói cái gì tao không hiểu.

- Mày tự đến công ty mà giải quyết cái đống của nợ này tội tao sẽ không làm ở đây nữa. Cảm ơn về số tiền mà

”cô vợ mới

” của mày ban thưởng nhưng tội tao không cần.

Gọi cho Nhật Duy thì cậu chỉ nói một câu cụt lủn: Mày đến khắc sẽ rõ. Hắn thực sự là không hiểu có chuyện gì đang xảy ra nữa, đợt này hắn không có đến công ty vì phải lo chăm sóc cho Huyền Vy mọi công việc đều ủy nhiệm cho 3 người là Hoàng Anh- Nhật Duy và Minh Cường có chuyện gì 3 người không giải quyết được thì mới cần đến hắn. Nhưng với khả năng lãnh đạo và làm việc của 3 người thì chuyện đó rất hiếm khi nói đúng hơn là không thể. Vậy rốt cuộc là chuyện gì?

Hắn vội thay bộ quần áo rồi chạy ù ra xe vừa hay gặp ông quản gia ở chân cầu thang vừa thấy hắn ông ấy cúi nhẹ đầu nói:

- Chúc thiếu gia một...

Chưa để cho ông ấy nói hết hắn vội ngăn lại:

- Cháu ra ngoài có chút chuyện phiền ông đưa Huyền Vy đến bệnh viện giúp cháu.

Ông quản gia chưa kịp ngón hết câu nói của hắn thì đã thấy bóng hắn khuất sau cánh cửa phòng.

Cuối cùng cũng đến nơi hắn lên tầng 17 nơi có thể nói là đầu não của công ty thường ngày hắn vẫn làm việc ở đây nhưng không khí hôm nay thật lạ căng thẳng và tĩnh lặng đến ngột thở. Cô thư kí thấy hắn chạy vội cúi người chào:

- Chào Vương tổng.

- Mọi người đâu?

- Dạ đều trong phòng họp ạ.

Dừng lại một chút hắn hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì khi không có tôi ở đây?

Cô thư kí ngó người trước câu hỏi vừa rồi của hắn nhẽ ra tổng giám đốc thì phải biết hết mọi chuyện rồi mới thông báo cho nhân viên chứ sao lại có chuyện hỏi ngược thế này. Sáng nay có một đoàn người đến nói có chuyện quan trọng muốn nói với 3 vị phó tổng đã có hẹn trước sau vài giờ gì đó thì thấy Hoàng Anh gọi điện ra nói với thư kí triệu tập mọi người họp khẩn giọng vô cùng tức giận cô thư kí vội kể hết mọi chuyện cho hắn nghe. Chuyện này cũng chắc thỏa mãn trí tò mò của hắn mà còn tăng thêm cảm giác lo lắng trong người. Hắn tiến thẳng đến phòng họp phía cuối hành lang cô thư kí kè kè theo sau. Mở cửa bước vào hàng chục con mắt đang đổ dồn về hắn, những người trong đây lạ có mà quen cũng có tất cả các trưởng phòng các bộ phận đều có mặt ở đây chiếc bàn họp được phân ra rõ ràng bên phải là người của công ty còn bên trái là những người hắn chưa từng gặp bao giờ cảm giác có chuyện chẳng lành hít nhẹ một hơi hắn bước vào đứng đúng vào vị trí của mình. Mọi người trong phòng đứng dậy cúi người kính cẩn hắn cũng vậy. Vừa ngồi xuống ghế hắn quay sang phía bọn bạn Hoàng Anh đang vô cùng tức giận mặt đỏ ửng hằm hằm nhìn thẳng về phía người đối diện. Nhìn sang Minh Cường thì lộ rõ vẻ thất vọng, còn Nhật Duy thì vẫn chẳng có một chút biểu hiện gì, hắn lên tiếng bắt đầu cuộc họp:

- Chào mọi người tôi là Vương Nhất Bảo tổng giám đốc công ty 4 vị đây là...

- À thật thất lễ lẽ ra chúng tôi phải đến nói chuyện trước với ngài nhưng tới công ty thì không gặp được mà chỉ gặp 3 vị phó tổng nên chúng tôi mạn phép nói với họ trước.- một người phụ nữ trẻ tuổi nói.

- ...

- Tôi là Jennifer Nicole Howar.- người phụ nữ trẻ giới thiệu.- cứ gọi tôi là Jennifer.

- Chào cô.

- Tôi là Louis Audrey Collins, hay gọi Louis.- người đàn ông bên cạnh giới thiệu...

Lần lượt 4 người họ tự giới thiệu về mình, cuối cùng cũng vào vấn đề chính.

- Các vị đây muốn hợp tác với công ty chúng tôi về chuyên ngành gì?- hần thắc mắc hỏi.

- À thực ra chúng tôi được cô Scarlet cử đến đây.

” Scarlet ? chẳng phải là tên tiếng anh của Huyền Vy sao?

”- hần tự hỏi.

- Chúng tôi theo lời của Scarlet đến đây để giúp ngài quản lí công ty.

- Sao? Xin lỗi nhưng chắc mọi người nhưng...

- Tôi xin phép ra ngoài trước.- Hoàng Anh đứng phắt dậy lạnh lùng nói cùng lúc đó Minh Cường và Nhật Duy cũng đứng dậy cúi người chào cáo lui.

- Xin lỗi tôi sẽ quay lại ngay.- hần nói.

... - Minh không thể chịu đựng nổi nữa rồi, cô ta hết cướp đi Nhật Bảo còn muốn cướp luôn cả cái công ty này nữa sao? dù gì thì cũng nhờ một phần của chúng ta thì công ty mới phát triển như ngày nay.- Hoàng Anh cảm phẫn nói.

- Bình tĩnh đi Hoàng.- Nhật Duy khuyên.

- Mà nghĩ tao có thể bình tĩnh được lúc này?

- Hoàng Anh nói đúng đấy mình không ngờ cô gái đó lại độc ác đến như vậy. Công ty này chúng ta đều cùng nhau xây dựng nó sao họ có thể trắng trợn đẩy chúng ta ra ngoài rìa như vậy?

- Vào phòng mình nói chuyện.- hần nói.

* Phòng giám đốc *

- Bây giờ thì tao đã hiểu được phần nào câu chuyện nhưng bọn mày đừng nên nóng vội vậy chứ. Tao sẽ không đồng ý chuyện này đâu.

- Dĩ nhiên mày có đồng ý thì tụi này cũng sẽ không chịu nếu bắt buộc phải đi tụi tao sẽ rút hết cổ phần của mình mà mang sang ủng hộ công ty mẹ mày.- Hoàng Anh nói.

- Haha tao sợ quá mày. Bây giờ thì vào phòng họp được rồi chứ?

- Ok. À mà mày yêu con nhỏ đó thật hả?- Minh Cường hỏi.

Hần khựng lại trước câu hỏi này của Cường nhưng vẫn cố giữ nụ cười đó trả lời lại:

- Ủ, bọn mày chúc phúc cho tao chứ?

Không hẹn mà 2 người cùng đồng thanh:

- Không đâu còn lâu mới được.- cả 2 bỏ thẳng ra ngoài.

- Tụi nó nói vậy thôi chứ thực chất thì ngược lại mày đừng buồn.- Nhật Duy vỗ vai hần.

- Tao biết, không sao đâu thôi vào đi.

Hần cười buồn.

* Phòng họp *

- Xin lỗi để các vị đợi lâu.

- Không sao.

- À về vấn đề ban nãy tôi nghĩ chúng ta nên bàn bạc lại.

- Vậy là sao?

- Tôi cũng rất muốn làm việc với các nhân tài như những vị đây nhưng công ty tôi đã đủ nhân lực hơn nữa họ cũng rất giỏi không thua kém ai cả. Tôi rất hài lòng với khả năng làm việc của họ, trong khoảng thời gian tới nếu có thể chúng tôi cũng rất muốn được hợp tác với các vị nhưng trong một vai trò khác là khách hàng VIP của công ty. Cảm ơn mọi người đã có lòng tới đây.

... về nhà thấy Huyền Vy đang ngồi trên chiếc xe lăn ở phòng khách đang đợi hấn lão quản gia và vài cô giúp việc cũng đang ở đây. Có thể thấy rõ trên khuôn mặt nhợt nhạt kia tức đang vô cùng tức giận, hấn bước vào trong sự ngạc nhiên đáng ra giờ này Vy phải ở bệnh viện điều trị rồi chứ sao lại ở đây? Không lẽ hôm nay không đến viện? Nở nụ cười tươi hấn đến bên Vy hỏi:

- Em điều trị xong rồi sao?

Cô ả mím môi nói:

- Anh vừa đi đâu về sao không mang điện thoại? có phải anh đến chỗ của Hải Linh?

- Em nói gì vậy anh đến công ty giải quyết vài việc thôi.

- Thôi đi anh đừng chối nói thật đi anh có còn yêu cô ta không?

- ...

- Không tả lời được đúng không? vậy để em nói hộ nhá anh nghĩ em không biết rằng tối nào anh cũng đi theo cô ta từ chỗ làm thêm về nhà sao? đêm nằm ngủ anh cũng luôn mơ về cô ta gọi tên cô ta...- Huyền Vy đau khổ nói vừa khóc.

- Em theo dõi anh sao?

- Đúng vậy, em có quyền được biết chồng tương lai của em đang làm gì.

- Vy anh không cho phép em làm như vậy nếu em còn tiếp tục anh không biết giữa chúng ta sẽ có chuyện gì xảy ra đâu.

- Em chán ghét cái cảnh này lắm rồi em sẽ chết để anh và cô ta đến với nhau vậy được chưa.

- Tiểu thư/ Huyền Vy em sao vậy? Huyền Vy.- hấn chạy đến nâng Vy lên.

- Mau gọi cấp cứu đi.- lão quản gia kêu.

* Bệnh viện *

Hấn đi đi lại lại trước phòng cấp cứu lão quản gia đến bên đưa chai nước cho hấn, nói:

- Tiểu thư đợi cậu từ sáng tôi có nói đưa tiểu thư đến bệnh viện điều trị nhưng tiểu thư không chịu...

Vậy là đúng như những gì hấn dự đoán hôm nay Huyền Vy không điều trị bệnh của cô không thể ngừng điều trị chỉ một ngày thể mà vì hấn cô đã không đến bệnh viện và hậu quả là thể này đây. Tại sao hấn luôn làm cho những người hấn yêu quý đều bị tổn thương và đau khổ vậy chứ. Bây giờ hấn chỉ mong sao Vy sẽ không xảy ra chuyện gì nếu không hấn sẽ ân hận cả đời mất.

” Cách

” tiếng cửa phòng cấp cứu được mở ông bác sĩ tháo chiếc khẩu trang đi ra, hấn cùng lão quản gia chạy lại hỏi:

- Thể nào rồi bác sĩ? tình trạng cô ấy có nặng không?

- Chào cậu Bảo.- bác sĩ Trịnh cúi chào.- Tình trạng của cô Huyền Vy rất xấu việc điều trị bằng xạ trị cũng không có tiến triển gì lạc quan hơn.

- Vậy bây giờ phải làm sao?

- Bây giờ không còn cách nào khác, cô ấy sẽ chỉ còn sống được 3 tháng nữa.- giọng bác sĩ chùng xuống.
- Không thể như thế cô ấy điều trị rất thường xuyên chỉ duy nhất ngày hôm nay...không lẽ vì thế mà...
- Đó không phải là lí do chính, khối u đã di căn đến các vùng khác ngày một nhanh hơn và bệnh tình đã lâu nay mới điều trị cũng là một phần nguyên nhân.

Hắn ngồi thụp xuống bằng ghế nước mắt tuôn rơi. Vy được đưa đến phòng bệnh đặc biệt thể trạng của cô rất yếu không thể tự thở được mà nhờ vào bình thở oxi. Hắn ngồi cạnh nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô mắt nhìn vô định vào khoảng không, bố Huyền Vy nghe tin nhanh chóng đáp chuyến bay cuối cùng của ngày để về nước.

Bước vào phòng thấy đứa con gái thân yêu đang yếu ớt vô cùng khiến trái tim ông thất lại chạy đến bên giường bệnh nói trong nước mắt:

- Huyền Vy bố xin lỗi. Huyền Vy...
- Bố đừng nói vậy người có lỗi là con, con đã không chăm sóc tốt cho Vy để giờ...- hắn không thể tiếp tục nói nốt câu nói đó.
- Không con trai con đã làm rất tốt, thực ra khi ở bên kia bác sĩ cũng đã nói với bố con nhỏ may mắn lắm mới có thể sống được một năm nữa nhưng con xem nó cũng đã sống được gần 2 năm rồi đó là nhờ có con. Tin Huyền Vy nằm viện cả bọn đều đã biết họ đến thăm cô và trong đó cũng có cả nó.
- Em có chắc là muốn đến thật không?- Quỳnh Anh hỏi.
- Em chắc mà.
- Quỳnh cứ để con nhỏ đi đi.
- Nhưng...
- Em không sao đâu...em và anh Bảo đã kết thúc thật rồi.

Đó là cuộc hội thoại trước khi cả nhóm đến bệnh viện, còn giờ đây họ đang đứng trước cửa phòng bệnh gõ cửa bước vào. Nhìn cảnh tượng này ai cũng đau lòng một cô gái trẻ như Vy đã phải chịu căn bệnh quái ác này thật là quá tàn nhẫn, hắn thấy mọi người thì cũng đứng lên tiến lại khựng lại khi thấy nó tim hắn đập nhanh. Bố Vy thấy cả bọn cũng đứng lên chào hỏi:

- Cảm ơn các cháu đã đến.
- Dạ không có gì đâu bác.
- Chúng cháu có chút quà mong Huyền Vy sớm khỏe lại.
- Cảm ơn các cháu. Mời các cháu ngồi.

Họ bước về phía phòng khách.

- Bác đừng buồn quá Huyền Vy nhất định sẽ không sao đâu.
- À cháu nghe nói chỉ cần giữ tâm trạng tốt và chăm tập thể dục bệnh tình sẽ thuyên giảm.- Quỳnh Anh cũng góp ý.
- Đó chỉ dành cho những người giai đoạn đầu thôi.- Hoàng Anh nói nhỏ.- em là bác sĩ sao không biết gì vậy?
- Anh...
- Huyền Vy thật có phúc khi có những người bạn như các cháu.
- Bảo mày cũng phấn chấn lên trông mày xanh xao quá.
- Ừ.

Suốt cuộc nói chuyện hắn không nói câu nào chỉ ậm ừ cho qua chuyện điều hắn để tâm lúc này là nó hầu như mọi thời gian hắn luôn nhìn nó nhưng nó vẫn không có chút biểu hiện gì. Thi thoảng hắn bắt gặp ánh

mắt của nó nhưng nó cũng chỉ mỉm cười. Ra về hẳn tiễn mọi người họ động viên hẳn cũng phải chăm sóc mình một chút.

- Bảo này mày trông gầy đi nhiều rồi đấy phải lo cho cả bản thân mình thì mới chăm sóc được cho người khác chứ.- Minh Cường khuyên.

- Anh nên ăn chút gì đi mới có sức chứ để vậy không tốt cho sức khỏe đâu mà còn ốm thêm đấy.- Mai Thùy.

- Ừ cảm ơn em.

- Mày đã ăn gì chưa?- Nhật Duy hỏi.

Hắn lắc đầu.

- Vậy anh đi ăn cùng bọn em đi.- Kiều Trang đề nghị.

- Không anh không muốn ăn.

- Dù muốn hay không thì cũng phải ăn.- Quỳnh Anh nói.

- Anh đi ăn cùng bọn em cho vui.- cuối cùng nó cũng chịu lên tiếng.

- ...Ừ.

Chúng nó vào một nhà hàng gần bệnh viện, bữa ăn tối hẳn cũng chỉ ăn qua loa gọi là có động đũa mọi người ra sức gấp thức ăn rồi mời mọc đủ kiểu nhưng quả thực bây giờ hẳn không còn tâm trí đâu mà ăn mới chả uống nữa. 9h tối hẳn quay trở lại bệnh viện mọi người cũng chia ra từng đôi mà đi về.

- Hải Linh lên xe đi anh trở về.- Minh Cường mời.

- Không cần đâu anh em tự về được từ đây đến trạm xe buýt cũng gần mọi người cứ về trước đi.- nó từ chối.

- Ừ vậy bọn anh về đây đi đường cẩn thận nha em.

- Về đến nhà gọi điện cho bọn chị nhá.

- Vâng đừng lo cho em.

- Bảo mày không đi xe có cần tao cho đi nhờ một đoạn không?

- Tao muốn đi bộ.

- Vậy tụi này đi trước đây.

Chỉ còn lại nó và hẳn không khí thật căng thẳng không ai nói với ai câu nào bỗng nó lên tiếng trước:

- Anh...đừng buồn quá...nên ăn uống đầy đủ dù ăn ít cũng được...-can đảm lắm nó mới ghép nối những chữ trong đầu mà nói ra.

- Ừ. Em dạo này thế nào?

- ... Tốt ạ. Cuộc trò chuyện cũng chấm dứt luôn tại đây cho đến khi nó lên xe buýt về nhà cũng chỉ chào tạm biệt 1 câu rồi về.

Bước về nhà đang định rút chùm chìa khóa trong túi ra bỗng sau lưng phát ra tiếng nói:

- Cậu đi đâu về vậy?

Giật mình nó đánh rơi chùm chìa khóa trên tay miệng nói vô thức:

- Quang Tuấn.

- Mình gọi điện thoại cậu không nghe máy, đến cửa hàng thì họ nói cậu nghỉ phép vậy là sao?

- À mình đến thăm Huyền Vy cùng mọi người.

- Huyền Vy?

- Ừ bạn mình à không nói đúng hơn là...vợ sắp cưới của anh Bảo.- giọng nó nhỏ dần.

- ...

- Hihi trời lạnh thật cậu đợi mình có lâu không?

- Ủ cũng khoảng ba bốn tiếng gì đó.- Tuấn thản nhiên đáp.

- Hả?- nó há hốc mồm trước câu trả lời của cậu.

- Ngâm vào đi không cần quá xúc động như vậy đâu.

- Mình xin lỗi.

- Cậu không mời mình vào nhà sao?- Tuấn đề nghị.

- Vào...vào nhà?- nó ấp úng hỏi..

- Không lẽ cậu lại từ chối tiếp? mình đã đợi cậu như vậy ngay một tách trà nóng cậu không mời mình được sao?

Suy nghĩ một lúc cuối cùng nó cũng đồng ý cho Tuấn vào nhà, mẹ nó và chị Hoa đang ngồi xem hài Sac- Lo cứ ôm bụng mà cười mặc cho nó có chào gọi thế nào cũng chẳng thấy ai trả lời chỉ cho đến khi Quang Tuấn lên tiếng chào thì mẹ và chị Hoa mới ngưng cười quay ngoắt sang nhìn.

- Cháu là?

- Đây là bạn con- Quang Tuấn.- nó giới thiệu.

- À chào cháu.

Chị Hoa tắt vội cái nút ti vi mắt vẫn cứ dán chặt vào Tuấn miệng nói:

- Woa đẹp trai quá.

Nó theo Hoa vào phòng bếp pha trà nói là vậy chứ thực ra nó lồi mồm Hoa mới chịu vào nó thì cứ mãi pha trà còn chị Hoa thì cứ dán chặt vào cánh cửa bếp nhìn ra phía ngoài phòng khách nơi mẹ nó và Quang Tuấn đang nói chuyện rôm rả miệng không ngớt dành những điều mỹ miều nhất cho Quang Tuấn.

- Cậu ấy đẹp trai thật đấy sao em quên toàn những người đẹp trai không vậy? chẳng bù cho chị đến cái tuổi này rồi mà vẫn chưa có mảnh tình vắt vai.- Hoa than cái số phận hẩm hiu của mình.

- Chị nói linh tinh gì vậy.

- Nay thế em và cậu ấy đến giai đoạn nào rồi?

- Giai đoạn?- nó hỏi lại.

- Ủ nắm tay, ôm nhau hay...kiss?

- Đừng lộ liễu quá thế em và Tuấn chỉ là bạn bè bình thường thôi.- giọng nó có chút bực tức.

- Em vẫn không quên được boss hả? (thực ra Hoa đang làm việc trong công ty hắn)

- Không nói nữa em ra ngoài thôi.

- Các con định để khách về mới mang trà ra đó hả?- mẹ nó trách.

- Tại nước không được nóng nên con phải đun lại thôi.- nó biện minh.

- Con Linh lớn vậy nhưng còn trẻ con lắm nó có làm chuyện gì sai thì cháu cố gắng bỏ qua cho nó.

- Mẹ, mẹ nói gì vậy.

- Không đâu bác Linh rất tốt.

- Ủ cháu quen Linh lâu chưa?

- Dạ cũng mới thôi bác.

- Cháu nói bằng tuổi Hải Linh đúng không?

- Vâng cháu và Linh học cùng trường nhưng không cùng khoa bác ạ.

- Oh lấy chồng bằng tuổi nằm duỗi mà ăn.- chị Hoa vào

” góp vui

”.

Câu nói này của Hoa khiến mẹ nó vô cùng hài lòng nhưng về phía nó và Tuấn thì thay nhau đổi sắc mặt, mặt Tuấn bây giờ thì đã đỏ ửng còn nó thì tím mặt vô cùng tức giận nhưng đầu sao cũng có khách ở đây nó phải cố nuốt trôi cục giận khó tiêu này vào bụng. Mỉm cười nói nhưng mắt thì liếc xéo chị Hoa:

- Chị không phải chị nói ngày mai đi gặp đối tác sao?- nó nhắc khéo.

- À tài liệu chị đã chuẩn bị xong em không cần phải lo cho chị đâu.- Hoa mỉm cười đáp lại.

...

18. Chương 18

Khoảng độ 10 giờ hơn gì đó may Tuấn có điện thoại và xin phép cáo lui trước khi về mẹ nó còn nói với cậu một câu khiến nó té xỉu:

- Ngày mai lại qua chơi nha cháu.

Tuấn nhìn sang phía nó xem thái độ của nó thế nào không nó cũng biết nó đang lắc đầu nguầy nguậy mặc kệ cái hành động đang vô cùng

” quá khích

” của nó Tuấn lễ phép:

- Vâng chỉ sợ làm phiền bác thôi ạ.

- Không sao, không sao ta rất vui khi cháu đến.

- Chào bác cháu về.- Tuấn cúi đầu nói.

- Cháu về cẩn thận.

Tuấn vừa bước ra khỏi cửa thì mẹ nó lôi nó từ phía sau đẩy ra cửa ý bảo nó tiễn cậu nó lắc đầu về không cần nhưng nhìn ánh mắt dọa nạt của mẹ

” nếu không ra đừng hòng yên ổn

” nên phải ngậm ngùi bước ra.

- Sao cậu lại nhận lời mẹ tớ chứ?- vừa ra cổng nó đã la toáng lên.

- Đó là lịch sự hơn nữa mình cũng thích tới đây mẹ cậu lại đồng ý thì tại sao mình lại phải từ chối?

- Cậu...

- Mình về đây muộn rồi. Ngủ ngon.

Nó dậm chân bước vào nhà mẹ và chị Hoa đã đứng sẵn ở cửa đợi họ hỏi đủ thứ chuyện về cậu nó chỉ đáp lại bằng cái lắc đầu rồi đi lên phòng. Đẩy cửa bước vào mẹ nó cũng theo sau. Hai mẹ con nó ngồi trên nệm nói chuyện.

- Hải Linh này mẹ hỏi con phải trả lời thật.

- Dạ...mẹ cứ nói đi.

- Con vẫn không quên được Nhất Bảo hả?

- ...Con...con mệt rồi...- nó trốn tránh.

- Vẫn không quên được? mẹ biết con yêu Nhất Bảo nhưng bây giờ cậu ấy đã có người con gái khác rồi con cũng nên tìm ình một người con trai để nương tựa chứ. Mẹ thấy Tuấn là người tốt con nên xem xét.- mẹ nó khuyên.

- Con và Tuấn chỉ là bạn. Không thể tiến xa được đâu mẹ à.

- Mẹ biết mối tình đầu ảnh hưởng rất lớn tới những chuyện tình cảm sau này nhưng con hãy quên đi.

- Mẹ mẹ có thừa nhận rằng vì người đàn ông đó mà mẹ đã can tâm cô đơn cho đến bây giờ?

- Mẹ không cô đơn vì mẹ có con.

- Con sẽ giống mẹ.

- Mẹ không cho phép con làm vậy.- mẹ nó nói lớn.

- Nhưng con muốn.

- Mẹ không đồng ý nếu con còn có ý định ấy thì đừng nhìn mặt mẹ nữa...Nếu con không yêu Tuấn mẹ sẽ tìm cho con một người cho đến khi nào con ưng ý thì thôi.- nói rồi mẹ nó đi thẳng ra ngoài.

Hôm nay quả là một ngày dài đầy mệt mỏi và cũng có chút niềm vui, vui vì hôm nay nó đã gặp được hân và hơn nữa nó đã che giấu cảm xúc của mình trước mặt hân thành công.

Tại phòng ăn của một khách sạn lớn có một phụ nữ trung niên vẻ ngoài sang trọng khí chất tao nhã thì thoảng khoe miệng cong lên nở ra một nụ cười ngồi nói chuyện với một người đàn ông. Khác hẳn hoàn toàn với dáng vẻ của người phụ nữ đó trên khuôn mặt ông ta không dấu nổi vẻ lo sợ.

- Bà dám?- Giọng nói người đàn ông vẻ thách thức.

- Có gì mà tôi không dám. Tôi không còn là đứa ngốc mặc ông muốn làm gì thì làm, trước đây chính vì ông ép vợ chồng tôi đến đường cùng nên bắt buộc tôi phải rời xa người mình yêu mong rằng sự ra đi của tôi sẽ giúp ích cho công ty lúc bấy giờ. Vậy mà sao chứ ông là kẻ một dạ hai lòng trước mặt ra vẻ lo lắng quan tâm vậy mà thực chất sau lưng lại mua chuộc các cổ đông phản bội lại chồng tôi...- không kìm được cảm xúc bà ngưng một lát rồi nói tiếp.- Cái chết của chồng tôi là tại ông, gia đình tôi kẻ mất người còn, tôi sống chỉ còn dựa vào đứa con trai duy nhất vậy mà ông cũng nhẫn tâm cướp mất. Ông là kẻ vô liêm sỉ...tôi sẽ không để ông làm hại đến con tôi. Nếu ông và con gái ông không tránh xa Nhất Bảo tôi nghĩ không bao lâu nữa công ty của ông sẽ tuyên bố phá sản đâu.- Sau khi nói xong những điều cần nói cũng như chút giận hết tất cả những điều bao năm nay bà chịu đựng bình thản đứng lên rời đi.

Người phụ nữ đó không ai khác chính là mẹ hân và người đàn ông kia là bố của Huyền Vy. Ông ấy chỉ có thể im lặng chịu đựng đối mặt với những tội ác mà mình gây ra, bao nhiêu năm qua ông sống trong dần vật nhìn người bạn thân bị bức đến đường cùng phải tự sát lòng ông cũng không dễ chịu gì. Mọi chuyện đều do ông mà ra ông biết sớm muộn gì người như ông cũng sẽ gặp báo ứng nhưng trở trêu thay con gái ông phải gánh tội thay mình.

Một hôm vào phòng bệnh thấy con gái yếu ớt của mình nằm trên giường bệnh xung quanh vây kín những thiết bị lòng ông lại đau như cắt nước mắt lại tuôn ra. Hân thấy ông vẫn đứng ở cửa không chịu vào thấy lạ lên tiếng hỏi:

- Bố tới sao không vào thăm, Vy mong bác lắm.

Quệt đi nước mắt ông nở một nụ cười gượng gạo tiến vào.

- Bác sĩ nói phải đưa Vy sang Mĩ chưa trị sẽ có kết quả cao hơn. Bố nghĩ sao?

- ... - Bố...- hân lay tay gọi.

- À ừ vậy cũng tốt.

- Bố sao thế không khỏe chỗ nào sao?

- Bố không sao.- Nghĩ một lúc ông nói tiếp.- Bố có chuyện muốn nói với con.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của ông hấn cũng không nói gì thêm theo ông ra ngoài. Yên lặng một lúc lâu sau ông mới lên tiếng:

- Ta...ta muốn nói rõ cho con một chuyện...

Ông đem toàn bộ sự thật đã xảy ra 10 năm trước kể cho hấn mặt hấn trắng bệch không nói được câu nào. Sao lại có thể như thế người mà bao năm nay hấn gọi là bố đã rắp tâm gây ra cái chết cho chính bố đẻ của mình và cả những hiểu nhầm giữa hấn và mẹ trong bao năm qua.

- Bảo bố xin lỗi bố không mong con sẽ tha thứ cho những lỗi lầm mà bố đã gây ra...bố đồng ý nhận tất cả những hình phạt mà con đưa ra...

- Im đi.- hấn lạnh lùng buông một câu rồi đi thẳng ra khỏi bệnh viện.

Kể từ sau ngày hôm đó hấn không còn quay lại nữa không ai liên lạc được với hấn gọi vào điện thoại thì tắt máy, gọi về nhà thì nói không thấy hấn về, công ty hấn cũng không đến. Mọi người sau khi biết rõ toàn bộ câu chuyện đều không khỏi phần nộ hướng chỉ là hấn họ càng lo sợ hơn rằng liệu có chuyện gì xảy ra với hấn không?

- Huy động lực lượng nhất định phải đưa được thiếu gia an toàn trở về.- mẹ hấn ra lệnh ngay sau khi biết tin Nhất Bảo đã biết toàn bộ sự thật.

...

Hơn một tháng nay tất cả các thám tử giỏi nhất đều bận rộn tìm kiếm nhưng vẫn chẳng thấy tin tức gì như thể hấn đã bốc hơi khỏi thế giới này. Mẹ hấn ngày ngày vẫn đọc đi đọc lại tin nhắn cuối cùng của hấn trước lúc mất tích:

" Con xin lỗi mẹ.

" Nó cũng đã biết tin này vô cùng lo lắng ngày ngày chỉ có thể cầu nguyện mong hấn không xảy ra chuyện gì...Huyền Vy vẫn không biết chuyện này khi tỉnh dậy không thấy hấn đâu thì rất buồn bã bố cô chỉ nói dối là công ty hấn có chuyện gấp nên phải về giải quyết...Thủ tục để đưa Huyền Vy sang Mĩ cũng làm gần xong chỉ còn vài ngày nữa là có thể qua đó điều trị bằng laser hy vọng sẽ có kết quả tốt.

- Bố sao không thấy anh Bảo tới vậy?- Huyền Vy yếu ớt hỏi.

- Con nên nghỉ ngơi đi vài ngày nữa là bay rồi. Sẽ mệt đấy.

- Anh Bảo có đi cùng không ạ?

- Vy...Nhất Bảo sẽ không đi cùng chúng ta.

- Tại sao thế?

- Con nghỉ ngơi đi.- ông chuyển chủ đề.

Huyền Vy sau khi nghe câu trả lời của bố lòng không khỏi lo sợ, mấy ngày qua không thấy Nhất Bảo đâu cô nghĩ đã có chuyện gì xảy ra nhưng không dám chắc bây giờ bố nói với cô những lời này khiến nhận định đó của cô càng rõ ràng hơn. Chắc chắn đã có chuyện xảy ra với anh mà bố giấu cô.

- Đã có chuyện gì sao?

- ...

- Bố nói cho con biết đi thực ra đã xảy ra chuyện gì? Bố không nói con sẽ không qua Mĩ điều trị nữa đâu.- Huyền Vy đe dọa, cô biết đây là điểm yếu của bố cô chính vì thế nên ông không thể không nói toàn bộ sự việc cho cô nghe. Nghe xong tâm trạng của cô quả nhiên sụt giảm nghiêm trọng dẫn đến bệnh tình cũng suy giảm theo.

Một ngày trước hôm Huyền Vy sẽ được đưa sang Mĩ điều trị hấn đã xuất hiện tại bệnh viện điều này khiến bố cô và cô vô cùng ngạc nhiên hấn còn nói sẽ cùng cô sang Mĩ điều trị. Sau khi biết được tin hấn đã xuất hiện mọi người lập tức đi đến phòng bệnh của Huyền Vy.

- Bảo...- mẹ hấn xúc động chạy đến ôm. Ngược đôi mắt ướt đầm lệ ngấm nhìn đứa con trai yêu quý mà bấy lâu nay bà không thực hiện được tròn bổn phận của người làm mẹ, nghẹn ngào nói:

- Con gầy đi nhiều quá.

- Mẹ...con không sao...con xin lỗi...- hấn cũng không kìm nổi nước mắt ôm chặt lấy bà nói.

- Ừ không sao rồi, con yêu.

* * * - Con lên phòng nghỉ đi lát đến giờ cơm mẹ gọi.- mẹ hấn nói khi vừa về đến nhà.

- Vâng.

Quả thực bây giờ hấn chỉ muốn ngủ một giấc thật dài để lấy lại tinh thần, do vậy sau khi tắm rửa thay quần áo xong hấn nằm liền trên giường đến tận 9h tối. Nếu không nhờ cái bụng đói meo biểu tình thì có lẽ hấn phải ngủ đến tận sáng mai, ôm cái bụng trống rỗng từ tối hôm qua chưa ăn uống gì xuống phòng ăn. Vừa mở cửa phòng ăn đã thấy mẹ hấn ngồi đó ngủ gục trên bàn ăn, nghĩ lại điều gì đó hấn nhớ ra rằng lúc chiều mẹ có về nhà cùng hấn, mà chuyện của mẹ và hấn cũng đã giải quyết xong nên chuyện mẹ ở lại nhà riêng của hấn ăn cơm là chuyện bình thường. Nhìn mẹ rồi lại nhìn mấy món ăn trên bàn chưa có dấu hiệu động đũa hấn thở dài một hơi. Lấy tay lay mẹ dậy:

- Mẹ, mẹ...

- Hả? con trai con dậy rồi sao?

- Sao mẹ không gọi con?- hấn kéo chiếc ghế ngồi phía đối diện.

- Thấy con ngủ ngon quá mẹ không lỡ đánh thức.

- Mẹ nên ăn trước.

- Mẹ muốn cùng ăn với con...Để mẹ đi hầm lại đồ ăn.- Đang định đứng lên thì hấn giữ chặt tay bà ngồi xuống.

- Để người làm họ làm.

...

Nhìn hấn ăn ngon miệng lòng bà tràn ngập niềm vui, có mơ bà cũng không nghĩ đến hấn lại chịu ngồi ăn chung với bà hơn nữa lại còn ăn những đồ ăn mà mình nấu cứ nghĩ đến đó trên khóe môi không dấu nổi nụ cười hài lòng. Mẹ hấn ngồi nhìn đã rất lâu kiểu nhìn chăm chăm đó làm hấn hơi thiếu tự nhiên, ngẩng mặt lên thấy nụ cười ôn nhu của bà hấn nói:

- Sao mẹ không ăn? Đồ ăn không ngon sao?

Nực cười những món này đều là mẹ hấn làm chẳng nhẽ lại không ngon? Mẹ hấn tuy cả năm chỉ xuống bếp vào đúng dịp trước tết để chuẩn bị đồ ăn thờ cúng và đêm tất niên cho gia đình nhưng không có chuyện không ngon ở đây. Tài nghệ nấu ăn của bà phải sánh ngang với đầu bếp của nhà hàng năm sao, chính bố hấn còn đổ gục trước tài nghệ nấu ăn của bà. Nhưng đó là một chuyện còn hấn chẳng nhẽ...

- Con cảm thấy không ngon miệng?- bà hỏi ngược lại hấn.

- Không có. Chỉ tại con thấy mẹ không ăn mà cứ nhìn con mãi.

” Phù

” bà thở nhẹ một hơi.

- Không mẹ ăn bây giờ đây.- vừa nói bà vừa cầm đũa lên ăn.

- Mẹ đừng ăn cơm không như vậy, món này rất ngon mẹ ăn thử đi.- hấn gấp cho bà một miếng thịt để vào bát.

- Cảm ơn con.- bà xúc động nói giọng có phần run run như sắp khóc.

- Sao lại cảm ơn con? Con gấp thức ăn ẹ là chuyện đương nhiên từ sau mẹ không nên khách xáo như vậy.

- Ừ.

Sau khi ăn xong tinh thần của hắn đã khá lên rất nhiều khuôn mặt cũng có vẻ hồng hào hơn.

- Con định đi đâu?- mẹ hắn hỏi.

- Con có chút chuyện cần giải quyết lát con về.

- Khuya rồi đừng đi nữa con, có chuyện gì ngày mai hẵng làm.

- Mẹ à con sẽ về nhanh thôi mẹ đừng lo.

- Nhưng...thôi được rồi nhớ về sớm nghỉ ngơi nhe con.

...

Chạy xe vào khu phố nhỏ nơi nó ở thấy phía trước có dáng của một người đang đi- là nó, nhìn đồng hồ cũng đã gần 10h đêm

"hôm nay về sớm hơn mọi ngày?"

"- hắn nghĩ, mặc dù trong thời gian hắn không xuất hiện nhưng mỗi đêm hắn luôn đứng trước cửa nhà nó nhìn thấy bóng dáng của nó hắn mới quay trở về.(về ở đây là chỗ hắn ở lúc bỏ đi) dừng xe hắn bước xuống tiến về phía nó. Nhìn nó như vậy hắn chỉ muốn kéo tay ôm nó thật chặt vào lòng để truyền hơi ấm từ mình sang nó, hắn nhẹ giọng gọi:

- Hải Linh.

Nghe thấy tiếng gọi mình nó dừng chân quay lại sững sờ nhìn người đứng trước mặt nó không tin cho lắm lắc mạnh đầu miệng lẩm bẩm rằng:

"Chỉ là ảo ảnh, ảo ảnh. Chắc tại mình suy nghĩ quá nhiều.

”

- Em nói gì vậy?- hắn nhíu mày khi thấy nó không chịu thừa nhận mình mà còn dám nói mình là ảo mới chả chẳng. Nhưng cũng rất vui điều này chứng tỏ nó vẫn yêu hắn, vẫn luôn nghĩ về hắn nên giọng có phần ôn nhu nói:

- Lên xe đi anh có chuyện muốn nói. - Hả?- vậy là thật?

- Hả cái gì mà hả? Mau lên xe.- chưa để cho nó có câu trả lời hắn đã kéo tay nó lên xe mình ngồi.

Sau khi ngồi yên vị trên xe chẳng ai nói với ai câu nào không khí thật ngưng đọng hắn lên tiếng phá tan sự im lặng.

- Em không có điều gì muốn nói với anh sao?

- Hả?

Câu trả lời này của nó khiến đôi lông mày hắn nhíu chặt, có vẻ không ổn nó liền thay đổi câu thoại:

- À...anh đã đi đâu làm mọi người rất lo lắng...anh đã ổn chưa?...không nên bỏ đi như vậy nữa.

Nhìn biểu hiện trên mặt hắn càng khó coi hơn, nó nói sai cái gì chứ sao hắn lại như vậy. Lấy đôi bàn tay chạm khẽ vào hàng lông mày nhíu chặt kia, nó hỏi:

- Anh giận chuyện gì à?

Hành động của nó khiến đôi lông mày của hắn giãn ra khóe miệng hiện lên một nụ cười ảm áp, hắn cầm lấy tay nó.

- Tay em lạnh quá.

- Em xin lỗi.

- Hải Linh anh sẽ đi Mĩ.

- Ô...em biết.

- Em sẽ chờ anh chứ?

Câu hỏi này khiến nó ngỡ ngàng, anh nói vậy là có ý gì chứ? Chờ anh? Không lẽ...không không thể anh sẽ kết hôn với Huyền Vy ngay sau khi cô khỏe lại. Họ sẽ làm đám cưới và...có những đứa con của riêng mình. Nhưng sao anh lại hỏi câu này.

- Linh.- hấn giục.

- Anh Bảo...em phải về rồi.- nó rút tay về nhưng bị hấn nắm chặt hơn.

- Linh anh đang hỏi em. Trả lời đi.

- Em...em không thể.- nó nói ra câu này tự làm mình tổn thương.- anh và Vy sẽ kết hôn với nhau em không thể...

- Ai nói vậy? Đó là chuyện trước đây còn bây giờ và sau này cũng sẽ không có bất cứ chuyện gì xảy ra giữa anh và Vy. Từ trước tới giờ anh vẫn luôn coi cô ấy là em gái của anh bọn anh không thể tiến xa hơn. Chỉ vì người anh yêu là em.

Câu nói dứt khoát của hấn khiến mặt nó ửng hồng, nhìn bộ dạng nó lúc này hấn chỉ muốn...cẩn.

- Anh xin lỗi vì trong thời gian qua đã làm khổ em nhưng anh hứa sau này sẽ bù đắp tất cả cho em. Hãy tin anh được không?

Khóe mắt nó đã ươn ướt không ngăn được một giọt lệ tuôn rơi, hấn hôn lên đôi mắt nó dần dần hôn lên cánh môi anh đào của nó lấy lưỡi tách hàm răng nó tiến sâu vào trong nếm hương vị ngọt ngào mà bấy lâu nay hấn luôn nhớ mong.

5 năm sau...

5 năm là khoảng thời gian dài để cho con người ta trưởng thành hơn và nó cũng vậy, hiện tại nó đang làm thực tập sinh trong một bệnh viện lớn Hà Nội cuộc sống của nó bận rộn với hàng đống những bệnh án và bệnh nhân cần nó chăm sóc mỗi ngày.

” Tít...tít

”

Mở điện thoại ra thấy một dòng tin nhắn ngắn ngủi:

” Lên sân thượng được không?

”- là của Quang Tuấn.

Nó và anh làm chung ở một bệnh viện chỉ có điều làm khác khoa, tình cảm giữa hai người rất tốt. Sau khi biết chuyện anh trai và nó đã hàn gắn anh rất buồn và cũng mất một khoảng thời gian để khôi phục lại tinh thần vì dù sao nó là người con gái đầu tiên anh yêu. Còn bây giờ thì anh đã có một tình yêu mới, anh đang theo đuổi một cô gái làm cùng khoa xinh đẹp, hoạt bát, dịu dàng...nói chung là một người có đủ tố chất để...làm vợ.

Trên sân thượng gió thổi mát dịu làm tan đi cái nóng nực của mùa hè Tuấn đưa cho nó ly cafe, miệng nói nhưng mắt vẫn nhìn ra khung cảnh phía xa:

- Mát thật.

19. Chương 19 End

- Ủ.- nó nhận lấy ly cafe nhấp một ngụm.

- Anh hai vẫn không có liên lạc gì sao?
- Vâng...
- Thật là ít ra cũng phải gọi điện thoại chứ vô tâm quá.
- Chắc tại anh ấy bận.- nó bệnh vực hần.
- Đến bao giờ em mới trưởng thành hơn.
- Này em đã trưởng thành rồi đây ai cũng thừa nhận vậy tại sao anh lại không chứ?- nó chu miệng hờn dỗi.
- Thì sự thật là như thế. Haiz ngày đó em đồng ý yêu anh có phải không, có khi giờ này chúng ta còn...
- Dừng. Anh không sợ chị Mộc Uyên nghe thấy sao.- lúc nào cũng có thể lấy chuyện này ra mà đùa được, thật không biết ai mới là người chưa trưởng thành đây haizzz.

Nhìn bộ mặt đỏ ửng của nó không khỏi làm anh bật cười ha hả.

- Này anh cười cái gì hả? nếu gọi em lên đây chỉ để trêu đùa thì em xuống đây.- nó giậm chân.
- Thôi không nói nữa. Thông báo cho em một tin tuần sau anh hai sẽ quay về.
- Sao?...anh nói sao?
- Tuần sau chồng tương lai của em sẽ trở về. Cũng chẳng biết ra sao nữa nếu không vì công ty có chuyện cần đích thân anh ấy giải quyết thì không biết bao giờ mới quay trở về.

Tâm trạng của nó thật khó tả có niềm vui nhưng xen lẫn cả nỗi buồn, vui vì cuối cùng hần cũng đã trở về còn buồn vì tại sao hần về mà không nói với nó một tiếng chẳng nhẽ hần đã quen nó- người vẫn luôn chờ hần rồi sao?

- Hey...hey.- Tuần hươ hươ bàn tay trước mặt nó gọi.- Sao thế?
- Không sao.
- Hôm đó đi cùng anh ra sân bay nhá.
- Không biết nữa, nếu không bận.- nó nói giọng có phần tức giận.
- Sao thế chồng em về mà.
- Chồng con gì ở đây, em đi làm việc đây không nói chuyện với anh nữa.- nó nói xong quay người bước nhanh về phía thang máy.
- Này đừng có giận mà.- Tuấn đuổi theo nói.

...

Hôm nay là ngày cưới của Hoàng Anh và Quỳnh Anh thật mệt cho cặp đôi này trước ngày cưới mấy hôm còn cãi vã giận dỗi nhau đòi hủy bỏ không kết hôn kết heo gì nữa khiến mọi người chóng mặt đi khuyên nhủ. Hoàng Anh bận tối mắt tối mũi chào đón khách khứa Kiều Trang và Nhật Duy cũng may mắn đáp được chuyến bay từ Úc trở về để kịp tham dự lễ cưới. Tất cả mọi người đều có mặt đông đủ chỉ ngoại trừ một người.

- Woa chị đẹp quá. Thật ngưỡng mộ nha.- Nó thấy Quỳnh Anh không khỏi trầm trồ.
- Có gì đâu em cứ cưới đi rồi có khi còn đẹp hơn chị nữa ý.
- Mẹ hai, mẹ ba, bố tư.- thằng bé leo lên chào.
- Chào con.- Mạnh Quân cười híp mắt chào thằng nhỏ.
- Ui cục cưng của mẹ.- Quỳnh Anh nói môi hôn vào má thằng nhỏ.
- Min xuống đây con, con làm nhăn hết váy rồi kìa.- Kiều Trang trách móc.
- Không sao hihi.

Nhìn bọn họ cười nó vui vẻ nó cười khỏ, bây giờ ai cũng đã có gia đình riêng của mình người chuẩn bị lên xe hoa kẻ thì đã làm mẹ khiến nó không khỏi buồn phiền.

- Linh nghe nói Nhất Bảo sắp về phải không?- Mai Thùy quay sang hỏi.

- Vâng.- nó nhẹ giọng đáp.

- Hihi vậy em phải vui lên chứ sao lại buồn thế kia.- Kiều Trang nói.

- Đâu có em là đang rất vui ve mà.- nó chối.

- Chị không thấy điều đó.

- Thôi không nói chuyện này nữa, chị Thùy bao giờ chị sinh?- nó đánh trống lảng.

- Sang tháng em à.

- Chị nên cẩn thận.- nó nhắc nhở.

... Giờ hành lễ đã đến.

Mọi người đều ngồi vào chỗ của mình từ ngoài Quỳnh Anh khoác tay bố bước vào trong lễ đường tiếng nhạc cất lên du dương thật êm tai. Sau khi trao tay Quỳnh Anh cho Hoàng Anh nắm vị mục sư bắt đầu đọc bản tuyên thệ ước hôn nhân, tiếp theo họ trao nhẫn cưới và cuối cùng là đến phần cô dâu tung hoa. Quỳnh Anh đứng trên bậc thang cửa nhà thờ bắt đầu tung bó hoa.

- 1,2,...3

- Ai cầm được vậy.- mọi người nhìn xung quanh.

- Không có. Vậy thì đâu rồi?

- Ô...ô...

Quỳnh Anh nói không lên lời chỉ kịp chỉ tay về phía trước nơi có một thân ảnh cao lớn, trên tay cầm bó hoa cô dâu tiến gần về phía đám đông. Mọi người theo hướng chỉ tay quay lại...là hấn, mọi người kinh ngạc á khẩu cho tới khi hấn đi tới đứng trước mặt và trao bó hoa cho nó. Nó cầm lấy bó hoa mắt lòa đi không nhìn rõ người đứng trước mặt vì khóc, hấn lau đi những giọt nước mắt còn đọng trên khóe mi. Lấy trong túi áo một hộp nhỏ rồi một chân quỳ xuống trước mặt nó tay mở chiếc hộp ra một chiếc nhẫn giản dị nhưng vẫn toát lên vẻ thanh tao chắc chắn nếu đeo vào tay sẽ rất đẹp.

- Hải Linh em đồng lấy anh chứ?

Một câu nói của hấn làm tan đi những nỗi giận hờn vu vơ trong nó, nó không thể tưởng tượng được sau nhiều năm xa cách nó và hấn lại gặp nhau trong tình cảnh này. Thật sự quá sức tưởng tượng nó chưa nghĩ đến chuyện này vậy mà...

- Đồng ý đi, đồng ý đi...- tiếng mọi người thúc giục làm nó thoát khỏi suy nghĩ.

Mặt nó đã đỏ ửng không biết phải làm sao, rất lâu sau nó vẫn không có câu trả lời đến lúc này hấn đã hết kiên nhẫn. Hấn một tay cầm nhẫn tay kia kéo bàn tay trái nó ra mà đeo chiếc nhẫn vào.

- Ô...ô...ô.- nó á khẩu.- ưm...

Không để cho nó nói gì thêm hấn nhanh chóng đứng lên hôn lên đôi môi nó, mọi người xung quanh vỗ tay trẻ con thì lấy tay mà che hai mắt lại. Một tình cảnh...khó đỡ.

- Này, này, này đủ rồi đấy vậy hôm nay ai mới là nhân vật chính đây hả?- Hoàng Anh lên tiếng kết thúc nụ hôn nồng nhiệt giữa hấn và nó.

- Kẻ phá đám.- hấn nói.

- Ê, ê ai phá đám ai hả?

- Được rồi đây là quà cưới chúc hai người sống đến đầu bạc răng long.- hấn nói.

- Cảm ơn.- Hoàng Anh nhận món quà từ tay hấn.

Nó bây giờ vẫn còn đang thẹn thùng hai má là hai áng mây hồng, tay nắm chặt vào bàn tay của hắn.

- Về sao không nói?- Nhật Duy vỗ vai hỏi.

- Muốn tạo bất ngờ thôi.

- Đúng thế hehe thật là bất ngờ và thú vị đấy nha.- Minh Cường trêu.

Nói chuyện một lúc họ kéo nhau vào một khách sạn ngồi ăn và nói chuyện phiếm.

- Mẹ vậy đây là bố ba ả?- Min giật giật vạt áo Kiều Trang hỏi.

- Ủ đúng rồi con.

- Ô vậy con có thêm một người bố nữa.

- Đây là con cậu hả? Trông nó rất đáng yêu.

- Cậu rồi cũng sẽ có thôi.

- Đúng thế.- hắn khẳng định.

- Em đã đồng ý lấy anh đâu.- nó chu môi nói.

- Tay em đã đeo nhẫn, mọi người ở đây đều có thể làm chứng em không thể phủ nhận.

- Anh...thật là bá đạo.

- Có bá đạo thì mới yêu được em. Biệt thự Hoàng gia, mẹ hắn đang đi đi lại lại trên tay cầm quyển sổ coi ngày nào thì đẹp để tổ chức hôn lễ.

- Ngày 11...à thôi không được chỉ hợp xây nhà sửa cửa.

- 18,19 cũng không được...- mẹ hắn lẩm bẩm.

- Mẹ có cần phải khoa trương vậy không?- hắn hỏi.

- Không là không thể nào đã không tổ chức đính hôn thì lễ cưới phải làm thật chu toàn hoàn hảo chứ. Con cứ ngồi yên đó đi để mẹ.

- Bà ngày này được không? 25 quá đẹp.- bố hắn (bố dượng ấy) vỗ đùi nói.- Trong này họ ghi ngày này đẹp nhất trong tháng làm gì cũng thuận lợi cả.

- Đâu? đâu? ừ được đấy vậy quyết định ngày này đi. Nhất Bảo con nói với Hải Linh ngày 25 tháng này sẽ cử hành hôn lễ.

- Mẹ sao nhanh quá.

- Không nhanh, lấy vợ phải lấy liền tay con thế nào chẳng nhẽ lại để con bé đợi nữa sao?- mẹ hắn nhăn mày nói.

- Mẹ con nói đúng đấy. Quyết định vậy đi trước sau gì chẳng cưới bố xem rồi năm nay chỉ có đúng ngày này là đẹp nhất thôi, con nói với Hải Linh trước đi để con bé chuẩn bị xong bố cả mẹ sẽ qua bàn bạc với thông gia bên đấy sau.

...

- Hả? sao nhanh quá vậy?- nó hét lên trong điện thoại.

- Chỉ có ngày này đẹp nhất thôi.

- Anh đồng ý?

- Có thể từ chối sao?

- Nhưng từ giờ đến ngày đó cũng chỉ còn 2 tuần nữa.

- Anh báo vậy em chuẩn bị tinh thần trước đi, anh và bố mẹ sẽ qua nhà em bàn lại sau.

- Ừ.

Sau khi bàn bạc hai bên ấn định vào ngày 25 tháng này sẽ cử hành hôn lễ, từ hôm gặp mặt hai gia đình xong nó tất bật chuẩn bị cho đám cưới nào là thiệp mời, số đo để may váy cưới, phù dâu phù rể...mọi thứ cứ rối tung cả lên hiện tại trải nghiệm chẳng trách ngày Quỳnh Anh chuẩn bị cưới cô đòi hủy hôn. Thật vất vả quá nên nó đổ bệnh hẳn định sẽ chuyển ngày cưới vào hôm khác vì sợ tình trạng của nó lúc này sẽ không thể cử hành, nhưng may mắn sau vài ngày cơ thể nó đã khá hơn. Hắn lại hết chạy đi giải quyết những chuyện còn lại cho đám cưới lại chạy về công ty làm việc. Cuối cùng ngày lành tháng tốt cũng đã đến, nó bước vào lễ đường một mình theo sau là những cô bé, cậu bé rải những cánh hoa hồng đỏ thắm. Sau nhiều lỗi nhỏ thì nó cũng đã đến phía bên trên lễ đường, hắn mỉm cười đưa tay đón lấy bàn tay nhỏ bé của nó nắm chặt. Vị mục sư bắt đầu đọc bản tuyên thệ hôn nhân, sau khi đọc xong hắn và nó bốn mắt nhìn nhau mỉm cười cùng nói:

- Con đồng ý.

Sau khi trao nhẫn xong vị mục sư nói tiếp:

- Bây giờ hai con có thể hôn nhau.

Hắn vòng tay ôm nó áp môi mình lên môi nó hôn sâu, mọi người trong thánh đường đứng lên vỗ tay tươi cười cùng cầu chúc cho đôi vợ chồng trẻ hạnh phúc bên nhau suốt đời.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hotgirl-khong-toi-khong-muon-lam-hotgirl>